

ЕЛИЗАБЕТ НЕФ УОКЪР СИМПТОМИ НА СТРАСТТА

Превод от английски: Мария Нешкова, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Какво ви забави толкова?

Нан Льобарон вдигна глава към часовника на стената в спешното отделение. Беше осем и петдесет и пет. Сви учудена вежди, поглеждайки към лекаря, който беше на смяна.

— Нали казах, че ще дойда към девет?

— Е, вече бяхме започнали да се притесняваме — отговори нетърпеливият доктор Уинстед.

Той написа набързо нещо в картоната и приключи с претенциозна завъртулка, което всъщност беше подписът му. Без да погледне към Нан, грабна друг картон, където вписа времето и добави някаква бележка към предишните си драсканици. После остави настрана всички картони, изправи се — макар че го беше виждала и друг път. Нан отново си даде сметка колко висок беше — и я загледа намръщен.

— Този специализант втора година по неврология ще трябва да бъде по-открит към пациентите си, ако иска да постигне нещо.

— Ще му кажа да ви вземе за пример.

Макар тонът ѝ да бе язвителен, Нан му се усмихна любезно, а в светлокафявите ѝ очи припламнаха насмешливи пламъчета. През лятото беше приключила с длъжността главен специализант и това че сега продължаваше същата работа, но вече в качеството на стипендиант с едногодишна стипендия, ѝ даваше сили да не обръща внимание на този тип съвети от страна на лекарите, както биха направили повечето от нейните връстници.

Доктор Уинстед като че се намръщи още повече.

— Пациентът е в кома, доктор Льобарон, а вашият специализант се колебае дали да направи нова снимка или не.

— Аз не съм шеф на специализантите, но ще поговоря с него.

И съм сигурна, че ще разбере какво се е случило, помисли си Нан. Знаеше, че този специализант се проявява като много способен лекар.

— Ще прегледаме ли пациента?

— Ако сте готова? — отговори доктор Уинстед подчертано любезно.

Трябва да е прекарал безсънна нощ, помисли си Нан. Но пък Стивън Уинстед нямаше репутация на доброволно товарищ се, нито пък сам толерираше лекари с подобни наклонности. Тя изпитваше трудности при общуването си с него, беше открила обаче, че способностите му значително превишават недостатъците. Той беше превъзходен диагностик, ефективен организатор, изобщо човек с, изглежда, безгранична енергия. Все още не го беше виждала изтощен след края на обичайната дванадесетчасова смяна, а и когато беше карал две смени подред. Известно е, че лекарите от спешно отделение по време на работата си отделят най-много адреналин — това изглежда се отразяваше отлично на доктор Уинстед. Понякога обаче той можеше и да бъде доста сприхав. Но Нан беше виждала и по-лоши случаи.

Специализантът, за когото ставаше дума, беше повикан при друг пациент — за преценка на данните за състоянието му. Нан остана с доктор Уинстед, една сестра, която тя не познаваше, и пациента — мъж около тридесетте, лежащ в безсъзнание на кушетката. Нямаше видими наранявания, с които да може да се обясни състоянието му. Тя прегледа набързо описанието на случая в картона му. Намерен в безсъзнание, без документи, наоколо нямало никой, който да обясни какво се е случило. Нан се намръщи. Това винаги затруднява. Тя остави настрана картоната и се приближи до пациента, за да направи физикалния преглед: ниво на загуба на съзнание, състояние и реактивност на зениците, позиция и движение на очите, мускулни реакции, характер на дишането. Чувстваше се в собствени води.

— В линейката са му дали Д50 и наркан — никаква промяна. Лабораторните му изследвания не показват нещо особено. Нивото на алкохол в кръвта е нулево. Токсичният тест е отрицателен — информира Уинстед и сви рамене. — Като че имаме проблем, свързан с централната нервна система. Ето защо исках снимка.

— Какво показва тя?

— Нищо. Даже и с по-голям контраст. На екрана е.

Нан се извърна, за да разгледа снимката, направена със САТ-скенера. Нямаше признаци за някакви аномалии. Смръщи вежди и попита:

— Кажете... мм, доктор Уинстед, имате ли някаква представа защо е без документи?

— В тренировъчен костюм е — явно е излязъл да тича. Хората обикновено не си вземат личните документи при подобни начинания.

Тя кимна и се извърна към снимките на осветения екран.

— На снимките следите от пресен кръвоизлив изглеждат по същия начин като мозъчната тъкан. Измина доста време и ако направим нова снимка, може би вече ще успеем да видим образувал се субдурален хематом.

Уинстед кимна.

— Точно това предложих и аз на невролога.

— И той не се ли съгласи?

— Започна да се двоуми — отговори доктор Уинстед и за първи път на устните му се оформи нещо като усмивка. — Досега все ми се струваше, че не бих могъл чак дотам да уплаша един вече втора година специализант.

— Какво друго би могъл да направи, след като явно сте успял да го направите?

Погледите им се срещнаха и в същия миг и двамата си припомниха как преди година Нан не се беше съгласила с диагнозата му за причината за състоянието на един пациент, получил мозъчен инсулт. Дали и тя не се беше изплашила от него и това всъщност да я беше накарало да се откаже повече да настоява на мнението си тогава? Или съзнанието, че неговият опит е по-голям от нейния и че успехът ѝ би бил равносилен на вземане на важно решение след игра на ези-тура? Ако пациентът не беше умрял, нейното мнение просто нямаше да има значение.

— Вие никога не сте се плашила от мен — каза той и кимна към сестрата. — И Керъл също, нали, Керъл?

Керъл му се усмихна доста безочливо:

— Да, докторе. Но вие по принцип сте доста груб с всички.

— Само с глупаците — доуточни той, докато слагаше ръка на бравата. — Лично ли ще го отведете да му направят снимка, доктор Лъобарон?

— Да. Искам да изясня този случай.

— Правилно — кимна той и си излезе.

Керъл, нисичка, тъмнокоса, енергична жена, помогна на Нан да настани и закрепил неподвижно Джон Доу^[1] на количката, като през цялото време не спираше да говори.

— Чух, че бил много богат този доктор Уинстед. Произхождал от доста заможно семейство от Сан Франциско. Защо ли такъв като него се е набутал в спешната медицина?

— И аз не го разбирам.

Нан не обръщаше много голямо внимание на бръщолевенето на сестрата, тъй като в същото време вписваше в картона на пациента своите бележки по случая.

— Предполагам, че е искал да се заеме с нещо полезно.

— Можеше да стане кардиолог или неврохирург. Нещо по-представително. Тук най-често попадат отрепките на обществото и всякакви побъркани. По-скоро би си го представил човек в някакъв тих кабинет, нали? И като отметне русата си коса, като започне да примигва със сините си очи, пациентките му направо ще припаднат.

Нан се разсмя и сложи папката под мишница.

— Голямо въображение имате. Да не пишете романи в свободното си време?

— Не, госпожо — захили се сестрата. — Но съм чела доста и смятам, че доктор Уинстед тук просто не е на мястото си. За такава работа се изисква да имаш здраво дъно на панталоните. Защото в един и същи момент се случват сто неща и всички не търпят отлагане. За да работят тук, мъжете трябва да са малко побъркани, а жените — от тези, които обичат да се товарят с отговорности. Не сте ли съгласна?

— Не съм мислила по този въпрос. Затова ли сте тук?

— Е, аз съм сестра, но истина е — обичам предизвикателството. Обичам хората да очакват от мен да реагирам бързо и сръчно. Това е единственото, което добре ми се удава.

Нан я наблюдава замислено, докато изкарваха количката от приемната на спешното отделение.

— Може би и доктор Уинстед затова е тук. Защото точно това му се удава.

Керъл вдигна някак нехайно рамене.

— Може би. Другаде обаче би могъл да печели много повече.

— След като семейството му е богато, значи просто не му трябват повече пари.

— Е, предполагам. Богаташките семейства основават фондове и трупат пари за децата си, нали?

Нан се усмихна.

— Защо не попитате самия доктор Уинстед за това?

— Не бих се осмелила — отговори младичката сестра, но очите ѝ блеснаха. — Сигурно е чудесно да разполагаш с колкото пари искаш, нали?

— Едва ли някой някога е бил доволен от това, което има — изкоментира Нан, докато буташе количката, за да излезе в коридора, а сестрата придържаше вратата. — Благодаря, Керъл. Сама ще се погрижа за него.

Нан вече се беше отдалечила доста по коридора, когато чу вратата на приемната да се отваря и Керъл да ѝ подвиква:

— Доктор Льобарон?

Нан се извърна и я изгледа въпросително.

— Доктор Уинстед се обади — помоли ме да ви кажа, че иска да поговори за повдигнатото обвинение за лекарска небрежност.

Нан беше свикнала с несигурността на избраната професия. Беше чудесно да можеш да поставиш бързо диагноза на пациента, но при болестите, с които невролозите си имаха работа, това бе по-скоро въпрос на елиминиране, отколкото на просто изчитане на лабораторни анализи, сверка на стойности и взиране в рентгенови снимки. Освен това много от пациентите им страдаха от болести, за повечето от които и не би могло да се предложи ефикасно лечение. Именно заради това още по-важно беше Нан да успее да влезе в ролята на съветник, доверител и да им окаже всевъзможна подкрепа. Беше се научила да обсъжда болестта с пациента по един ясен и помагащ им да си изяснят собственото състояние начин, а това за пациента беше много повече, отколкото просто да му кажеш в какво се състои болестта му. Тя беше уравновесена и здравомислеща; сестра Керъл сигурно би се изразила за нея по следния начин — *лекарската професия добре ѝ се удава*.

Едно от първите неща, които беше научила, бе да оставя проблемите на болницата зад себе си. Не че те не я следваха и у дома с постоянните обаждания и попълвания на документи, но тя беше успяла да си запази пространство, недостъпно за онази част от нея, наречена

лекар. Именно затова не можеше да проумее защо Питър беше настоявал тя направо да изхвърли медицината от живота си.

Докато буташе количката по коридора ѝ хрумна, че Питър просто търси извинение да се оттегли от живота ѝ, че не професията ѝ е проблемът. В края на краищата още отначало трябва да му е станало ясно, че медицината ще заема голяма част от живота ѝ. А нали той самият казваше, че не би му харесало жена му само да се мотае въкъщи? Е, тя наистина нямаше време за такова нещо.

СкENERЪТ вече беше подготвен за пациента ѝ — Керъл предвидливо се беше обадила по телефона. Нан влезе в апаратната, докато сестрата и техникът прехвърляха пациента на снимачното легло. Доктор Уо ѝ кимна в знак на приветствие, докато нагласяше оборудването за новата снимка. С коматозните пациенти се действаше по-различно, отколкото при тези, които бяха в съзнание и можеха да следват инструкциите. От друга страна, това, че не бяха в съзнание, спестяваше безконечните обяснения, които се повтаряха по няколко пъти на ден за различните пациенти. Нан се наслади на начина, по който скENERЪТ показва компютризирания образ на мозъка на пациента — никога обаче не ѝ се беше искало да работи в рентгенологията. За нея по-важен беше живият контакт с пациента — нещо, което пребиваването в тази апаратна не би могло да ѝ осигури. Само при живия контакт с пациента тя се чувстваше като възнаградена за труда си.

Сектор след сектор — по такъв начин се появи изображението на мозъка на екрана. Доктор Уо се обади:

— Ето там. Виждате ли хиподенсия район? Ето, сега се вижда много по-ясно. Хематомът трябва да се е образувал съвсем наскоро, може би непосредствено преди да го доведат в спешното. Най-добре е да извикате неврохирург, доктор Лъбарон. На този човек трябва да му се помогне.

— Благодаря, доктор Уо. Ще запиша в картона му.

Тя се вгледа за миг в Джон Доу, мислено му пожела късмет и се отправи да извика неврохирурга.

Откакто Ейнджъл Крофърд се беше омъжила, Нан беше останала сама в апартамента им. Той се намирал в строена във викториански

стил сграда, състояща се от три секции, и изпълнена в три цвята — рамките на вратите и прозорците бяха боядисани във виненочервено и тъмносиньо, открояващи се добре на фона на посивялото вече дърво. Самият апартамент беше с много високи тавани, с дъсчени подове и байцвана арматура, первази и ламперия в антрето и трапезарията. Спалнята на Нан — по-голямата от двете спални в апартамента, беше просторна, но пък нямаше добър изглед — през прозореца се виждаше само една бяла стена.

Тъй като беше много заета в болницата и тъй като все още не можеше да повярва, че е дала утвърдителен отговор на Роджър, тя напълно беше забравила, че днес той щеше да се премества при нея. Когато стигна до апартамента си, намиращ се само през два блока от болницата, тя завари входната врата отворена и се изплаши. Само за момент, разбира се. Забеляза паркираната кола с отворени врати и дузина окачени на закачалки дрехи, метнати на задната седалка. Дрехите бяха мъжки. Как беше могла да забрави — нали Роджър ѝ се бе обадил да ѝ каже, че се мести днес? Но защо се бе съгласила? Защо му беше казала, че може да дойде да живее при нея?

Самият Роджър се появи, подскачайки по стълбите надолу. Едва като излезе на стълбищната площадка, той забеляза Нан, застанала край колата му. Изглежда забеляза скептичното ѝ изражение и настроението му моментално се развали.

— Да не си си променила решението?

— Ами, не! Просто се чудех дали ще ми стигнат силите да ти помогна да пренесеш всичко това догоре — отговори тя и се принуди да се усмихне. — Приятно ще ми е да усещам присъствието и на друг човек в апартамента.

— Аз вероятно ще съм доста по-шумен от Ейнджъл — призна той.

Докато говореше, се спусна и по външното стълбище. Спря на няколко крачки пред нея и започна да си играе с катарамата на колана си.

— Май щеше да бъде по-добре, ако не ми беше позволила да се преместя при теб, Нан. Не зная как изобщо на Джери му дойде наум тази идея.

— Радвам се, че се местиш при мен — увери го тя, като при това се наведе и взе няколко закачалки с дрехи. — Така ще си помогна с

наема и ще си имам компания. Когато изобщо съм тук. Доста време прекарвам и с приятеля си Питър.

Роджър измъкна от колата кашон, пълен с обувки, колани и вратовръзки. Заприлича ѝ на човек, който би могъл ѝ просто ей така да ги захвърли.

— Не съм си донесъл никакви тенджери и други подобни неща.

— Аз имам всичко.

Нан го последва по стълбите нагоре, сподавяйки дълбока въздишка. Спомни си как веднъж беше казала на Ейнджъл, че Роджър е добро момче, но че обичайната му нервност и малко превзетите му маниери биха я подлудили. Дали наистина? Не и ако се постарее да не забравя, че клетото момче наскоро е загубило жена си. Оженил се бе за Кори, макар да знаеше, че е обречена. Да, сега обаче приемал много тежко случилото се, беше казал Джери. И не би трябвало да остава сам в къщата си. Нан щяла да направи много добре, ако се съгласяла да живее при нея. Кой би отказал да приюти един нещастен, страдащ, депресиран анестезиолог, приличащ на изгубено кученце? На Нан поне ѝ беше много трудно да откаже.

Докато трополяха по стълбите до третия етаж, Нан осъзна, че единственото ѝ раздвижване от известно време насам беше само разходката на прибиране от болницата и ето това упражнение по изкачване на стълби, особено в дните, когато не ѝ се удаваше да потича. Може би Роджър не би имал нищо против да я съпровожда в тези бягания. Имаше стройно тяло, но бе доста блед. Може би отдавна не беше спортувал на открито. Влизайки след него в стаята, която щеше да бъде негова, Нан си помисли колко е хубаво, че няма да остане задълго при нея. Само докато премине най-лошият период от депресията, в която беше изпаднал, и успее да се излекува от безсънието. Много скоро щеше да му се прииска да се върне в собствената си къща, в собственото си легло. Беше живял там преди да се ожени, вероятно щеше да се окаже способен да заживее отново там, беше сигурна в това.

— Някой използва ли задния двор? — попита той, загледан през прозореца в обраслата в плевели доста обширна площ. — Някои дали би имал нещо против, ако оправя това място там?

Нан положи дрехите върху леглото — когато се настаняваха с Ейнджъл в апартамента, го бяха заварили в тази стая.

— Сигурна съм, че съседите ни даже ще се зарадват. Сега обаче е декември. Дали по това време е подходящо да се сади?

Той сви рамене.

— Не зная, но ще попитам. Действа ми потискащо в този вид.

— Да, наистина — каза Нан и застана между него и арковидните прозорци. — Не си спомням някой да е проявявал желание да се заеме с това място и да го превърне в истинска градина, сигурно защото би отнело доста време.

— За мен подобна причина не е от значение. Поне така ще бъда постоянно зает и няма да ми остава време да мисля.

Искаше й се да го попита дали не би искал да направи някаква промяна и в къщата, нещо, което наистина би му било от полза. Е, той най-добре си знаеше.

— Не би ли искал да боядисаш тази стая?

— Мразя да боядисвам — призна той, почесвайки се зад ухото, после въздъхна. — Много съм ти благодарен, че ми позволи да се нанеса при теб. Ще се постарая да не ти бъда в тежест.

— Няма да ми бъдеш в тежест, Роджър. Радвам се, че ще си край мен — каза тя и в този миг усети, че наистина изпитва радост. — Понякога много ми липсват братята ми. А и приятелят ми Питър не прилича по характер на никого от семейството ми. Ти сигурно би се погаждал с тях, макар че след като ги видиш, едва ли би сметнал това за комплимент.

— Защо не?

— О, те са шумни и сприхави, доста дървени в обноските си и изобщо не са изтънчени.

— Точно какъвто съм и аз — уточни той със суров тон.

Нан се засмя.

— Едва ли. Въпреки това си мисля, ме ще ти харесат. Хора като тях са солта на живота.

— Надявам се някога да ми се удаде случай да се запозная с тях.

— Съвсем скоро при това. Ще дойдат за Коледа.

До Коледа оставаха няколко седмици, но Стив Уинстед вече си беше направил нещо като коледен подарък. Много години бяха минали, откакто се беше нанесъл в апартамента в блок, състоящ се от

пет секции в Пасифик Хайтс, наследство от баба му. Жилището беше много елегантно и с изглед към залива. Освен това се намираше непосредствено до огромното жилище на родителите му. Макар те да го наричаха *къща*, то си беше цяло имение. Стив беше израснал в лукс, което обаче не беше заличило вкуса му към по-простичките удоволствия и неща от живота.

Преди да дойде време да постъпи в колеж, той вече се беше усетил преситен от светския живот, който водеше семейството му, а това означаваше балове и прекарване едва ли не всяка събота и неделя на езерото Тахо. Родителите му бяха очаквали от него да постъпи в колеж, разбира се, за да може след това да се отдаде на кариера в някоя престижна област — например право или архитектура. Те съвсем охотно бяха приели и намерението му да се запише в кандидатстудентските курсове по медицина. След това обаче, когато разбраха каква насока започва да взема кариерата му, не бяха проявили толкова добра воля. Макар да не бяха споменали и дума по този повод на никой от най-близките си приятели, той съзнаваше, че спешната медицина за тях беше твърде груба работа. А съвсем наскоро, както се бяха излегнали на шезлонгите пред вилата им, майка му — Бети Уинстед, даже беше изказала предположение, че може би често по дрехите му биха могли да се открият и петна от кръв.

Боже всемогъщи! Кръв по дрехите му! Стив натисна рязко газта на колата си и се запъти към изхода на гаража на болничния център *Филдинг*. Беше работил две смени по дванадесет часа една след друга и малко след седем най-накрая беше успял да напусне спешното отделение. Отдавна нямаше и помен от слънчевата светлина, но беше доста топло и той реши да не вдига гюрука. Не съзнаваше каква гледка представлява в зелената си кола спортен модел, с развятата си от вятъра руса коса и леко присвитите си очи.

Добре съзнаваше обаче, че на повечето хора им е приятно да виждат някого, на когото му върви. Може би в първия момент и да изпитваха завист — заради парите, които пръска, за да поддържа луксозния си начин на живот, но със сигурност им доставяше удоволствие самата гледка на профучаващата покрай тях спортна кола или порещата вълните смайваща с вида и размерите си яхта. Стив дотолкова беше свикнал с богатството и начина на живот на хората, в

чиято среда беше израснал, че не осъзнаваше наивността на този свой възглед.

Медицински център *Филдинг* се намираше недалеч от моста *Голдън гейт*. Години наред Стив беше преминавал целия град, за да стигне до Пасифик Хайтс и никога досега не се беше чувствал така вдъхновен от карането. Сега, прибавил и ключа за новия си дом към останалите на ключодържателя, той се насочи към моста с намерение след това да завие на север. Вечер, гледан от непокрита кола, мостът *Голдън гейт* представляваше наистина вълшебна гледка. Докато чакаше на светофара, Стив успя да проследи с поглед осветените му очертания и даже да вдигне очи към звездите. Допълнителен стимул за доброто му настроение беше и осъзнаването на факта, че се разделя с живота в града, живота в близост до болницата, с Пасифик Хайтс и със семейството. Никой от познатите му не живееше в Белведере.

Пое на север по път номер 101, после зави по отбивката за Тибъронския полуостров. Тибърон с доста затвореното си общество беше по-нов и по-развит от Белведере с неговото също толкова затворено общество, събрано върху един-единствен хълм — само тесни пътища свързваха хората помежду им и с останалия свят. От всички кътчета на славещите се с най-голяма екстравагантност къщи на хълма се откриваха невероятни гледки на целия залив и Сан Франциско. Далеч не всички къщи бяха толкова големи и екстравагантни, но и така въздействаха по един особен начин — скрити във всички извивки на хълма, те се възприемаха като тайнствени и магически желани бижута. И неговата къща беше от този тип — една изненада, обвита с бръшлян и жасмин, която постепенно се открива пред погледа, докато човек върви по пътеката към нея.

Истина беше, че покупката ѝ го беше поставила в доста затруднено положение, но Стив възнамеряваше да превърне в забавление досадната и изнурителна работа по превръщането ѝ в подходящо според неговите критерии място за живеене. По дяволите всичко останало, мебелите в апартамента му в Пасифик Хайтс бяха от времето на праядо му и прабаба му. Наистина, това бяха старинни, внушителни и много ценни мебели. Фирмата, към която се беше обърнал, сигурно би намерила подходящи наематели, на които тези мебели биха могли да влязат в работа — може би хора на възрастта на родителите му, които разчитат да открият нещо с доста по-малки

размери, отколкото къщата, в която са живели години наред. Новата къща на Стив, която беше на не по-малко от шестдесет години, се нуждаеше от нов покрив, всичко вътре трябваше наново да се боядиса, освен това да се обнови кухнята и банята и да се изчистят подовите. Не трябваше да оставя нищо без внимание. Изведнъж къщата му заприлича на възрастен човек, който е ставал все по-неспособен да се грижи за себе си, докато накрая е бил принуден да постъпи в старчески дом. Ето една причина да се захване с всички сили с нея и да я превърне в нещо, което след това би могъл да нарече свое творение. И в същото време да се измъкне от водовъртежа на светския живот в Сан Франциско.

Докато извиваше по булевард *Белведере*, хрумна му да погледне по друг начин на светлинните, проблясващи откъм къщите на хълма — те му заприличаха на просветващи лампички върху коледна елха. Чудновата мисъл за човек с по-скоро скептична нагласа. На устните му обаче затрептя усмивка. Сигурно цялото това усилие — да си купиш къща, да направиш план за обновлението ѝ — го беше накарало да се почувства в празнично настроение, да се усети свободен. Това беше просто още една стъпка извън душната атмосфера, в която живееше, като единствено дете на богати и доста известни в обществото родители. Даже и след като бе станал лекар и си беше осигурил, така да се каже, лична територия, връзката помежду им ни най-малко не беше изтъняла. Не че искаше да отхвърли собствените си родители, просто му се щеше да отхвърли тази опасна примка на принадлежност към определена прослойка от обществото, вкопчила се в спазването на поредица маловажни и дребни правила. В този живот имаше далеч по-важни неща и тази малка група даже не съзнаваше това.

Стивън зави по булевард *Мадрона*, подмина къщата си, надвиснала точно над пътя, след това изви обратно и се насочи към гаража, разположен зад нея. Гаражът беше пълен с неща, останали от предишния собственик, и колата просто не можеше да се побере в него, така че Стив навлезе в банката и спря. За миг като че се възцари пълна тишина, веднага след това обаче слухът му долови шумоленето на листата, далечното ръмжене на друга кола, лекото стържене на бръшляна по стените на къщата заради вятъра. Стив прокара пръсти през разрошените си коси и пое дълбоко въздух. Щеше да му бъде първата нощ, прекарана в новата къща.

Беше взел едно надуваемо легло от болницата и възглавница от апартамента си днес сутринта — още предния ден беше взел решение да прекара нощта тук. Нямаше значение, че къщата е без мебели. Електрическата и водопроводната инсталация бяха наред. Трябваше ли му нещо друго?

Е, добре, може би щеше да бъде по-добре да си донесе и малко храна, помисли си той, стоейки пред празния хладилник. Уредът в къщата, който изпълняваше тази функция, беше толкова стар модел, че по-скоро би трябвало да бъде наречен хладилен шкаф — май така се казваха едно време, беше със заоблени краища и към него имаше съвсем миниатюрен фризер, целият запълнен с лед. Стив изсумтя и реши да го изключи — за да се стопи ледената маса. Изобщо не му дойде наум, тъй като никога не се беше занимавал с размразяване на хладилник, че ледът ще се превърне във вода, която при следващото отваряне на фризера може да се излее навън.

Той извади от чантата си бял лист и тръгна да обхожда къщата, записвайки си какво се налага да бъде оправено — подовите се нуждаеха от излъскване, всички стаи трябваше да се боядисат, за повечето щяха да трябва завеси или щори, грозните полилеи и аплици се нуждаеха от подмяна.

Списъкът стана още по-дълъг, след като Стив се качи на втория етаж. Пътеката на стълбището се държеше на честна дума, нуждаеше се от подмяна и добро закрепване, нямаше стълбищно осветление, защото нямаше крушка, завесата за душа беше скъсана. Не си беше давал сметка какви разходи ще са нужни за обзавеждането и поддържането на една къща. За легла, маси, столове, лампи, дивани, хавлиени кърпи, спално бельо, кухненски принадлежности. Беше решил да не взема нищо от апартамента си в Пасифик Хайтс. Всичко тук щеше да бъде по-различно и по негов вкус.

Слиса се, когато чу телефонът да звъни. Стори му се странно, че някой би могъл да знае номера. Съвсем беше забравил, че бе помолил от агенцията по недвижими имоти да се погрижат за телефонната инсталация. Служителката доста се понамръщи, след като чу молбата му, но беше отказала да приеме допълнително заплащане. Кой ли би могъл да му звъни? Да не би да не беше оформил както трябва графика на смените в болницата? Сигурно му се обаждаше майка му. Само на

нея беше дал новия си телефонен номер — засега беше решил да не го съобщава на никой друг, поне за известно време.

— Ало.

— Стив? Здравей, Рут-Ан е.

Как, по дяволите, е научила номера му? През цялата изминала година колкото пъти се бяха виждали, толкова пъти беше отменял срещите си с нея. Когато му събщи, че вече излиза с друг и нещата са изключително сериозни, бе изпитал истинско облекчение. Изрекла го беше с такъв тон, сякаш го мъмреше, че той е можел да бъде на мястото на този, с когото нещата са толкова сериозни. Не дай Боже!

— Рут-Ан! Как научи номера ми?

— От майка ти. Видяхме се днес в клуба и тя ми каза, че се местиш. Направо бях смаяна! Вече в Белведере ли смяташ да живееш? Представа нямах!

— Не съм се преместил още. А и къщата е абсолютно празна.

Стив знаеше, че тонът му не е окуражителен, но точно Рут-Ан не искаше в никакъв случай да окуражава. Тя беше част от света, от който искаше да се освободи.

— Организирам парти, Стив. Надявам се, че ще дойдеш — продължи тя с доста палав тон. — Много важно за мен парти. Възнамерявам да обявя годежа си.

— О, това е чудесно — изрече той сърдечно, като в същото време се готвеше да измисли някакво обяснение и да откаже да присъства. — Кога ще бъде партито?

— На дванадесети декември. Ден, който напълно устройва и двете семейства. Надявам се и ти да можеш да дойдеш.

— За съжаление няма да мога, Рут-Ан. Точно тази вечер ще съм на работа.

Наистина ли щеше да бъде на работа? Нямаше ни най-малка представа.

— Така ли? Колко жалко! Но това е събота — и тогава ли работите?

— Понякога. Работим по дванадесет часа три поредни дни и една нощ след това, а за съботите и неделите се редуваме. А сега е и месецът на големите празнични подготовки, така че всеки доста отдавна е съобразил личната си програма с работната, нали разбираш.

Едва сега осъзна, че крачи нервно из стаята — беше време да приключва разговора.

— Желая ти всичко най-хубаво, Рут-Ан. Ти наистина го заслужаваш.

— Благодаря, Стив — каза тя с нежен тон, на него му се стори тъжен. — Джеф е добро момче. Зная, че би ти харесал. Може би ще имате възможност да се запознаете някой друг път.

— Със сигурност. Благодаря ти за обаждането, Рут-Ан. Всичко най-хубаво.

Доста време стоя така надвесен над телефона, след като беше положил слушалката. Дойде му наум, че не се беше отнесъл добре с Рут-Ан. Не тази вечер на телефона. Всичко беше минало добре, все пак може би малко беше прибързал да приключи телефонния разговор. А през изминалата година. Беше я използвал така или иначе. Не нарочно и с нейното мълчаливо съгласие, разбира се. Не му беше времето сега за продължителна връзка, поне за него беше така, макар и добре да съзнаваше, че Рут-Ан се е надявала точно на това.

Така се получаваше, когато двама души имат различни очаквания. Стив си беше наложил да бъде искрен с Рут-Ан и ѝ беше казал още в самото начало, че няма намерение да се жени. Тя му беше отговорила, че приема решението му и се надява връзката им да им носи само забавление и развлечение. Той прекрасно осъзнаваше, че не толкова е желанието ѝ. Но продължи да се вижда с нея. Значеше ли това, че я използва? Макар тази мисъл да му беше минала и тогава, той твърдо беше отказал да повярва, че може да бъде така. Сега, след телефонния разговор, нещата помежду им му се представиха в съвсем различна светлина.

Тази вечер той се отврати от себе си. И от нея. Защо просто не му беше казала какво иска наистина? Разбира се, ако му беше казала, той щеше веднага да се раздели с нея. Надявала се е да успее да спечели благоразположението му до такава степен, че да се впише в живота му и в чувствата му. Така стават работите, нали? На Стив никога не му се беше случвало да се почувства като ударен от гръм при срещата си с някоя жена, никога не беше се влюбвал от пръв поглед. Не вярваше, че подобни неща съществуват. Любовете просто избуява — колкото повече опознаваш един човек, колкото повече нараства близостта и се задълбочава интимността, нали? Имаше ли право тя да звъни тук? Той

беше ли направил грешка, че я изостави? Това да не би да означаваше, че се е променил?

Прииска му се да не му се бе обаждала. Утеши се с мисълта, че пък така му се удаваше случай да изхвърли този род проблеми от съзнанието си. Реши да отиде до Тибърон и да си купи нещо за ядене, може би и няколко бири — докато пие, можеше да размисли какво още беше наложително да свърши по къщата. И да приключи със списъка.

Този път щеше да започне всичко отначало и да го доведе до успешен край.

---

[1] Евфемизъм за неидентифицирано лице. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

През отворената врата на кабинета Стив видя Нан Льобарон седнала зад едно от двете бюро. Лош късмет — мястото зад другото бюро също беше заето, а не му се искаше някой друг да чуе разговора им. Той застана на прага и почука на рамката на вратата:

— Доктор Льобарон, бих ли могъл да поговоря с вас за минутка.

— Разбира се. Аз ви търсих вчера — отвърна Нан и му посочи стола до себе си, но той поклати глава в знак на отказ.

— Бихте ли повървели с мен до лекционната зала? След няколко минути се налага да изнеса лекция там.

Макар и с неохота, тя остави химикалката и се изправи.

— След десет минути трябва да се видя с един колега — му каза.

— Няма да ви задържам.

Тръгнаха бавно по коридора към вратата в дъното му.

— Търсех ви във връзка с показанията, които трябва да дадем. Мисля, че трябва да поговорим за случая, преди някои от нас да е бил разпитан.

— Точно това не бива да правим — така пише в справочника, който четях. Искате да *уеднаквим* показанията си ли? — попита тя и светлокафявите ѝ очи просветнаха.

— Не разбирам защо приемате всичко това така нехайно, доктор Льобарон. Репутацията ни е поставена на карта — каза той, после отвори вратата, водеща към стълбищна площадка, и я пропусна пред себе си. — Освен това, не искам да *уеднаквяваме* показанията си. Просто бих искал да разбера дали и доколко се различават спомените ни за случая. Доста време измина оттогава.

— Което означава, че и двамата сме препрочели записките си от онзи ден поне десетина пъти.

— Не чак толкова много. Но с повишено внимание. Всичко е много добре документирано.

— Да — съгласи се тя, вървейки редом до него, докато слизаха по стълбите. — Единственият проблем е, че бяхме на различно мнение

и че пациентът умря.

— И вие мислите, че вината е моя.

— Вижте какво, доктор Уинстед. Много добре зная какво говори статистиката — месечно четиридесет и пет процента от претърпелите мозъчен инсулт умират. Нито повече, нито по-малко. Ако трябва да бъдем по-конкретни, при осемдесет и пет процента от починалите инсултът е заради съсирек, а при петнадесет процента — в резултат на кръвоизлив. Така че според тези данни вашата диагноза се е оказала правилна — нали вие настоявахте за съсирек. Според мен всичко сочеше, че е кръвоизлив.

— Но нали имаше парализа на лявата ръка и лявата половина на тялото и на дясната половина на лицето, а това е класически синдром на кръстосването. Щяхме да сме по-уверени, ако от другото спешно отделение не бяха взели MRI-скенера.

— Зная — отговори Нан и този път тя посегна първа, за да отвори вратата, водеща към източното крило на центъра — докато разговаряха, се бяха придвижили до първия етаж. — Зная, че снимката със САТ-скенера не показва наличие на кръвоизлив. Сам знаете обаче, че кръвоизливите понякога не са обилни, за да могат да бъдат уловени на скенер. И е нужно да мине доста време, преди да могат да бъдат заснети, така да се каже.

— Ако е имало съсирек, хепаринът щеше да му помогне да оживее.

— Аутопсията щеше да покаже дали хепаринът, който му назначихте, не е станал причина за увеличаване на кръвоизлива.

— Но семейството му не се съгласи на аутопсия. В противен случай много от тревогите ни сега щяха да бъдат спестени.

Те се спряха пред вратата на лекционната зала и Стив погледна часовника си. Разполагаше с още няколко минути.

— Спорът ни как да третираме болен с мозъчен инсулт е съвсем основателен. Вярвам обаче, че на доста пациенти в подобно положение вие самата сте назначавала хепарин.

— Назначавала съм. Но нямаше да назнача в този случай.

Стивън си припомни настойчивата ѝ молба да промени диагнозата си. Но коя беше тя — специалист с едва тригодишен стаж тогава — с широки познания, но все още без опит. Опитът му беше подсказал, че в случая ставаше дума за съсирек, който се беше

разкъсал. Беше се научил да реагира незабавно и агресивно, за да може да запази живота на пациентите. В името на това беше направил големи жертви. Хората са склонни да правят грешки, даже най-учените и най-сръчните, защото медицината не е точна наука, даже по-скоро е изкуство. Невинаги знаеш какво става в човешкото тяло. А в работата в спешно отделение понякога се налагаше да вземеш решение за частица от секундата. Ако решението се окажеше неправилно, човекът умираше. С времето тези грешки ставаха все повече.

Колежката му до него го гледаше право в очите, може би преценяваше на какво можеше да се дължи мълчанието му.

— Да не се притеснявате, че ще се опитам да ви очерня в показанията си?

Изненадан от въпроса ѝ, Стив отметна глава леко назад.

— Харесва ми вашата прямота, доктор Лъбарон. Да, предполагам, че точно това ме притеснява.

— Вашата намеса да спасите пациента беше също толкова навременна и от най-високо качество, както и моята. Имахте пълното право да вземете крайното решение, тъй като всичко се случи във вашето отделение.

— Юристите могат да направят така, че всяко разногласие между лекарите да изглежда фатално за живота на пациента.

Тя сви рамене.

— Какво от това? Нашите адвокати знаят как да противодействат в подобни случаи.

— Но адвокатите на противната страна биха могли да лансират тезата, че е трябвало да изчакаме.

— Изчакването също би могло да доведе до смъртен изход.

Един студент се промъкна покрай Стив и влезе в лекционната зала.

— Вече трябва да влизам — избъбри той, поглеждайки отново часовника си. — Просто не ги оставяйте да ви окажат натиск, за да ви принудят да разсъждавате излишно на глас, съгласна ли сте?

Нан леко сведе глава и промълви с примирителен тон:

— Слушам, докторе.

Стив съзря появилите се пламъчета в очите ѝ, но не можа да определи от какъв характер са — дали се дължаха на гняв или на

развеселеност. Що за жена беше тя? Може би трябваше да я опознае по-добре, за да може да се защити.

— Благодаря ви, че разговаряхте с мен. Може би ще можем да сравним записките си, след като и двамата дадем показания.

— Може би.

Тя се отдалечи, а на него му се прииска да стане така, че да ги повикат да дадат показания по едно и също време — така щеше да има възможност да прикрие някоя нейна грешка, да запълни евентуален неин пропуск да ги защити по-категорично. Досега Стив се беше чувствал истински предизвикан само от незнайните болести, завладели пациентите. Сега се чувстваше поставен в неудобно положение от човек, чийто характер изобщо не познаваше, още повече когато и репутацията му на лекар беше поставена на карта. Доктор Лъобарон, по всичко изглеждаше, не възприема нещата сериозно и можеше да се окаже истинска заплаха за него. Загледа се в отдалечаващата се стройна фигура на лекарката — стори му се като че от нея се излъчва притеснение и той неочаквано изпита тревога.

Нан понесе таблата с храната към терасата на кафенето — само неколцина се бяха осмелили да си покажат носа навън в този все пак доста топъл за декември ден. Просто ѝ се искаше да подиша чист въздух, след като цяла смяна беше работила сред антисептичната миризма, завладяла целия център. Неочаквано и за нея самата, не след дълго, носейки също поднос, до дървената маса, която беше избрала, се появи и предишната ѝ съквартирантка Ейнджъл Крофорд.

— Знаеш как да запълваш дните си, а, Нан? Съчетаващ полезното с приятното.

— Като свободно падане е. Не харесваш ли това усещане?

— Обичам свободата — отговори ѝ Ейнджъл с усмивка, разполагайки таблата си, на която се мъдреше чиния с огромно количество салата, на масата до Нан.

— Имам новини за теб.

Нан повдигна въпросително вежди.

— Какво се е случило? Добре ли се държи Клиф?

— И така може да се каже — каза Ейнджъл, облегна се на металния стол и въздъхна. — Бременна съм, Нан.

В очите на Нан избиха сълзи.

— О, Ейнджъл, това е чудесно! Не съм очаквала, че ще можеш да забременееш толкова лесно.

— Е, не стана толкова лесно, но се чувствам истинска късметлийка.

Нан стисна ръката на приятелката си в знак на поздрав.

— Хващам се на бас, че Клиф доста се е развълнувал.

— Развълнува се. Веднага започна да роптае срещу желанието ми да завърша колкото се може по-бързо специализацията за домашен лекар, а на мен ми се струва, че сегашната година в сравнение с предишните две си е направо песен и ще е грях да се откажа.

— Няма съмнение, че Клиф ще те улесни, изпълнявайки всички твои прищевки, докато си вкъщи — пошегува се Нан.

— Винаги му се удава да бъде свободен, когато и аз съм свободна, така че каквото решим, го правим — каза Ейнджъл, набоде един домат и го пое с устата си. — Ще бъдем в Уискънсин за Коледа. Много се надявам да му хареса там.

— Е, да. Ще си имаш доста проблеми, ако не му хареса.

Клиф обаче беше обещал, че ще се върнат да живеят там, защото тя беше пожелала така и знаеше, че той ще спази обещанието си. Ейнджъл въздъхна и проследи с поглед моста *Голдън гейт*, които се виждаше от терасата.

— Сигурно и на двамата този град ще ни липсва.

Притеснена, че приятелката ѝ може би се разколебава, Нан побърза да каже:

— Не забравяй, че ти пожела да се върнете, Ейнджъл. В Уискънсин ще можеш да практикуваш медицина така, както си си мечтала — нещо като съвременен вариант на семеен лекар. Това си е хубава мечта. А и Клиф ще се чувства отлично в университетска среда. Може би за него ще бъде по-добре да бъде голяма риба в малък водоем, отколкото обратното.

— Надявам се — отвърна Ейнджъл, поглеждайки отново приятелката си. — Роджър нанесе ли се вече?

— Снощи. Смятам, че има доста натрупана нервна енергия, но поначало е много добродушен. Сутринта ми каза, че е спал добре, в крайна сметка може би това преместване ще му подейства добре. Решил е да приведе в ред задния двор.

— Ще му трябва мачете и огнепръскачка — изхихика Ейнджъл.
Нан сви рамене.

— Тази работа може да му помогне. Ейнджъл, познаваш ли един лекар от спешно отделение на име Стив Уинстед?

— Да. Бях прикрепена към него миналата година, когато карах практиката си по амбулаторен прием. Много компетентен, пълен с енергия, доста суров и студен във взаимоотношенията си с хората. Чух, че бил и много богат.

— Както изглежда, всички са чули, че е много богат. Двамата сме включени в едно обвинение в лекарска небрежност, проявена към пациент, който почина преди година.

— По дяволите, мислех, че всичко е приключило. Колко жалко, Нан! Не очаквах този случай толкова да се проточи.

— За мен това не е от толкова голямо значение. Рейчъл обеща да ми даде няколко съвета. Този лекар обаче изглежда доста се е впечатлил от това обвинение. Е, не е точно така. По-скоро се е притеснил, че аз мога да извъртя всичко в негова вреда.

— Доколкото си спомням, не ставаше въпрос дали някой от вас е станал причина да се случи най-лошото. Просто въпрос на преценка.

— Която ни доведе до различни решения.

— Случва се — каза Ейнджъл и я изгледа с любопитство. — Да не би да се опитва да ти окаже натиск?

— Просто поговорихме набързо. Не ми хареса отношението му обаче. Много беше любезен, но е с нагласа, че не би могъл да ми вярва. Много неприятно.

— Не се оставяй това да те притесни чак дотолкова. Той просто си е такъв, Нан. Кара всички да се чувстват некадърни и невнимателни. В същото време щедро раздава знанията си на специализантите, което ги кара безкрайно да го уважават. — Ейнджъл неочаквано се захили. — Освен това е доста хубав.

— Омъжена жена като теб не би трябвало да обръща внимание на такива неща.

— Не бях омъжена, докато бях прикрепена към него. Нито пък той. Никога не съм чувала обаче да се среща с някоя лекарка от болницата.

— Има толкова много жени за тази цел в Сан Франциско.

— Така е. Разкажи ми сега ти какво ще правиш на Коледа.

Плановете на Нан за Коледа, както беше споменала на Роджър, включваха нашествие от страна на родителите ѝ и двамата ѝ братя. На няколко пъти през тези три и половина години, откакто беше в Сан Франциско, цялото ѝ семейство я беше посещавало. Но никога никой от тях не се и опита да възроптае срещу безконечните ѝ дежурства в болницата, нито срещу невъзможността ѝ да прекара по-дълго време с тях. Те просто решаваха да *превземат на бордаж болницата, само за да видят къде работи*. Всяко друго семейство може би би запазило относителна дискретност при набезите си в болницата, може би даже биха попитали дали е удобно да разгледат кабинета, в който тя беше настанена заедно с друга колежка, дали могат да се запознаят с разположението на различните отделения, дали е възможно да посетят болничното кафене. Не така постъпваха обаче от семейство Лъбарон.

Лъбарон бяха от Оклахома и държаха да го съобщят на всеки. Чувстваха се горди със своя щат и със своя град. Преди Нан да се роди, баща ѝ честно и почтено беше работил в петролната промишленост, даже беше заемал и ниски ръководни постове. Съвсем неочаквано родителите ѝ бяха наследили малко земя заедно с правата върху полезните изкопаеми в недрата ѝ — баща ѝ беше особено настоятелен да притежава тези права заради неразработената дотогава златна жила. И за всеобщо учудване той я беше разработил с голям успех. В добавка не след дълго бяха закупили няколко петролни кладенеца, с печалбите от които да поддържат начин на живот, към които постепенно бяха привикнали по-възрастните от семейство Лъбарон, след като бяха задминали съседите си по богатство.

Парите се бяха оказали нож с две остриета за семейство Лебронски. Доста преди Нан да порасне дотолкова, че да може да изговаря собственото си фамилно име, то беше променено на Лъбарон — име, избрано от баща ѝ именно защото носеше чуждестранен привкус и елегантност. Рязкото преминаване от принадлежността към прослойката на хора доста под средното ниво към богатшите наложи и рязка промяна в начина им на живот, без това да се докосне до стила им. Семейство Лъбарон започнаха постоянно да организират екстравагантни празненства за съседите си. Наемаха близки и далечни роднини да работят за неголямата им

фирма. Притежаваха богатство, което им позволи да се наредят сред най-богатите семейства в Оклахома. При все това нямаха ни най-малка представа какво *наистина* означава елегантност и стил. Те бяха това, което Нан беше чувала да наричат *новобогаташи* и наистина можеха да служат за чудесно потвърждение на това какво представляват тази категория хора.

Въпреки това бяха прекрасни хора. Нан беше най-малкото дете в семейството. След като навлезе в изтънчения свят на медицината и на самия Сан Франциско, всеки би очаквал тя да започне да се срамува от тях. Нан продължаваше да ги уважава както подобаваше на една дъщеря, преценявайки съвсем реално качествата им и начина, по който хората от новата ѝ среда биха гледали на тях. Питър например се беше почувствал наистина отвлечен, когато баща ѝ го беше попитал колко е платил за къщата си. Господин Льобарон винаги се интересуваше от подобни неща и никога не се колебаеше да попита — мислеше си, че човек няма какво да го извърта и крие при подобен прост въпрос. Беше се почувствал истински объркан, когато чу отказа на Питър да му каже сумата. Почувствал се бе истински засегнат, когато Питър успешно отби желанието на цялото семейство да разгледа архитектурно-проектантската му фирма. Явно беше, че Питър нямаше да очаква с нетърпение следващо посещение от страна на семейство Льобарон. Може би, помисли си Нан, това обясняваше неочакваното му отдръпване.

През първата седмица на престоя си в апартамента на Нан, Роджър не се беше виждал с него, макар да бяха разговаряли вече два пъти по телефона. Най-накрая Питър се появи, за да я заведе на кино късно вечерта, но веднага след като филмът свърши я закара обратно до апартамента ѝ. Роджър току-що се връщаше, а Питър в това време спря колата пред входа. Нан излезе от колата на Питър — марка *Акура Леджънд*, и зачака и Питър да излезе, за да може да ги запознае.

Роджър стисна ръката на по-младия мъж.

— Приятно ми е да се запозная с вас. Много се радвам, че Нан се съгласи да се нанесе при нея. Ще се опитам да не ви преча.

— Аз няма да се качвам — увери го Питър за огорчение на Нан.
— Чакат ме няколко проекта за довършване, преди да си легна.

Той целуна Нан по бузата, махна ѝ с ръка за довиждане и потегли.

На Нан ѝ се прииска да обвини Роджър за случилото се, подозираше обаче, че присъствието му просто се беше превърнало в удобно извинение за Питър. Обхваната от раздразнение, тя заизкачва стълбите до третия етаж. Роджър се помъкна след нея и то с такава бавна крачка, че на последната стълбищна площадка Нан се спря, за да му обърне по-специално внимание. Изражението на лицето му беше тревожно.

— Какво е станало, Роджър? Не се чувстваш добре ли?

Тя пхна ключа в ключалката и отвори вратата. В антрето беше тъмно — никой от тях не се беше прибирал, откакто бяха излезли рано сутринта, за да остави да свети. Нан напипа ключа, натисна го и светлината ги обля — Роджър безуспешно се опитваше да си придаде друг, по-нехаен израз на лицето.

— Нещо се е случило. Моля те, кажи ми! Може би ще успея да ти помогна.

— Не, не. Нищо ми няма. Добре съм. Това няма нищо общо с мен.

Странна забележка, помисли си Нан, докато оставяше чантата си на шкафа в коридора.

— С кого тогава?

— Беше глупаво от моя страна да реагирам така. Сигурно греша.

Нан не помръдна, Роджър в това време пое бавно към стаята си, почесвайки се зад ухото.

— В какво грешиш?

— В нищо. Ами, аз да си отивам в стаята. Има още много неща за подреждане. Ще се видим утре.

— Приятен сън.

Колкото повече размишляваше, толкова повече нарастваше убеждението ѝ, че има нещо, което Роджър иска да скрие от нея. В погледа му прозираше чувство за вина, отчаяно желание да изчезне. Нан беше сигурна, че не бе искрен с нея. Освен това подозираше, че тайнственото му поведение е свързано с Питър. Какво друго би причинило такава промяна в изражението му, след като Питър си тръгна? Може би не одобряваше марката на колата му?

Вратата на стаята му беше затворена и тя лекичко почука.

— Роджър, по-добре ще бъде да ми кажеш. Имам чувството, че трябва да узная какво криеш.

Откъм стаята се разнесоха колебливите му стъпки, той отвори вратата, колкото Нан да може да вижда лицето му.

— Може би греша — каза той. — Мразя да греша, а това да причини тревоги на някой друг.

— По дяволите, кажи ми най-сетне. Обичам нещата да са ясни.

Роджър отвори широко вратата и ѝ посочи с ръка единствения стол в стаята — беше плетен, а върху него имаше сложена възглавничка в ярък цвят, сигурно си я беше донесъл от къщи. На масата беше сложил няколко снимки на Кери. Той самият приседна на крайчеца на леглото си.

— Не ми харесва ситуацията, в която съм изпаднал — не ми се искаше точно аз да ти казвам. Струва ми се ужасно нечестно след това, което ти направи за мен.

— Искаш да ми кажеш нещо за Питър.

— Да. Виждал съм го и преди, но не знаех кой е той.

Нан усети как стомахът ѝ се сви.

— Кога си го виждал?

— Трябва да е било преди седмица, случи ми се да го видя два пъти в течение само на няколко дни. Ето защо го запомних. Заради това и заради начина, по който диша. Пациенти като него много трудно се поддават на интубация. Тогавя си помислих, че се надявам да не му се налага в скоро време да ми става пациент.

— Къде го видя?

Роджър се почеса по носа.

— Първия път го видях в една галерия.

— Не е бил сам.

— Не беше.

— Бил е с жена, която не е изглеждала като майка му.

Роджър изкриви устни в усмивка.

— Точно така. Можеше да му бъде сестра; ако има такава, разбира се. Изглежда щяха да купуват нещо.

— А втория път къде го видя?

— Пред *Кабуки*. Беше със същата жена. Те се... целуваха.

— По дяволите — изохка Нан, облегна се назад и започна да разтрива слепоочията си. — Чувствах го, че се отдръпва, но винаги съм била толкова доверчива. Защо просто хората не ми казват

истината? Много по-разумно е и не толкова болезнено, колкото когато нещата се проточат.

— Съжалявам, Нан. Наистина много съжалявам. Но съм съвсем сигурен, че беше той. Знаеш как някой човек просто успява да привлече вниманието ти...

— Да, зная. Много добре стана, че ми каза. Хубаво е, че знам всичко това. А аз го харесвах.

Тя се изправи, внезапно почувствала се много изморена, столът под нея изскърца като че в знак на протест. За момент изглеждаше изцяло потънала в мислите си, после примигна и каза:

— Но не бях влюбена в него. Може би затова е решил да се отдръпне. Мисля, че Питър е искал да бъде обичан, обожаван. Е, може би тази жена прави точно това. Лека нощ, Роджър.

— Лека нощ, Нан.

Тя се забави няколко минути в коридора, после с решителна крачка влезе в стаята си, затвори вратата и вдигна телефонната слушалка. След десетминутен труден и мъчителен разговор връзката ѝ с Питър беше приключила и тя сложи внимателно слушалката обратно на мястото ѝ.

Странно как няколко минути могат да променят живота ти, помисли си тя. Очите ѝ бяха сухи, но се чувстваше напрегната. А беше започнала да прави по-дългосрочни планове за Питър. Глупаво от нейна страна, разбира се. Беше много привързана към него, но не чак толкова, колкото би ѝ се искало след връзка, траяла почти година. Да, чувстваше го близък, беше ѝ забавно с него, беше и добър любовник и изобщо не разбираше от медицина. Все добри качества за един мъж.

След два месеца Нан ставаше на тридесет години.

Родителите и братята ѝ идваха на гости за Коледа.

Трябваше да дава показания по обвинение в лекарска небрежност.

Тъй като в спешно отделение на Медицински център *Филдинг* винаги цареше хаос, Стив предпочете да не дава показания на своя територия. Изпълнението на това задължение го отведе в центъра на Сан Франциско, в сградата на Американската банка. Офисът на адвоката, нает от застрахователната компания, чиито услуги ползваше,

се намираше на един от последните етажи. Асансьорът се носеше натам с такава скорост, че той си помисли за гмуркащите се ловци на перлени миди — какви ли спазми получаваха заради рязката промяна на атмосферното налягане. Самите офиси по негова преценка представляваха модерна интерпретация на изпълнени в земни цветове форми, познати от ранния Рим. Имаше миниатюрни колони, живопис върху стъкло, целяща да внуши усещането за перспектива и простор. Иначе през прозорците се откриваше чудесен изглед към залива и целия град. Имаше и зали за конференции с безкрайни мраморни маси и столове с високи облегалки в строг стил. Цялата тази претенциозна обстановка предизвикваше единствено смях у него.

Адвокатът, които движеше неговата част от обвинението в лекарска небрежност, се наричаше Филмор Ръш — според Стив такова име повече би подходило на филмова знаменитост, отколкото на юрист. Ръш беше висок и едър мъж на средна възраст, с елегантно посребрени слепоочия, облечен винаги безукорно — костюмите му бяха с такава кройка, че загатваха за чуждоземски моделиер. Стив предполагаше, че тарифата му е много висока, най-вероятната причина за това беше, че е много добър адвокат.

Ръш го увери по време на първата им среща в кабинета на директора на медицинския център, че при подобно обвинение лекарите обикновено се чувстват предадени, под заплахата и доста уязвими. Не е лъжа, прииска се на Стив да отвърне на това твърдение. Но предпочете да запази мълчание. Спомняше си семейството на починалия много добре, спомни си и че им беше обяснил всичко достатъчно ясно още тогава. По всичко си личеше, че са го разбрали. Въпреки това бяха наели адвокат и бяха предявили обвинение срещу него и доктор Лъобарон, може би ако имаше и друг лекар, щяха да обвинят и него. Кое то, увери го адвокатът, е обичайната практика при предявяване на този род обвинения.

Стив не се интересува каква е практиката в такива случаи. Далеч по-добре щеше да се чувства, ако не му се бе налагало да разбира това. Не му беше помогнало и това, че няколко негови колеги в желанието си да разсеят притеснението му бяха споделили какво са преживели, когато срещу тях е било повдигано подобно обвинение. Той някак не можеше да се освободи от представата, че повечето обвинения в лекарска небрежност са чиста манипулация от страна на

адвокатите само за да си докарат повече хонорари. Това негово мнение, не съвпадащо с мнението на повечето от колегите му, изобщо не му беше от полза във взаимоотношенията му нито с адвоката на противната страна, нито с неговия собствен адвокат.

Филмор Ръш го съпроводи до една от залите за конференции с невероятно дългите маси и го представи на адвоката на ищците Робърт Уитинг и на съдебната стенографка Памела Торес. Ръш беше обяснил на Стив, че това, в което щеше да участва, представлява разследване по обвинението и че на показанията на обвинените се отдаваше най-голямо предпочитание при оформяне на заключението. Щеше да бъде разпитван под клетва от адвоката на противната страна, а това беше най-доброто, което можеше да му се случи, беше го уверил неговият адвокат.

Със сигурност най-доброто, помисли си Стив, докато оставяше папката си и се разполагаше на стола. Отдавна се беше научил изражението на лицето му да остава невъзмутимо, независимо от случилото се, докато съзнанието му работеше на бързи обороти, когато се налагаше да се оправи в непозната ситуация.

Разследването щеше просто да регистрира фактите такива, каквито ги знаеше противната страна. Това, което адвокатът не беше споменал, но в което Стив беше напълно уверен и сам адвокатът му щеше да се убеди в същото, е, че със сигурност щеше да направи много добро впечатление в съда.

Стив знаеше, че когато трябва, може да бъде убедителен, знаеше, че е в състояние да контролира чувствата си, ако бъде подложен на кръстосан разпит. Мразеше обаче да бъде изненадан, а точно това се случи по време на даване на показанията.

— Съобщихте ли на семейството на починалия, че се налага да се направи аутопсия? — попита Робърт Уитинг в обичайния си спокоен, но решителен маниер.

— Съобщих. Винаги правя това.

Стив забеляза как неговият адвокат едва доловимо кима с глава. Правилно. Първото правило на даването на свидетелски показания, изглежда, беше никога доброволно да не даваш повече информация, освен конкретно за това, за което те питат — даже и да изглежда, че се опитваш да спасиш кожата си. Той се извърна към Филмор Ръш,

погледите им за миг се срещнаха — това беше нужно, за да накара адвокатата си да разбере, че е доловил мълчаливото му одобрение.

— Въпреки че присъстващите членове на семейството видимо са били много разстроени, вие сте предложили аутопсия, така ли е? — попита адвокатът на противната страна.

— Да.

Филмор се усмихна с явно благоразположение към него.

— Кажете ми, доктор Уинстед, защо мислите, че аутопсията би била от полза?

— Винаги е от полза да разбереш истинската причина за смъртта на някого. Освен това нашата болница е и учебен център, така че присъствието по време на аутопсия на студенти, стажанти и специализанти е част от обучението им.

— Значи вие сте нямал личен интерес от правене на тази аутопсия?

— Не разбирам за какво точно ме питате.

— Не искахте ли да разберете дали не сте направил грешка? — попита Уитинг.

За момент през съзнанието на Стив минаха няколко варианта на отговор на този въпрос. Този, който първи му дойде наум, беше да се изрепчи в стил *А вие ще престанете ли да биете жена си?* Филмор Ръш му беше обяснил много подробно и търпеливо по телефона, че правилото е да помолиш за доизясняване на въпроса, ако е необходимо, и да не шикалкавиш, а да успееш да отговориш кратко и ясно така, че да се премине към следващия въпрос.

— Не, когато предложих аутопсия, няхах намерение да я направя, за да разбера дали съм сгрешил или не.

— Аутопсията щеше ли да покаже дали мозъчният инсулт е бил причинен от съсирек или от кръвоизлив?

— Най-вероятно. Макар че ако съсирекът е бил много стар, то това значи, че се е откъснал много отдавна и много трудно би било установено къде е било първоначалното му местоположение.

— Но от семейството са отказали аутопсия, нали? — продължи с въпросите си Уитинг.

— Отказаха. Бяха непреклонни.

— За вас нямаше съмнение, че смъртта е била причинена от черепно-съдов инцидент?

— Ни най-малко съмнение.

— Вие обаче не сте лекарят, подписал смъртния акт?

— Не. Мисля, че доктор Лъобарон подписа акта.

— Защо се е наложило това?

— Двата поехме случая и бяхме в еднаква степен запознати с всички подробности. Налагаше се да се заема с други случаи и доктор Лъобарон се съгласи да оформи документите.

Стив въздъхна с облекчение — стори му се, че разследването направи видим прогрес, питаха го за неща, обичайни в подобни случаи.

— Вие обаче съобщихте новината пръв, така ли?

Пръв? Какво значи това? И друг ли беше говорил с тях? Стив леко се намръщи.

— Да, аз говорих с членовете на семейството.

— Защо го направихте, след като сте оставил доктор Лъобарон да оформи документите и тя също е била запозната с подробностите по случая?

Стив знаеше, че хората извън медицинското поприще се отвращаваха от начина, по който лекарите говореха за случаи и болести, без да проявяват и капчица хуманност на пръв поглед. Затова съвсем съзнателно каза:

— Срегнах се със съпругата на господин Мърфи, когато го докараха. Тя се наложи да отговаря на редица въпроси за болестта му, преди да бъде отпратена в чакалнята.

— Имаше ли несъгласие между вас и доктор Лъобарон как да се постъпи в случая с господин Мърфи? — попита Уитинг.

Не бързайте с отговора, беше му казал Филмор Ръш. Така че Стив замълча за миг, размишлявайки какъв ли би бил най-добрият отговор. Едно просто да не би било достатъчно на този етап от разследването.

— Между нас имаше несъгласие за причината, поради която господин Мърфи е получил мозъчен инсулт. САТ-скенерът не показва кръвоизлив, а беше невъзможно да проверим това показание, тъй като не разполагахме с MRI-скенер.

Това трябва да е достатъчно, помисли си той. Но адвокатът на противната страна без бавене зададе следващия си въпрос:

— Какво би показал този скенер?

— Навлизаме вече в областта на предположенията — намеси се Филмор Ръш. — Доктор Уинстед не би могъл да знае какво би *показал* скенерът.

Известно време двамата адвокати се заяждаха как е по-правилно да се зададе въпросът, за да може Стив да му отговори. Той следеше разсеяно дискусията им, мислите му бяха насочени другаде. Нещо тук не беше добре изяснено, нещо, което трябваше на всяка цена да узнае. Ако той първи е говорил с членовете на семейството, кой е бил вторият! И среща с друг човек ли всъщност беше имал предвид Уитинг, споменавайки думата пръв! След като двамата адвокати се договориха как да продължи разследването, Стив даде разяснения какво точно лечение беше назначил в този случай, но любопитството му продължаваше да го човърка. След като вземането на показания под клетва завърши, той с нетърпение изчака двамата адвокати и стенографката да се разберат за някои технически детайли — искаше му се час по-скоро да остане насаме с Филмор Ръш.

Старши партньор в адвокатската кантора, Ръш го заведе в кабинета си — оттам се откриваше панорамен изглед към северен и източен Сан Франциско. Носените от бързия вятър облаци хвърляха огромни сенки върху сградите, над които преминаваха. Би се чувствал много добре да работи в такъв кабинет, помисли си Стив, за разлика от лишените от прозорци, угнетяващо стерилни бели болнични помещения. Но не би станал адвокат като баща си — за нищо на света.

— Справихте се изключително добре — поздрави го Ръш. — Ако успеете и в съда да създадете за себе си впечатление на честен и почтен човек, ще бъдете идеалният свидетел. Ще се окаже много трудно за адвокатите на противната страна да се борят с подобна представа.

След като му благодари, Стив го попита:

— Какво имаше предвид господин Унтинг, когато попита дали аз пръв съм говорил със семейството? И някои друг ли е разговарял с тях?

Възрастният мъж прехапа леко устни.

— Нямам все още препис от показанията на доктор Лъбарон. Възможно ли е тя да е говорила с тях?

— Не виждам защо. Нали аз вече бях говорил с тях.

— Хм — изръмжа Ръш и си отбеляза нещо върху листа, където си беше водил записки по време на показанията. — За да съм сигурен, ще го проверя. Искате ли да ви се обадя, когато разбере?

— Аз сам ще говоря с нея.

— Не ви го препоръчвам.

Стив се изправи, изобщо не се чувстваше спокоен, и взе куфарчето си.

— Няма да се окаже чак толкова трудно, Филмор. Доктор Лъобарон е доста сговорчив човек. Надявам се да задоволи любопитството ми.

На лицето на адвокатата се изписа доста скептично изражение. Той също се изправи и подаде ръка на Стив.

— Ще ви се обадя, щом прочета показанията й.

— Чудесно.

След като напусна наподобяващите ранния Рим офиси, Стив погледна часовника си. Наближаваше обяд. Доктор Лъобарон може би щеше да успее да се освободи. Той вдигна слушалката на телефона в колата си, за да се свърже с нея.

ГЛАВА ТРЕТА

Нан беше обяснила на доктор Уинстед, че не възнамерява да обядва и че не може да му прави компания. Когато директно я бе попитал кога могат да се видят, му беше отвърнала, че в течение на целия следобед няма да има възможност да се освободи и че смяната ѝ приключва чак към седем — оказа се пък, че той тогава застъпваше на дежурство.

— Какво ще правите през обедната почивка? — беше следващият му въпрос, макар със сигурност да му бе известно, че се налага доста често лекарите да работят и по това време.

Изобщо не му влизаше в работата да знае какво ще прави през обедната си почивка! Е, да, но ето че се беше съгласила да се видят — и сега, вече беше дванадесет и петнадесет, го чакаше, за да потичат за около половин час.

Пътечката, следваща извивката на скалата, надвиснала над *Голдън гейт*, представляваше чудесна писта за бягане — когато имаше време, обаче. Всъщност тя не беше свикнала да тича в компанията на друг човек, освен на друга жена понякога, а и не ѝ харесваше идеята да тича редом до мъж с подчертано атлетична фигура, който най-вероятно в дните, когато времето беше хубаво, правеше дълги-дълги кросове. Уинстед пристигна, облечен в доста раздърпан анцуг и изтрити маратонки — изобщо не приличаше на човек, който поддържа добрата си форма чрез тичане.

— Никой ли вече просто не се разхожда с по-енергична крачка? — попита той, смръщвайки вежди. — Няма ли да наистинете така?

Под *така* той имаше предвид фланелката ѝ и шортите. Тъй като времето през деня се беше задържало доста хладно и облачно, докато го чакаше Нан беше започнала да зъзне.

— Как обикновено спортувате, доктор Уинстед? — попита Нан, докато се опитваше да налучка подходящото темпо.

— Играя скуош на закрито, каквото правят доста хора в Сан Франциско — отговори той.

Един камък под него се разлюля.

— Човек може да си счупи крака тук.

— Ще повикам спасителния отряд, ако се наложи.

Стив не беше навикнал да прави кросове, все пак вследствие на редките си опити можеше да прецени, че нейното темпо не е чак толкова изморително. След пет минути, пробягани в мълчание, той даже не се беше задъхал. Нан почти го беше изхвърлила от съзнанието си, когато той се обади:

— Значи вие вече сте дала показания.

— Да, вчера.

— И как мина?

— Добре. Не се държа много грубо с мен — имам предвид адвокат Уитинг. Предполагам, че не той ви защитава.

— Не. Моят адвокат се казва Ръш.

Нан сви рамене и забави крачка — започваше стръмната част. Една от привлекателните страни на този маршрут беше гледката, която се разкриваше пред погледа — докато тичаше, погледът ѝ биваше много по-често привлечен от океана, хълма Марин, моста, отколкото от придружителя ѝ. След като стръмнината свърши, тя пое дълбоко дъх и отново възвърна обичайния си ритъм. Във въздуха се долавяше мирис на море, преплетен с уханье на евкалипти. Тя почти беше изключила от съзнанието си Уинстед, когато той се обади:

— Говорихте ли със семейство Мърфи, след като господин Мърфи почина?

Известно време тя тичаше безмълвно. Това май щеше да се окаже най-трудната част от маршрута им. Напълно е възможно досега да не е разбрал дали е говорила. Обвинението или щеше да бъде прекратено, или по него щеше да се вземе някакво решение, можеше и изобщо да не се стигне до съд. Тя започна да диша по-тежко, когато пътеката се устреми отново нагоре.

— Да, разговарях с тях.

— Защо? Нали аз говорих с тях, веднага след като смъртта беше установена.

— След като подписах смъртния акт и се приготвих да слеза на първия етаж, влезе една сестра и ми каза, че госпожа Мърфи е изпаднала в истерия — отговори Нан и се извърна да го погледне. — Забелязахте ли подобни признаци?

Изражението на лицето му остана непроменено.

— Спомням си, че тя се разплака. Сестра ѝ беше с нея и племенника ѝ, доколкото си спомням. Те се опитаха да я успокоят.

— Аха.

Нан удължи крачка, щом навлязоха в равен участък. Беше вече време да поемат по обратния път.

— Какво означава това *аха*? — попита той.

Пот се стичаше по слепоочията ѝ надолу и тя отри лице с ръкав.

— Това означава, че съм разбрала как сте възприел ситуацията.

— И как съм я възприел?

— Мислел сте, че госпожа Мърфи не се нуждае от помощ, поне не повече от тази, която е получила в момента. Мислел сте, че сте се справил със ситуацията.

— Точно така си мислех.

Нан внезапно, спря и се наведе, за да завърже по-здраво връзките на маратонките си. Той продължи да тича на място до нея, явно не искаше да губи ритъм и затова не спираше. Тя му хвърли притеснен поглед — нищо не можеше да се разбере от изражението на лицето му.

— Оттук потеглям по обратния път надолу — обясни Нан и пое на бегот в обратна посока.

— Знаете ли по каква причина се повдигат повечето от обвиненията в лекарска небрежност? — попита го тя, след като затичаха редом покрай полюшващите се от вятъра хвойнови храсти.

Уинстед подсмръкна.

— Адвокатите по принцип раздухват нещата в случай, че е имало разногласие и то най-вече по отношение на диагнозата, а не, че не е било приложено стандартното в случая лечение.

— Не — каза Нан, опитвайки се безуспешно да го накара да я погледне в очите. — Тези обвинения се повдигат винаги когато е налице недостатъчна комуникация. Повдигат се, когато лекарят не направи всичко възможно семейството да разбере какво всъщност се е случило или ги разстрои още повече със своята студенина при положение, че е умрял техен близък, ако ги пренебрегне и откаже да им отдели повече време в момент, когато се нуждаят от успокоение и емоционална подкрепа.

Продължавайки да тича в същото темпо, той махна с ръце — думите ѝ го бяха подразнили.

— Вижте, доктор Лъобарон. Аз разговарях със семейство Мърфи. Обясних им какво се случи. Казах им, че съжалявам за загубата. Какво още можех да направя? Аз не съм психиатър. Освен това имаше и други спешни случаи. Те много добре ме разбраха.

— Не, докторе, *не* ви бяха разбрали.

Тя прехапа устни, колебаейки се дали да бъде напълно откровена с него. Не ѝ влизаше в работата, освен това не знаеше дали той самият е готов да чуе това, което се готвеше да му каже. Изглеждаше ѝ истински объркан от думите ѝ. Най-вероятно нямаше и представа колко отдалечен от същината на нещата ѝ изглеждаше с това невъзмутимо изражение на лицето. Един рус войник със сърце, закоравяло в битките, неспособен да се подчини на нечия друга воля, защото това би го поставило в неудобно положение. Нан забави крачка, после спря и опря гръб върху люспестата кора на близкото евкалиптово дърво.

— Искате ли да ви го обясня по-подробно или предпочитате да продължите да си мислите, че няма нищо лошо в начина, по който се отнасяте към безутешните семейства?

Уинстед също спря и се изправи пред нея — косата му беше разчорлена, а очите му присвити заради слънцето. Той не се нуждаеше от нейната помощ. Но в същото време усещаше още нещо в него — може би стиснатите му челюсти и стиснатите му една в друга ръце я караха да мисли, че всеки момент ще започне да се заяжда с нея.

— Обяснете ми.

— Вие имате репутация на брилянтен диагностик, освен това на лекар, които се отнася към пациентите си по превъзходен начин, и това е подкрепено от взаимност. Повечето болни наистина ви харесват. Някои обаче, особено когато проявявате нетърпение, а това се случва доста често, ви намират за твърде *неприятен*.

— Наистина ме намират за противен — призна той и лека усмивка се появи на устните му. — Обаче не ми се случва толкова често да проявявам нетърпение. Само когато хората ми губят времето със счупен нокът или разкъсана ноздра. Не за такива случаи е създадено спешното отделение.

— Вашите колеги много добре знаят това и ако могат да се оправят сами, изобщо не ви занимават с подобни пациенти. Те просто ви *пазят*, така да се каже, за по-трудните случаи.

— Слава Богу, че е така! Ето затова съм се захванал със спешната медицина.

Нан кимна.

— Когато господин Мърфи постъпи, вие направихте всичко възможно за него. Няма две мнения по въпроса дали и след изпълнение на моите препоръки би останал жив. Почувствал сте се отговорен да се срещнете с жена му, след като именно вие сте говорил с нея при постъпването му. Иначе бихте оставил на някои друг да й съобщи за станалото.

— Откъде знаете?

— Това бяха обясненията — каза тя, внимателно подбирайки думите си, — когато ме попитаха дали не бих поговорила с госпожа Мърфи.

Той смръщи вежди и те като че съвсем закриха очите му.

— Искате да кажете, че екипът в спешно отделение съзнава, че аз се опитвам да избегна разговорите с безутешните семейства, така ли?

— Сигурна съм. Не бихте могъл да прикриете подобно нещо, доктор Уинстед.

— Стив.

Нан примигна срещу него. Какво време беше избрал да й предложи да го нарича с малкото му име.

— Добре, Стив.

— Мислех, че съм успявал да прикрия това. Винаги съм говорил със семействата, когато се е налагало.

— Всички знаят и приемат това ваше поведение. И винаги се опитват да ви защитят, когато могат.

— По дяволите! Не искам да ме *защитават*. Това е част от работата ми. Много неприятна част, но е нещо, което би трябвало да правя вече почти механично. Години наред съм го правил.

— Но не сте го правил добре — беше отговорът на Нан. Тонът й беше спокоен. — Очевидно това не е било първото семейство, което се е почувствало толкова разстроено след срещата си с вас.

— За Бога! Защо не са ми казали? Щях да се опитам да поправа нещо.

— Е, добре, точно сега можете да се опитате.

— Въпреки че е твърде късно, нали? — отвърна той и прокара енергично пръсти през тънката си коса. — Сигурна ли сте, че това е в

основата на обвинението в лекарска небрежност?

Нан въздъхна тежко.

— Горе-долу. Малко преди да бъдем известени, че семейството е повдигнало подобно обвинение, ми се обади госпожа Мърфи. Не ѝ е било лесно да включи и мен в обвинението, разбирате ли? Каза ми, че молила адвоката да не ме включва в иска, но той настоял. И за да я накара да разбере как всъщност стоят нещата, ѝ казал, че ако не включат в иска някой от свързаните със случая, може в крайна сметка да се получи така, че останалите да прехвърлят вината върху него — каза Нан и се засмя. — Доста възможен вариант, като се има предвид човешката природа.

— Но те сигурно са си мислели, че вие сте можела да го спасите. Това на мен ми звучи по-възможно.

— Аз обаче не им казах, че сме имали разногласия. Сигурна съм, че и вие не сте им казал. Така че не биха могли да знаят.

Стив вдигна глава и известно време остана загледан в короната на евкалиптовото дърво.

— Предполагам, че ситуацията не би се променила, ако поговоря с тях сега.

— Сигурна съм, че адвокатът ви ще се противопостави на подобно разрешение на проблема.

Отново последва дълго мълчание, след това той попита:

— Какво им казахте в деня, когато почина господин Мърфи?

— Предполагам същото, което и вие — призна тя. — Смятам, че им се сторих обаче някак *по-достъпна*. Възприеха ме като човек, когото го е грижа какво се е случило. Бил сте като каменна стена, каза ми тогава госпожа Мърфи. Сторил ѝ сте се студен и безчувствен. Сигурна съм, че не такова впечатление сте искали да създадете. Ние, американците, имаме навик да мислим, че все някой трябва да е виновен за нещо станало. И когато си разстроен, когато си отблъснат от поведението на някакъв студен и нелюбезен лекар, си склонен да обвиниш него.

— В много случаи подобна склонност не води доникъде — отговори той; беше вникнал в същината на проблема — личеше по това как бяха припламнали очите му. — В този случай, обаче, при липсата на MRI-скенер и в светлината на спора как изобщо да се третират пациенти с мозъчен инсулт? Всяка споделена подробност,

която би могла да предизвика съмнение, е спомогнала да се стигне до оформяне на иска. Може би някакъв техен приятел лекар им е казал, че е могло да се направи и друго. Тогава госпожа Мърфи се е свързала с адвокат, може би мъжът на сестра ѝ да е бил адвокат...

Нан нямаше много време, за да си даде напълно сметка какво всъщност ставаше. Пред очите ѝ един лекар научаваше още нещо за това каква е човешката природа и за ролята, която е изиграл в повдигането на обвинение в лекарска небрежност срещу тях. Изглеждаше ѝ любопитен, заинтересован, но в никакъв случай не мислеше да се отбранява. Как беше възможно? За него изглежда нямаше да се окаже толкова просто да забрави това обвинение, може би даже това събитие щеше да нанесе трайни поражения върху личността му.

Той я погледна право в очите и я попита:

— Вие как се научихте да разговаряте с тях както трябва?

Е, това си се наричаше истинска находка. Той си мислеше, че има някакъв *трик*, някакъв модел на поведение, който тя е научила по време на специализацията си и че той също може да го научи.

Нан се отдръпна от дървото и пое към болницата.

— Научих се да изричам същите думи като вас, Стив. Много добре знаете какво се казва в такива случаи. Но разликата е — о, това ми прилича на празните приказки, които много често някои психиатри са принудени да изрекат — разликата е, че трябва да се покажеш по-открит, по-уязвим, даже и че *наистина* им съчувстваш.

Той поклати глава.

— Трябва да се запази известна дистанция, доктор Льобарон. На всеки добър лекар това му е добре известно. Не можеш да оставиш емоциите да вземат връх при вземането на решение.

— Но тогава всичко с вземането на решение беше приключило. Пациентът ви беше умрял. Единствено беше останала болката на близките му, объркването и гневът. Ако човек стои на дистанция от всичко това, така съвсем ще се отчужди и изпълни със студенина.

Известно време Стив просто крачи до нея безмълвен. Главата му беше сведена, но тя се съмняваше, че той обръща внимание на пътя пред себе си. Сигурно мълчаливо претегляше казаното от нея. Най-накрая проговори:

— Когато работиш в спешно отделение, виждаш толкова много смърт. Толкова много болка. Не би могъл всичко да приемеш навътре. Поне аз не бих могъл.

Нан усети огромно желание да го улови за ръката и да я задържи в своите. Странна приумица.

— Не би трябвало да вземате всичко толкова навътре, Стив. Просто трябва да успеете да внушите на хората, че и вие изпитвате някакви чувства, че скръбта ви е истинска и неподправена. Че когато някой умира, това за вас не е просто професионален провал или нещо от този род. Ето, така именно близките ще могат по-добре да ви възприемат. Повечето наистина вярват, че сте се трудил най-добросъвестно, за да спасите майка им, баща им или детето им, но не съзират човечността у вас. Вместо това виждат безстрастно изражение на лицето, чуват равнодушен, студен и добре овладян глас и си мислят: *Кучи син! Изобщо не го е грижа. За него пациентът не е нищо повече от още едно тяло.*

Вече бяха пред страничния вход на *Филдинг*. Нан си помисли, че Стив се готви да каже нещо, но той отново беше погълнат от мисли.

— Трябва да се прибирам и да се преоблека — напомни му за себе си тя и се извърна към вратата.

Той изглежда излезе от транса, в който беше изпаднал.

— Благодаря ви, че ми казахте всичко това, доктор Лъобарон. Искаше ми се някой да го беше направил по-рано.

— Радвам се тогава, че го направих — каза тя и направи лек поклон, подплатен с доста ирония. — Наричайте ме Нан, Стив.

— Съжалявам, че сте въввлечена в това обвинение, Нан.

— Разбирам. Все пак, възможно е и да не съм права за това каква е била причината за подаването му?

Той се взря в очите ѝ.

— Съмнявам се.

Стив потегли през моста *Голдън гейт* и в същото време си мислеше, кое му е по-лесно да повярва — че е поставил грешна диагноза или, че другите гледат на него като на студенокръвно същество. Много неприятен избор. Разбира се, невъзможно беше да не се правят грешки, когато всичко в спешно отделение се вършеше под

напрежение. Това именно бе и една от основните причини много лекари да се отказват от по-нататъшна работа в него. Твърде много ситуации на живот и смърт, изискващи да се взима решение при твърде малко данни за същината на страданието, с което пристига всеки пациент, особено пък когато организмът му почти е изчерпал собствените защитни сили.

Разбира се, щеше винаги да има смърт. И тя рядко беше причинявана от присъстващите медици. Смъртта беше неизбежна част от живота. Неочаквана и гибелна болест поразява човек и понякога на медиците не им се удаваше да я победят. Много често даже. А за жертвите на нещастни случаи — направо сърцето ти да се скъса. Млади мъже и жени, които час преди това са изглеждали като същества с дълъг живот пред себе си. И изведнъж сблъсък с кола или сблъсък с владеещ добре оръжието човек и със здравето и младо тяло е свършено. Как е възможно, виждайки подобни неща ден след ден, да не опиташ да изградиш защитна стена в себе си?

Слънчевата светлина се промени в полумрак, когато колата му потъна в тунела на *Уолдо Грейд* — съзнанието на Стив все така беше почти изцяло погълнато от мислите му. Това беше още нещо, на което се беше научил — да се концентрира върху сериозни въпроси, докато изпълнява рутинни задачи. Беше се научил и моментално да превключва вниманието си, ако в рамките на тези рутинни задачи се изискваше да вземе някое по-специално решение. Така, ако друга кола се изпречеше на пътя му, вниманието му веднага щеше изцяло да се прехвърли върху пътя. По подобен начин се беше научил и в мислите си да бъде другаде, ако ситуацията, в която се намираше, можеше да го натовари емоционално твърде много. Не защото той самият не можеше да изпита подобни чувства, а защото прекалено се разчувстваше.

Преди години, трябва да е бил на не повече от осем-девет години, когато беше починала баба му, родителите му го бяха взели със себе си в траурния дом и той я видя да лежи в ковчега. Стив много обичаше баба си. Прекарваше много време с нея, тя винаги му приготвяше неговите любими сладкиши, четеше му приказки вечер, когато той оставаше да спи в нейната къща, докато родителите му бяха на някое от поредните светски събирания. Разбира се, майка му и баща му предварително му бяха казали, че баба му е умряла. Въпреки това беше напълно поразен от това, което видя — восъчнобледо лице и

застинала неподвижност. Смъртта се оказа за него нова и плашеща представа за живота тогава, най-лошото бе, че той беше загубил човека, който от всички негови близки му обръщаше най-голямо внимание. И се разплака.

Точно така. Просто се разплака. Какво друго можеш да направиш, когато някой, когото обичаш, е починал? Беше се разплакал съвсем по детски — с все сила и с оня жалостив рев, който би трогнал и камък, но на родителите му в строгата и притихнала атмосфера на траурния дом се беше сторил непристоен. Бяха го изпратили вкъщи, откара го шофьорът на баба му и фактически се оказа, че той трябваше да прекара цялото време, докато траеше погребението, сам в къщата, само с готвачката. Тя беше направила всичко възможно да го приласкае и успокои, но не бе могла да разбере важността на понесената от него загуба и на случилото се между него и родителите му — това го беше накарало да изпита срам. Това беше един особен урок за него.

Не че някой му беше обяснил нещо за това, което стана. Родителите му никога не споменаха за инцидента, нито го наказаха, нито понечиха да го успокоят. Той просто подразбра — трябва да се прави, че *това* просто не се е случило, а *това*, ако трябваше да се изрази в стила на родителите си, би било квалифицирано като проява на силна емоционалност. Отношението на родителите му по този въпрос беше, че подобна проява е прекалено егоистична и асоциална. Не беше ли имал винаги за пример тях, които никога не повишаваха глас, никога не бършеха сълзи, а смехът им беше модулиран до неузнаваемост. Стив се постара да се самоизгради по техния образец и се ласкаеше от мисълта, че може превъзходно да контролира емоциите си.

А сега Нан Лъобарон му казваше, че не само тя, но и други колеги от спешното отделение осъзнаваха този му превъзходен контрол, но го възприемаха като слабост и даже като обида. Дявол да го вземе! Кой беше печелившият вариант на поведение тогава? Нали всички медици все твърдят, че е необходимо да се запазва дистанция, че не трябва да се ангажираш емоционално? Не може да се съчетаят и двата подхода. А сега изглежда искаха точно това от него.

Е, добре, ще се справи с тези техни изисквания. Винаги досега беше успявал да се справи, ще го постигне и този път със сигурност. Все пак неприятно е, че не са били по-настоятелни и последователни.

И че точно този момент от битието му на лекар — да говори с близките — при всички случаи се беше оказвал толкова болезнен за него. Той мразеше да съобщава подобна новина на някого. Смъртта беше толкова ужасяващо окончателна! Много често я беше възприемал и като професионален провал. Понякога при хронично боледуващите тя беше щастливо избавление. Точно тогава евентуалното спасяване на нечий живот му се беше струвало едва ли не погрешно. За щастие повечето от останалите пациенти на спешно отделение не бяха от този вид случаи.

Стив паркира колата си в наскоро опразнения гараж. Постепенно беше започнал да въвежда ред в хаоса, царящ в новото му жилище. Всяка задача, която си поставяше, му отнемаше два или три пъти повече време, отколкото беше пресметнал предварително, и доста често му се налагаше да я изостави по средата, защото имаше дежурство в медицинския център. Беше решил да не се залавя с кухнята, преди окончателно да му се избистрят идеите как би искал да изглежда.

Междувременно беше взел под наем подолъскачка и беше прекарал три дни в лъскане и след това боядисване на дървените подове в хола, трапезарията и спалните, а така също и коридорите на първия и на втория етаж. Нито едно от тези пространства не беше чак толкова обширно, но в желанието си да свърши нещата както трябва, той беше посветил на това занимание много по-дълго време.

Физическата работа и усещането за завършеност му повдигаше духа. Стив извади бидона, пълен с осем литра уретан, и го отнесе в кухнята — там го остави край леглото си. Тъй като това беше единствената стая, освен баните, чиито подове нямаше да станат лепкави, след като ги намажеше, беше избрал да се установи в нея, докато трае ремонтът. Даже и добирането до банята щеше да се превърне в проблем, ако не успееше да планира нещата правилно.

Облече си стари джинси и раздърпана фланелка, качи бидона и четката за мазане на втория етаж, после отвори всички прозорци, за да влиза свеж въздух. Разполагаше точно с четири часа, преди да поеме дежурството си. Сложи си гумени ръкавици, взети от медицинския център, и проби бидона. На етикета пишеше, че ще е необходимо да положи два, а може да се наложи и три слоя уретан, като остави по

един ден най-малко помежду всяко мазане за изсъхването на всеки пласт.

По дяволите, едва ли щеше и до края на века да съумее да се справи с всичко и да стигне до мебелирането на къщата. А кога ли пък щеше да заживее в нея! За четири часа сигурно ще да успее да приключи с втория етаж. Стив потопи четката в уретана и коленичи. Тъкмо беше намазал половината стая, започвайки от прозореца към вратата, и телефонът иззвъня. Реши да го остави да звъни. Автоматичното записващо устройство щеше да приеме съобщението — беше забравил да го изключи на влизане. Забравил беше и да провери дали изобщо е включено, помисли си той и се намръщи.

Пусна четката, втурна се по стълбите и вдигна слушалката след третото позвъняване.

— Уинстед.

— Майка ти ми каза, че бих могъл да се свържа с теб тук, ако ти позвъня следобед — каза баща му. — Как е новата къща?

— В този миг все още е наникъде. Мажа подовете с уретан.

— Защо не наемеш някого да го свърши вместо теб? Изглежда ми такава загуба на време.

— Не, на мен това всъщност ми харесва. Поне засега. След време може и да ми омръзне — призна си той, знаейки със сигурност, че ако наемеше работници, по-късно баща му щеше да се шегува с това.

— Чудех се кога мога да дойда и да видя къщата — подметна Стивън Уинстед старши.

— Татко, ще трае поне седмица, докато свърша с тази работа — трябва да намажа подовете няколко пъти, после да ги чакам да изсъхнат. Освен това нямам никакви мебели.

— Нямах мебели ли? Не мога да те разбера. Ами мебелите от твоя апартамент?

— Оставям ги там.

— Стив, те са на дядо ти и баба ти. Знаеш какви могат да бъдат наемателите. Възможно е напълно да ги повредят.

— Това няма да се случи, подсигурих съм се.

— Прекалено кавалерска постъпка.

Ти ме научи на това, помисли си Стив. Но на глас додаде:

— Всичко ще бъде наред, татко.

— Кога мога да дойда?

— Ще поканя теб и мама на вечеря веднага щом къщата заприлича на място за живеене. Може и да не стане толкова скоро, обаче.

— Точно за това исках да говоря с теб — отбеляза баща му някак притеснено. — Майка ти... е обезпокоена, че не си се обаждал, откакто се премести в новата къща.

Звучеше така, сякаш се беше преместил да живее в някое забравено от Бога място, недостъпно за жителите на Сан Франциско.

— Бях много зает, татко, и с работата, и с къщата, и с обвинението в лекарска небрежност. Днес дадох показания под клетва.

— Трябваше да дойда с теб. Ръш не е глупак, но той няма да е така съзвучен с интересите ти, както аз бих могъл да бъда.

— Той беше чудесен. Всичко мина много добре. Не мисля, че може да се стигне до нещо по-сериозно.

— Обвинението изобщо нямаше да бъде повдигнато, ако нямаша нещо, за което да се хванат — предупреди го баща му. — Не се отнасяй толкова лекомислено към нещата. Това би могло да навреди на кариерата ти.

— Зная. И не го приемам така лекомислено.

Стив си припомни как си беше помислил, че доктор Льобарон е тази, която се отнася към обвинението твърде лекомислено. Оказа се, че тя много по-добре от него е схванала ситуацията, в която се намираха. Кое то го подразни и го накара да се почувства като глупак. От друга страна, обаче, наистина трябваше да обърнат по-сериозно внимание на това обвинение, независимо на каква база е било повдигнато. Но след днешния разговор всеки път, когато работеше с Нан Льобарон, той щеше да се чувства неудобно. За Бога, не можеше ли нещата да не бъдат чак толкова сложни?

— ... така ли е? — питаше го баща му.

Стив осъзна, че изобщо не е слушал баща си и каза:

— Извинявай. Не те чух.

— Употреби точно същите думи, които казваше като момче, когато те изненадвахме унесен в мечти — промърмори баща му. — Питам те да не би да работиш твърде усилено?

Твърде усилено от чия гледна точка? Може би един свързан с хайлайфа лекар не би трябвало да работи усилено?

— Работя толкова усилено, колкото и всеки Божи ден, а това наистина означава твърде усилено. Но знаеш ли кое е най-хубавото на спешната медицина? Че не можеш да си я отнесеш, така да се каже, със себе си вкъщи.

— Хм. Е, тогава поне би могъл да се обаждаш на майка си често.

Ето това бяха богатите, имайки предвид как Стивън Уинстед старши се отнасяше към съпругата си.

— Ще ви поканя двамата на вечеря, когато се сдобия с маса за хранене, съгласен ли си? Но няма да е много скоро.

— Надявам се в плановете ти влиза да прекараш Коледа с нас?

— Ще се видим през деня, но за вечерта имам други планове.

Да остане сам, по-точно. За да не се налага за поредна година да понася задушаващия го товар от семейни задължения. Беше се опитвал да работи на Коледа, но семейството му не го оставяше да избяга така лесно. Преди да започне дежурството му или след това, настояваха те. Нали живееше в съседство? Как би могъл да не прекара известно време с тях?

Тази година обаче не живееше в съседство. И щеше да прави каквото си иска, с една малка отстъпка в полза на представата на родителите му за семейно единение. Стив беше на тридесет и три години и много обичаше да живее край морето, но ако тази последна стъпка на отдалечаване от живота, който беше водил досега, не се окажеше спасителната глътка въздух, от която се нуждаеше, щеше да се наложи да се премести от Сан Франциско.

След като положи слушалката на мястото ѝ, той бавно се изкачи по стълбите на втория етаж. Виждайки какво беше успял да направи досега, още веднъж си даде сметка, че работата вървеше доста побавно, отколкото беше предполагал. Щеше да се почувства истински щастлив, ако успееше да приключи с двете спални, преди да застъпи на дежурство. Може би наистина трябваше да наеме някого да свърши работата.

Не че го интересуваеше толкова колко време ще трябва да чакат родителите му, преди да ги покани в къщата. Харесваше му идеята да се връща у дома и да заварва нещо повече от празна къща, която се нуждае от основен ремонт. Е, обичайната му нетърпеливост отново изпълзяваше наяве. Този път щеше да я победи. Разбирайки, че почти

всичко в къщата се нуждае от поправка, той си беше помислил, че ще успее, макар и бавно, да отмята задача след задача — към всяка обаче щеше да се отнесе с необходимото внимание и желание да я свърши отлично. Както лъскането на пода. Машината не можеше да покрие ъглите и той трябваше, още повече че това беше първата задача, която вършеше по къщата, да ги излъска на ръка — една много досадна и отнемаща доста време работа. После боядисването. В бояджийския магазин просто му бяха посочили няколко вида боя и за всяка му бяха казали, че би била подходяща. Стив обаче искаше да направи проба върху дъбовия паркет, за да открие комбинацията, която най-много би отговаряла на представата му в какъв цвят да бъдат боядисани подовите.

Когато най-накрая се намери пред вратата и на втората спалня, видя, че разполага само с десетина минути, преди на всяка цена да потегли за болницата, ако иска да успее навреме за дежурството. Помисли си колко добре изглеждат сега подовите. И че чак толкова не му се искаше да се нагърбва с цялата работа, която предстоеше по къщата. Когато е на работа, някой би могъл да работи вместо него тук. Е, докато подовите можеха да съхнат, поне можеше да започне да обикаля за мебели. Това, разбира се, щеше да му отнеме доста време, а пък след като направеше поръчката, тя със сигурност щеше да бъде изпълнена със закъснение от шест до осем седмици. *Шест до осем седмици!* Кой по дяволите би чакал толкова дълго? Стив реши да се обади в агенцията по недвижими имоти и да помоли да го свържат с няколко фирми, които се занимаваха с мебелиране, освен това щеше да поиска и адреси на фирми за бояджийски услуги. След като взе това решение, той пое по стълбите надолу с четката в ръка, изплакна я на мивката в гаража и я почисти с разредител. Май доста бързо му беше минало желанието за работа.

Първият пациент на Нан от диспансеризираните при тях, който трябваше да прегледа, след като се върна, се оказа жена с мултиплексна склероза — имаше я вече от пет години. Макар да беше преминала на друго лекарство, Ванеса наскоро беше получила нов пристъп на болестта, който беше влошил състоянието ѝ. Тя беше обезкуражена, ядосана и готова да се нахвърли върху всекиго, който

според нея недооценяваше страданията ѝ. Нан беше усетила всичко това още щом беше влязла в кабинета.

— Защо това лекарство не ми помага? — започна Ванеса още преди Нан да си отвори устата.

— То действа само на определен процент хора с мултиплексна склероза — обясни Нан, както го беше правила и преди. — Изглежда въздействието му е по-добро при пациенти, които отскоро страдат от това заболяване.

— Добре, но не можете ли да ми дадете нещо, което да помогне и на мен?

— За съжаление, за изминалите няколко години това лекарство се оказа единственото наистина важно научно откритие, имащо отношение към мултиплексната склероза. По-нататък, сигурна съм, ще бъдат открити и други по-усъвършенствани методи и лекарства, които биха могли да помогнат, но сега с нищо друго не разполагаме.

— *Трябва* да има нещо — настоя Ванеса и тропна отново с бастуна си — едва напоследък се беше наложило да започне да го носи — по теракотните плочки, с които беше застлан кабинетът. — Трябва да има нещо, което да ми помогне. Животът ми се руши пред очите ми.

— Нека да ви прегледам — предложи Нан.

Понякога самото усещане, че е докосван от ръце на специалист, можеше да окаже успокоително въздействие върху пациента. Ванеса с неохота позволи да ѝ бъде направен преглед, който недвусмислено показва, че снижените функции бяха налице. Демиелизацията причиняваше проблеми със зрението, осезанието и движението на крайниците. Нан откри, че Ванеса наистина има проблеми при виждането, намалена координация на движенията, частична парализа. По-нататък постоянното увреждане на моторните неврони понякога би могло да причинява болезнени мускулни спазми, но това засега не се беше случвало при Ванеса. Обаче прогресиращото заболяване на нервите ѝ щеше да я прикове в инвалиден стол и това време не беше чак толкова далеч.

Нан започна да подозира, че нещо друго беше причината за това посещение. Съпругът на Ванеса не беше с нея. Обикновено идваше. Затова някак нехайно попита:

— Джеф на работа ли е днес?

Ванеса сведе глава.

— Той замина.

Аха. Това не прозвуча никак добре. Нан веднъж беше чула един невролог с дългогодишен стаж да казва на свой колега, че мъжете почти винаги напускат болните си от мултиплексна склероза жени, докато в обратния случай, когато самите мъже се разболеят от тази болест, съпругите им обикновено остават при тях.

— Как се справяте, когато го няма?

— Много ми е трудно — отвърна Ванеса сподавено. — Той винаги ми помагаше.

— Колко време няма да го има? — попита внимателно Нан.

Очите на Ванеса се навлажниха.

— Не зная. Каза ми, че му е много трудно с тази моя болест. Каза, че не понася да ме вижда как с всеки изминал ден вехна. Как ли си мисли, че се чувствам аз?

— Много хора не се чувстват дотам силни да се справят с болестта на партньора си, Ванеса. Може би ще му помогне, може и на двамата да помогне, ако се посъветвате с психиатър.

Ванеса въздъхна тежко.

— Той няма да отиде. Молих го. Даже много настоявах. Няма как обаче да задължиш някого да направи точно това, което *не иска* да направи.

— Разбирам и съжалявам — Нан сложи ръка в успокоителен жест на рамото на пациентката си. — В този случай може би трябва да отидете сама, просто да потърсите подкрепа. Мултиплексната склероза е сериозна болест, а като добавим и емоционалните проблеми, се превръща в тежко бреме. Искате ли да ви насоча към някого?

— Да, разбира се — отвърна Ванеса и започна да подсмърча. — Ще ставам все по-зле, нали?

Нан знаеше, че тя има предвид болестта си, не положението в семейството си, но и в двата случая шансовете за успех бяха нищожни.

— С течение на времето, разбира се, ще настъпи дегенерация, но никой не би могъл да каже колко бързо или бавно ще стане всичко това. Напоследък сме постигнали успех в задържането на дегенеративния процес. Бих искала да мога да ви вдъхна повече надежда, но засега при тази болест само можем да чакаме и наблюдаваме какво ще стане.

— Какво ще стане? Ще се разпадна — въздъхна Ванеса и вдигна поглед към Нан. — Може би ако се бях разболяла пет години по-късно, новото лекарство щеше да ми подейства. Не е честно.

— Не, не е честно.

Нан откъсна попълнената от нея бележка с препоръка за пренасочване от купа с бланки и я подаде на Ванеса.

— Там ще получите квалифицирана помощ. Вие я заслужавате, Ванеса.

— От такава помощ наистина ще имам нужда. — Младата жена се опря на бастуна си, отправи се тропайки към вратата и я отвори, преди Нан да успее да го направи вместо нея. — Уча се сама да се справям. Изглежда, че по-нататък доста често ще ми се налага.

— Наистина съжалявам — промълви Нан.

Още преди години Нан беше решила, че няма причина към пациентите с нелечима болест да се проявява повече милосърдие, отколкото към останалите. Разбира се, много по-удобно щеше да бъде, ако пациентите им бяха все приятни хора, които умееха търпеливо да понасят нещастията си. Точно това не би трябвало обаче, да се иска от тях — то просто беше пряко силите им. Те имаха право да са изпълнени с горчивина, особено когато физическите им страдания бяха подсилени с емоционална опустошеност, както щеше да се случи с Ванеса. Ако Джефри напуснеше съпругата си, и Нан, и Ванеса не биха могли да направят нищо, за да го върнат. Нан си помисли, че тя също би се гърчила от неизказана мъка, ако провидението би ѝ отредило подобна съдба.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Това вече сме го виждали, помисли си Стив, докато местеше поглед от шестдесетгодишния мъж върху леглото към доктор Нан Льобарон до себе си.

— Слава Богу, че MRI-скенерът е при нас тази вечер — промърмори той, дарявайки я с полуусмивка.

— Да, но предполагам, че по този случай ще сме на едно и също мнение — каза тя доста разсеяно, тъй като в същото време съсредоточено четеше картоната на пациента. — Доктор Краузе ще поеме дежурството ми след няколко минути. Обади ми се преди време, че тръгва, така че ще го изчакам, но се притеснявам — имам среща и не искам да я пропусна.

— Професионална ли? — обади се Стив, макар ако някой поискаше в този момент да разбере защо я попита, не би могъл да му отговори.

Тя извърна глава и го погледна изненадана.

— Всъщност не. Родителите ми и двамата ми братя пристигат и трябва да ги взема от летището. Разбира се, могат да се оправят и без мен, но съм решена тази година на всяка цена да успея да отида. Да мога да ги посрещна за мен се е превърнало в предизвикателство.

— За празниците ли идват? — попита я той с любезен тон.

— Да.

Дадоха път на сестрата, която тикаше количката с пациента в посока към коридора.

— Мой ред е да съм домакиня за Коледа. Отношението в нашето семейство към празниците е много сериозно.

— Е, това се понася трудно.

Нан смръщи вежди.

— О, аз обичам този празник. А ти?

— Аз мога преспокойно да мина и без него.

— Не и аз. Даже помолих Роджър да наниже пуканки и боровинки за елхата. А аз направих меденки с джинджифил и целият

апартамент ухае приятно. Най-големият ми проблем е как да побера петима гиганти в колата си. Една приятелка ми даде ключа за микробуса си, но не съм сигурна, че ще мога да го карам.

Стив се спря на вратата.

— Ако ме изчакаш половин час, мога да се заема с шофирането на микробуса вместо теб.

— Моля?

— След около двадесет минути ще се освободя. Кевин вече е тук. Ще ми трябва известно време да го въведа в нещата — повтори предложението си Стив, макар тя да го гледаше сякаш си е загубил ума. — Оня ден ти се опита да ми помогнеш. Сега просто ти се отплащам.

Тя присви светлокафявите си очи и леко наклони глава.

— Няма за какво да ми се отплащаш, Стив. Радва ме мисълта, че си възприел казаното от мен като помощ от моя страна.

— А не беше ли така?

— Да, наистина беше. Много хора обаче не биха погледнали на нещата по този начин.

— Е, аз погледнах на нещата точно по този начин. И бих се радвал да помогна за семейството ти. Иначе си отивам у дома, където няма мебели и подовите лепнат.

Сестрата с количката беше отишла далеч напред, ако искаше да я настигне, Нан трябваше да забърза ход.

— Добре. Ще те чакам на входа към гараж С след половин час. Благодаря.

Стив проследи с поглед как се отдалечава, осанката ѝ, дългите ѝ крака, походката ѝ, стегнатата на френски кок коса — всичко това беше в хармония у нея. Той винаги се беше чувствал по-добре, когато можеше да връща дълговете си. Разбира се, този дълг беше малък, но за него беше много важно да го изплати. Погледна часовника си и се върна в своя кабинет, за да приключи с документацията за дежурството си.

Той пристигна с двадесет минути закъснение — тя вече беше там. Под лекарската си престилка беше крила виненочервен костюм с бяла блуза с жабо, което я правеше по-женствена. Макар да беше

хладно, не носеше връхна дреха и най-вероятно вече зъзнеше, както беше застанала да го чака пред неосветения вход. Тя извади комплект ключове и му ги подаде.

— Рейчъл каза, че е на втория етаж. Син микробус, стар модел, няма номер, а е с табела, на която пише *Маминото микробусче*. Тя се извинява за това. Подарък ѝ е за деня на майката още когато децата ѝ са били тийнейджъри, тогава са и кандидатствали да получат официално разрешение за тази табела.

— Кое то идва още веднъж да ни покаже, че трябва да се мисли с години напред — каза той, вземайки стъпалата по две наведнъж. — Коя е Рейчъл?

— Рейчъл Уейс. Работи в администрацията.

Стив сви рамене.

— Не мисля, че я познавам.

Лесно намериха микробуса. Стив първо отключи вратата за пътници, после заобиколи и отвори вратата за шофьорското място.

— Не би трябвало да дават шофьорски книжки на хора, които не знаят как да се оправят с различни видове коли.

— Харесва ми начинът, по който мъжете изказват генерални съждения. Сякаш често ще ми се налага да карам такъв микробус. В Сан Франциско е трудно да се научиш да караш подобно нещо.

— Ето значи още една причина. Какво би се случило, ако на някого на всяка цена се беше наложило да кара стар модел при положение, че досега е карал само кола, натъпкана с автоматика?

— Ами ще си намери някой доктор да го закара, където трябва — отговори Нан дръзко. — За какво друго може да бъде използван един доктор?

Стив се ухили.

— Е, добре. Значи не на всеки е нужно да знае как се карат подобни коли. Предполагам, че отиваме на летище *Сан Франциско*, а не *Оукланд*.

— Точно така. Пристигат с *Юнайтед*.

— Откъде пристигат?

— От Тълса.

— Там ли си израснала?

Нан се извърна да го погледне.

— Да. Дошло ми е до гуша от вицове на тема щат Оклахома, така че те моля да ми ги спестиш.

— Аз не зная никакви вицове за Оклахома — каза той и ѝ хвърли бърз поглед, преди да завие по булевард *Гиъри*. — Струва ми се, че в Оклахома има чудесни хора.

Тя се умълча, изглежда беше потънала в мисли.

— Този път беше съсирек — каза тя, имайки предвид пациента, когото двамата бяха прегледали. — Май ще прескочи трапа.

— Дано.

Стив се чувстваше неловко заради възцарилото се мълчание, докато се движеха по дългия *Гиъри*. Би трябвало лесно да може да се справи с разговор на необвързващи теми. Имаше предвид това, че хората, сред които бе израснал, знаеха как да поддържат разговор. Единственото обаче, за което медиците изглежда бяха способни да говорят, бе медицината. Той все още се колебаеше какъв свой случай да избере за тема на разговор, когато Нан се обади:

— Как стана така, че нямаш мебели вкъщи?

— Наскоро си купих къща в Белведере. Оставих старите мебели в апартамента си, така че сега ще ми се наложи да купувам всичко до най-малката подробност. Доста е обезкуражаващо, нали разбираш?

— Би могло да бъде. Хубавите мебели са доста скъпи, а докато ти изпълнят поръчката, минават месеци. Защо не се обърнеш към вътрешен оформител?

Стив смръщи лице в неудоволствие.

— Може ли някой да каже какво точно иска другият? Виждала ли си домове, чието обзавеждане оформителите смятат за върховно свое постижение? Мебелите представляват доста причудлив вариант на обикновените мебели, които сме свикнали да виждаме. Те самите, обаче, ги класифицират по тематика — викториански, югозападни, ултрамодерни. Всички искат къщите им да приличат на средиземноморски вили или на френски провинциални имения. А аз просто искам удобни мебели, които да са подходящи за моя дом. Къщата ми не е голяма и в по-голямата си част е изпълнена от дърво. Има нужда от основен ремонт, едва след това ще мога да я мебелирам. Първо излъсках пода във всички стаи и коридори, след това го боядисах, сега го мажа с уретан, но ентусиазмът ми доста се поизчерпа. Миналата седмица се обадих да ми изпратят някого да

помогне, но ония момчета се появяват там само когато имат желание за това. Къщата ми май е на път никога да не стане готова да се започне мебелиране.

Нан се засмя.

— Така ще си спестиш доста разходи. Къде спиш тогава?

— В кухнята.

— Легло ли си сложил там?

— Нещо такова. Купих си надуваемо легло и го инсталирах там — каза той и се почеса по главата. — Може би трябваше първо да боядисам стените.

— Сам ли ще ги боядисваш? Кога имаш време за това?

— Почти не ми остава време, защото всичко върви толкова бавно. Искам тази къща да стане наистина моя къща, нали разбираш?

Защо трябваше да казва това? Какво я беше грижа Нан Лъобарон за неговата къща? Стив побърза да допълни:

— Живях в един и същи апартамент дълги години, но той и досега си остава апартаментът на баба ми и дядо ми. Те са живели десетилетия там, преди аз да се нанеса. Нуждаех се от нещо, което да смятам за свое.

— Хм. Предполагам, че при вътрешните оформители е като при архитектите — те се консултират предварително с теб и уточняват какво би могло да ти хареса.

— Единствено аз съм този, който знае какво точно би могло да ми хареса, но за да кажа какво ми харесва, първо трябва да го видя някъде — възпротиви се Стив. — Направо ми се повдига, когато си представя някой да ме пита дали предпочитам дамаска на рози или рипсено кадифе за дивана и възглавничките.

Тя поклати глава.

— Доста дълго време ще ти трябва да стегнеш цялата къща. Ейнджъл и аз не се старяхме много в тази посока, защото бяхме много заети, освен това апартаментът беше отчасти мебелиран.

— Ейнджъл Крофърд? Съквартирантка ли ти е?

— Беше. Наскоро се омъжи за Клиф Лендзини.

— Да. Спомням си някой ми каза за сватбата им. Спомням си също, че разговарях с нея да се прехвърли в спешно отделение. Тя е много способен лекар.

— И ще бъде много способен семеен лекар.

— Сега сама ли живееш?

Не трябваше да ѝ задава подобни въпроси. Бяха проява на излишно любопитство.

— Имам си така да се каже временен съквартирант — каза Нан и разказа за присъствието на Роджър в живота си. — Но докато родителите ми са при мен, той ще се премести в апартамента на Джери, а пък Джери ще отиде при Рейчъл.

— Разбирам — отзова се сухо Стив, макар да не познаваше нито един от споменатите от Нан хора.

Когато тя му обясни принадлежността на всички към Медицински център *Филдинг*, той възкликна:

— Господи! Та това си е чисто кръвосмешение.

— И аз така мисля.

Нан хвана куфарчето си, за нея то беше това, което кожената чанта за докторите от по-старо време. Пред погледа на Стив просветнаха папки и инструменти — нямаше съмнение — вътре имаше документи, свързани с обвинението в лекарска небрежност, както и гумено чукче за стандартна проверка на нервните рефлексии, камертон, стетоскоп, офталмоскоп, апарат за измерване на кръвно налягане и колелце за проверка на нервните рефлексии. Нан изглежда търсеше книжна къричка. Най-накрая откри една, издуха си носа и се засмя.

— *Филдинг* е огромен, по-голям от някои градчета. И в много случаи хората, които се занимават с медицина, свързват съдбите си.

— Никога не съм разбирал това — изрече той замислен. — Може би, защото интересът им към медицината е толкова всепоглъщащ или че самата им принадлежност към медицината ги отделя в особена обществена прослойка, която просто не би могла да допусне други хора в себе си.

— Може би нито едната, нито другата причина — възпротиви се Нан. — Мисля, че повечето хора, които не се занимават с медицина, не могат да схванат неповторимостта на преживяването да си вътре в медицината. Както и случаите на живот и смърт, специализираните знания, които получаваме, усещането за силата и властта, която ни се дава. Лекарите просто се чувстват добре единствено в компанията на други хора, способни да схванат тези нюанси. А с другите контактът

им е сякаш непълноценен, като че не биха могли да бъдат изцяло откровени с тях.

— Не виждам нещата така. Мисля, че другите хора не могат да разберат за какво става дума, не че лекарите се опитват да скрият нещо.

— Това е една огромна тема. Освен това, Стив, много хора се плашат от лекарите. Не само болните, но и тези, които срещаш извън кръга на медиците. Понякога просто казвам, че работя в областта на здравеопазването.

— Това си е чиста измама.

Той натисна газта, за да се впише в установилия се ритъм на движение по магистралата.

— Може би. Но това дава на хората шанс да ме опознаят по-добре, преди да разберат, че съм лекарка. Защото, когато разберат, че съм лекарка, реагират по друг начин.

Той, разбира се, беше ставал свидетел на подобни ситуации. От друга страна, в средата, в която се движеха родителите му, неговата професия се възприемаше като своеволие и предизвикваше презрение, смяташе се, че няма нужда някой да си цапа ръцете при положение, че може да ги запази чисти и да си избере друга област, в която да имитира усилената дейност. Сред тях имаше адвокати, архитекти, старши управители на големи компании, управители на благотворителни фондации, но не и лекари. Още една причина да избере подобна съдба.

Стив толкова задълба в размишленията си, че забрави докъде бяха стигнали в разговора. Забеляза, че Нан го гледа очаквателно и каза:

— Как се отнася семейството ти към това, че си лекарка?

— Те не разбират защо поисках да стана такава, но са горди, че успях да стана. Не че схващат особено добре какво вършат невролозите. Когато се опитвам да им обясня, те направо полудяват — отговори Нан и имитира майка си: — *О, да, скъпа, мисля, че братовчедка ти Джейн страда от нещо подобно. Нали, Фред? Ръцете ѝ постоянно се тресат. Не може да държи добре чашите. Когато бяхме по-малки, се хващахме на бас след колко минути ще разписва кафето си. Бяхме ужасни!* И после продължават надълго и

нашироко да разказват за всички ексцентрици в рода ни. И изобщо не им идва наум за паркинсоновата болест.

Стив си помисли, че това звучи доста по-добре, отколкото начина, по който постъпваха в неговото семейство — просто се подминаваше с мълчание всяко споменаване или спор по медицински въпроси, сякаш беше нещо твърде противно.

— Какво правят братята ти?

— Работят при баща ми.

— От това не ми стана по-ясно — пошегува се той.

— Какво работи баща ти?

— Притежател е на малка петролна компания.

Стив примигна срещу нея.

— Притежател е на петролна компания ли? И има петролни кладенци и съоръжения, приличащи на гигантски скакалци, ровещи в земята?

— Точно така.

— Много ли от колегите ти знаят за това?

— Не, защо би трябвало да знаят? Ейнджъл знае, разбира се. И смята, че е доста странно. Е, аз не произхождам от стара и богата фамилия от Сан Франциско — каза тя многозначително.

— Парите не миришат.

— Не е така, Стив. Не смятам, че си наивен дотолкова, че да вярваш в това.

Искаше му се да е. От устните му се отрони въздишка, той сви рамене и каза:

— Може би не е така, но с тях могат да се купят едни и същи неща.

— Даже и това не е съвсем вярно. За моето семейство не би било интересно да купува същите неща като твоето.

— Например?

— Мога да си представям какво си купуват твоите родители — карти за посещение на опера, антични мебели и произведения на изкуството.

Той се разсмя.

— Да. А какво си купуват твоите?

Тя погледна към тавана на колата и започна да изрежда с най-големи подробности — това беше най-невероятният списък от вещи за

покупка, който той беше чувал.

— Пръстени с опал от веригата магазини *Шопърс*, спортна екипировка, с която може да се напълни цял гимнастически салон, изцяло оборудвана зала за прожекции на филми, лазерни дискове в толкова невъобразимо количество, че биха могли да съперничат на библиотеката на неврологичното отделение в нашата болница, сервиз за хранене с причудливи мотиви, многобройни лампи, подходящи за обзавеждане на баня, притежават също и собствена частна зоологическа градина, за която купуват ламы, папагали, коали, кенгурата и други подобни необикновени животни, цяла ескадрила от камиони, с които може да се превози по-голямата част от населението на щат Оклахома, многобройни екскурзии до Мексико, Хаваите, Канада или които се намират не по-далеч от западния бряг на река Мисисипи...

— Спри! — помоли я той през смях, извърнал изпълнения си с любопитство поглед към нея. — Това притеснява ли те? Това, което правят с парите си?

— Ни най-малко. Но притеснява другите хора.

По тона ѝ си личеше какво мисли за него, че може да е от хората, които от подобно поведение биха се почувствали доста притеснени. Стив си даде сметка, че Нан сигурно си е създала някаква предварителна представа за него, помисли си също, че най-вероятно тази представа, тъй като беше доста прибързана, скоро щеше да претърпи промяна — затова реши просто да се улови за думите ѝ и да я предизвика на спор.

— Но ти не би ми казала всичко това, ако теб самата това не те притесняваше, Нан. Създаваш впечатление, че се присмиваш на поведението, което издава новобогаташите. Сякаш ти в никакъв случай не би си купила подобни неща, както знаеш, че и моето семейство не би го направило.

— Въпреки това тези покупки носят радост на моите близки.

— Не точно това имах предвид — каза той и реши веднага да промени темата, поне засега. — Какво купуваш *ти*, Нан?

— Купих едно медицинско училище.

— Не може да си вложила всичките си пари в него?

— Разбира се, но това просто не ти влиза в работата, нали?

Стив се смая от появилата се неочаквано за него язвителност в тона ѝ.

— Моля да ме извиниш. Не исках да любопитствам повече от необходимото. Мислех...

Изненада се, когато усети ръката ѝ върху неговата.

— Не това имах предвид. Аз поначало се чувствам доста обърквана, когато трябва да отговарям на въпроси от подобен характер, Стив. Но това няма нищо общо с теб — каза Нан и от устата ѝ се отрони въздишка.

— Инвестирах повечето от парите си в недвижими имоти в Оклахома и фондове. Нищо чак толкова налудничаво или изключително. Живея доста просто и то защото съм твърде заета, за да ми остане време да се забавлявам.

Те отново бяха обгърнати от тишина. Стив не беше доволен от извинението ѝ. Тя бързо беше отдръпнала ръката си, след като лекичко я беше стиснала — той предполагаше, че това трябваше да означава, че в нейните думи наистина не се съдържаха грубост или обида. Беше го накарала обаче да се почувства нетактичен и то точно тогава, когато си беше помислил, че са на път да постигнат изумителна откровеност — между двама души, които се познаваха съвсем отскоро. Двама души, които имаха повече общи неща помежду си, отколкото беше подозирал. Двама души, несъмнено раздвоени в чувствата си към семействата си, освен ако не грешеше в последното си съждение.

Трафикът се увеличи, щом започнаха да се приближават до летището. Стив майсторски зави и се включи в потока, водещ надясно по път, подобен на другите, опасващи точно тук магистралата. Щом наближиха съвсем сградата на летището, той попита:

— Пристигаха с *Юнайтед*, нали?

— Да. Ще има време да паркираш. Подранили сме.

— Добре.

Едва сега Стив осъзна, че му предстои да се види с близките ѝ. Доста неловка ситуация, след като за тях двамата съвсем не можеше да се каже, че изпитват безусловно най-добри чувства един към друг. Прииска му се по-рано да бе помислил в каква ситуация би се оказал — още преди да ѝ предложи да кара микробуса. Ето какво значи да постъпиш самаряански в този случай — да си навлечеш беда. Той

паркира микробуса и заобиколи за да ѝ отвори вратата, но тя вече беше слязла и го гледаше, прехапала устни.

— Виж, Стив, съзнавам, че доста трябва да съм те притеснила. Не бих могла да обясня смислено защо го направих — каза тя и се огледа с разсеян поглед наоколо из тъмния паркинг. — Всъщност разбирам защо, но е много трудно да ти го обясня. Опасявам се, че много скоро ще разбереш защо беше всичко това, когато се видиш със семейството ми. Не мисля обаче, че би искал точно сега да ти обяснявам.

Така беше — не искаше. Случилото се през последния час в неговите очи започваше да му изглежда някак странно. Първо, изобщо не му влизаше в работата да ѝ предлага да кара този микробус. На второ място, доста го смути това, че се почувства удовлетворен от нейната компания, че усети в нея сродната душа. Несъзнателното ѝ избухване срещу него обаче щеше да му даде възможност да прецени по-обективно цялата ситуация. Не му се искаше да махне с лека ръка на това, което беше изпитал.

Стив не каза нищо в отговор на думите на Нан, тя се извърна и се запъти към най-близкия изход.

— Не оттук — каза той, сочейки в обратна посока.

— За *Юнайтед* трябва да тръгнем натам.

Той я подхвана леко за лакътя и я насочи в правилната посока, макар тя явно да не се нуждаеше от помощта му. Грапавата повърхност на костюма ѝ му се стори невероятно позната, сякаш беше правил нещо подобно и преди. Усети благоуханния аромат на парфюма и.

— Е, добре. Обясни ми — каза той.

За момент Нан като че се поколеба.

— Те са чудесни хора, семейството ми — промълви тя най-накрая. — Аз наистина ги обичам. Но понякога доста смущават хората и това ме кара да се чувствам някак, не знам как да го кажа... неловко, може би. Много е трудно да се обясни, Стив. Съвсем наскоро скъсах с приятеля си Питър. Още първия път, когато баща ми го видя, веднага го попита какви са му доходите — допълни тя и се извърна към него, за да види дали е разбрал.

Стив усети как изражението на лицето му се променя. Но съзнанието му работеше на пълни обороти.

— Когато аз те попитах къде влагаш парите си, ти ми каза, че това не е моя работа. Вариант, подходящ при положение, че баща ти ми зададе подобен въпрос, така ли?

— Не мисля, че е толкова просто — каза Нан, изглеждаше доста несигурна. — Предполагам, че би могъл да реагираш така. Искях да ти покажа, че би могъл да го възприемеш като проява на благоразположение към теб, макар и да нямаш никакво намерение да отговаряш. Стив, много съм притеснена заради недоразумението, което може да се получи — близките ми могат да преценят по един доста превратен начин присъствието ти тук. Аз мога да им обясня, но тъй като четат доста любовни романи, мисля, че моите думи само ще бъдат изтълкувани в полза на това, което се опитвам да отрека. Не трябваше да те оставям да ме караш дотук. Наистина съжалявам.

— Аз също — промърмори той, притискайки в същото време лакътя ѝ. — Иначе съм майстор да се отбранявам, Нан. Предупреждението ти само ще ми е от полза за поведението ми спрямо твоите близки. Довери ми се, всичко ще бъде наред. Разкажи ми сега за Питър.

Тя изненадана примигна срещу него.

— Ами, Питър е архитект и през изминалата година се виждахме доста често.

— Само че сега вече не се виждате.

— Точно така. Съобщих им за това по телефона снощи и те най-вероятно ще се стараят на всяка цена да ме развеселят. Много ги бива в това.

Както изглежда, тя нямаше намерение да му каже защо са скъсали, а и защо ли би трябвало да споделя подобно нещо с него? Това си беше част от личния ѝ живот.

— По какъв начин са се опитвали досега да те развеселяват?

— Веднъж ме заведоха в караоке бар и настояха да пея пред всички. Беше чудесно! — започна тя, ухилвайки се при вида на смръщеното му лице. — Трябва просто да се оставиш да те водят, иначе не става, разбираш ли? Ходили сме заедно на цирк, веднъж бяха уредили да карам една от ония двуколки на състезание с коне. Момчетата — всъщност не би трябвало да ги наричам така, макар че и двамата са по-малки от мен — винаги имат впечатляващи идеи. Много от тях направо смущават, особено ако човек е с тежък характер или се

чувства доста напрегнат и нервен в момента. Каквато съм аз, макар и в малка степен. Съзнавам, че повечето хора са в това състояние. Ето затова си мисля, че поведението на моето семейство е смущаващо и объркващо. Не съм сигурна доколко мен самата това ме притеснява или просто симпатизирам на хората, на които те действат по този начин — като Питър, например. Затова именно те предупреждавам.

Стив искаше да ѝ каже, че лудориите на семейството ѝ не биха го притеснили, защото беше във възможностите му да се спогоди с тях. Разбра обаче, че трябва да се постарее да ги приеме такива, каквито са, и заради Нан. Нейното отношение към близките ѝ беше различно от отношението му към неговите близки. Много по-сложно, най-вероятно. Може би пък не чак толкова сложно. Усети, че го обхваща нетърпение да се срещне със семейство Лъобарон, за да може да докаже, че е способен да се справи с всичко, което биха могли да му сервират. Все пак нали беше четвърто поколение жител на Сан Франциско!

— Мога да се справя, Нан. Не се притеснявай повече.

Тя се усмихна и не каза нищо, докато не се спряха пред информационното табло за пристигащите полети, в желание да разберат номера на изхода.

— Изход седемдесет и шест — казаха и двамата в един глас.

Отправиха се по полегатия коридор към детектора. И пътници, и посрещачи задължително минаваха през него. Стив постави ключовете от микробуса на таблата до детектора, но въпреки това докато преминаваше през него, алармата му се задейства. С изражение на досада той пхна ръка в джоба на панталоните си и извади ключовете от собствената си кола, пусна ги в таблата и отново премина през детектора. В това време Нан беше вече от другата страна на лентата на детектора, с който проверяваха ръчния багаж. Тя пое куфарчето си и бавно го постави на пода до себе си.

Стив беше поразен — в този момент тя му се беше сторила много привлекателна, с тези нейни високо разположени вежди, с блестящите си светлокафяви очи, с полуотворените си пълни и изящни устни. Беше прелестна с решителните очертания на брадичката си и фино оформения нос, бузите ѝ бяха малко пълнички, също като устните и, а тенът ѝ се отличаваше с онзи прасковено-сметанов цвят, с който така се гордееха британците. Поразителна комбинация от

елегантност и добро здраве, помисли си Стив. Той забави крачка, за да се изравни с нея, докато се спускаха по полегатия коридор. Тя се спря пред снимка на къщи във викториански стил от Сан Франциско.

— Харесва ми как е боядисана тази къща — каза Нан и посочи една с по-приглушени тонове. — Но баща ми — допълни тя с усмивка — повече би харесал тази.

Стив усети притегателната сила на ярките цветове — съчетание между наситено виненочервено и сребристо.

— Не е лошо — призна той. — Просто на границата на добрия вкус. Ето защо реших да боядисам всички стени вкъщи бели. Не можеш да сгрешииш по този начин.

— Как е възможно! Налага ти се ежедневно да поемаш риск в спешно отделение. Защо не и в собствената си къща?

— Оправям се добре в медицината. Но не зная нищо за цветовете.

Той погледна часовника, разположен до изхода — имаше още десетина минути до кацането на самолета, който чакаха.

— Нека повървим още малко, а?

— Добре.

Докато обхождаха чакалнята, Стив продължи да говори за къщата си, макар да нямаше ни най-малка представа дали Нан я интересува всичко това.

— Предвидил съм да превърна една от стаите в кабинет. Мисля си да я боядисам в някакъв ярък цвят, може би наситено червено. Веднъж видях една такава стая — изглеждаше чудесно. Ще ми трябва обаче подходящо осветление, в противен случай пребиваването в нея може да се окаже доста потискащо, не мислиш ли?

— Сигурно. Сега има най-различни видове скрито осветление, така че ще имаш богат избор, докато се спреш на нещо. Мама също беше изправена пред подобен избор — каза през смях Нан. — Би трябвало да видиш кухнята й сега.

— Опиши ми я.

И Нан го направи, започвайки от намиращия се в центъра кръгъл плот, цял облян в светлина, мивката, окъпана от светлина, сините й открити шкафове, под всяка етажерка на които се спотайваше скрит светлинен източник. Ако всички се включеха наведнъж, кухнята заприличваше на една от онези светещи украси, специално майсторени

за Коледа. Двамата се разсмяха гръмогласно, а Нан продължи да описва с най-големи подробности какви светлинни изненади очакваха всеки посетител, посмял да влезе в светая светих на госпожа Лъобарон.

— Стив? — каза Нан, след като приключи с речитатива си.

— Да, Нан?

— Просто се чудех защо си ме хванал за ръката? — промълви тя меко.

Той погледна хванатите им ръце и се почувства разтърсен до дъното на душата си. Защо наистина? Реши, че би изглеждало твърде недодялано и нетактично, ако сега пусне ръката ѝ, затова просто лекичко я придърпа към себе си.

— Предполагам, заради всички тези хора наоколо, защото ако не се бяхме хванали за ръце, те просто щяха постоянно да минават помежду ни.

Тя поклати глава развеселена от обяснението му, но не направи усилие да отдръпне ръката си.

— Не ти беше нужна доста фантазия да измислиш този отговор. Давам ти четири от десет възможни точки.

— Е, добре, мога да се справя и по-добре.

Той се замисли за миг и продължи:

— Съществува един стар ритуал в медицината, при които лечителските умения се предават буквално от ръка на ръка, като по-опитен медик хваща за ръката по-младия от него. Нещо подобно на ръкополагане в сан или звание, но все пак доста по-различно.

— Е, това е по-добре — призна Нан. — Този път ти давам между шест и шест и половина.

— Би трябвало да имам право и на трети опит. Всеки има право на три опита, както при трите желания.

— Давай тогава.

Единственото, което му хрумна, за негова най-голяма изненада, беше с романтичен подтекст. А ръката ѝ бе толкова покорна в неговата, че Стив усети непреодолимо желание да притегли Нан към себе си и да я целуне. Едва сега осъзна силното си влечение към нея и симпатията, с която се отнасяше към отношенията ѝ с близките ѝ. В този миг решението му да я закара до летището му се стори като намеса на провидението. Изкашля се и започна:

— Ще ми трябва малко време, за да измисля нов вариант, а в това време самолетът с родителите ти може би вече е кацнал.

Тя го изгледа с любопитство.

— Добре — кимна най-накрая. — Ето, задават се първите пътници, значи съвсем скоро ще ги видим — те винаги пътуват в първа класа.

Нан пристъпи напред и машинално издърпа ръката си от неговата, прекъсвайки по този начин очарованието, под чието влияние се намираше Стив. Три желания, наистина! Стив можеше да смята първото си желание за изпълнено — беше я докарал да посрещне семейството си.

След като Нан пристъпи напред, Стив изостана назад и само наблюдаваше какво ще стане. Почти незабавно в коридора се появила ниска пълна жена и трима гиганти, които обкръжиха Нан и се хвърлиха в прегръдките ѝ. Всичките четирима наведнъж — това стана пред очите му. Прегръдки, целувки, възклицания на висок глас колко добре изглежда Нан и колко отдавна не са се виждали. Те бяха без съмнение най-шумната група в този сектор. Другите се спираха да ги погледат, израженията на лицата им варираха от веселост и толерантност до мръщене и неприязън. Е, Нан го беше предупредила.

Най-накрая тя се извърна към него и го представи на родителите си:

— Това е Стив Уинстед от болницата. Той се съгласи да ме докара дотук с един взет назаем микробус, защото аз не съм в състояние да го карам.

И тъй като долови особения поглед на майка си, добави:

— Просто ми прави услуга, затова не бих искала да прекалявам с доброто му отношение, така че да вземаме багажа ви и да потегляме.

Името на госпожа Льобарон беше Труди, тя настоя Стив да я нарича така.

— Може ли да ви наричам Стив? — попита тя, гласът ѝ се оказва твърде писклив, а в малките ѝ очички се беше появило подозрение за истинската природа на взаимоотношенията на дъщеря ѝ с този мъж.

— Разбира се.

Стив сметна за нужно да си стисне ръцете с господин Льобарон — Фред, и с двамата братя — Джон и Джим, които изглеждаха като близнаци. Макар той нищо да не беше споменал по този въпрос, и

дватамата в един глас веднага побързаха да го уверят, че това съвсем не е така. И тримата мъже бяха високи близо два метра, така че Стив с неговите метър и осемдесет се почувства малко притеснен — толкова огромни му се сториха. В това семейство само Труди беше ниска, някъде около метър и шестдесет. Изглежда всички гени, отговорни за височината, се бяха предали на децата от господин Льобарон, който в момента гръмогласно изричаше:

— Дяволски хубаво е, че пристигнахме, Нани. Макар пътуването да беше най-ужасното от всички, които сме предприемали някога.

Нани!? Стив и най-добрият невролог на Медицински център *Филдинг* се спогледаха — той иронично изви устни, след това предложи на Труди Льобарон да носи ръчния ѝ багаж.

— Не, не — възпротиви се Фред Льобарон с боботещ глас. — Труди позволява само на мен да ѝ нося чантата. Не я дава дори на момчетата, ако аз не съм наблизо. На никого няма вяра.

Което изобщо не отговаряше на истината. Стив подозираше, че Труди Льобарон вярва на всекиго. Тя вече го беше хванала под ръка и му разказваше надълго и нашироко как тази година бил редът на Нан да организира коледното тържество, въпреки че и преди две години пак идвали тук. В разговора се намеси и по-старият Льобарон, а така също и братята ги удостоиха с честта да добавят по нещо. Казаха, че ако Нан е трябвало да дойде в Оклахома, щяло да бъде за не повече от два дни.

— Това да си доктор изобщо не било лесна работа — каза Труди и вдигна очи, пълни с надежда към него.

— Вие не сте лекар, нали?

— Опасявам се, че ще ви разочаровам — лекар съм.

Труди въздъхна и поклати глава — боядисаната ѝ в златистожълто коса се разтресе.

— Дъщеря ми сама пожела да стане лекар, но ние изобщо нямахме представа какво я чака. Половината време е твърде заета, за да ни се обади, а през останалата ние не можем да я открием — каза тя и придърпа Нан с другата си ръка. — Не че те обвиняваме, скъпа. Струва ни се, че работиш твърде усилено, но щом това ти доставя удоволствие... — тук реши да спре тя, явно не можейки да проумее тази мистерия — защо някой би искал да се товари с толкова работа.

Стив срещна погледа на Нан и ѝ се усмихна.

— Ами всички лекари са в такова положение, госпожо Лъобарон... Труди.

— Можете ли да си представите? — избоботи Фред Лъобарон толкова силно — без съмнение гласът му можеше да надвива шума от няколко сондажни кули, пуснати на пълни обороти. — Точно в тия цветове боядисахме новия офис. Не е ли дяволски красиво?

Той сочеше къщата във викториански стил, която Стив и Нан бяха обсъждали, докато чакаха самолетът да пристигне. Нан се засмя.

— Знаех си, че ще харесаш точно тези цветове, татко. Стив също ги хареса.

— Така ли е, синко? Тогава ще ти хареса и новият ни офис. Наехме архитект да го проектира и оформи, не щадихме средства. И сега всички в Тълса говорят за него.

Синко? Какво основание има този мъж да го нарича *синко*? Стив беше на път да възрази по някакъв начин на господин Лъобарон, ако не на глас, поне променяйки изражението на лицето си, но в този момент видя въпроса в очите на Нан. Е, добре, тя го беше предупредила. Няма защо да се обижда всъщност. Сигурно това обръщение беше нещо обикновено в Оклахома.

Тогава господин Лъобарон го попита:

— Колко изкарваш на година, синко?

Възмущението го изпълни, искаше му се да избухне срещу този човек. Никой нямаше право да му задава подобен въпрос, без значение чий баща беше. В съзнанието му долетя ехото от думите на Нан, с които му казваше, че въпросът за нейните инвестиции не му влиза в работата.

— Не толкова, колкото вас, сигурен съм в това, господине, но достатъчно — отговори той малко рязко.

Когато видя изненадата в погледа на Нан, той просто сви рамене. Нали й беше казал, че ще се справи, и го беше направил. Иначе да не се казва Стивън П. Уинстед Трети.

ГЛАВА ПЕТА

След като бе видяла как Питър се отнесе с нейните родители. Нан не очакваше такава толерантност от страна на Стив Уинстед, известен с нетърпеливостта си и чиито маниери съвсем явно свидетелстваха за човек със синя кръв. Питър бе ужасен от нетактичните въпроси на Фред Лъбарон и от фамилиарното отношение на Труди Лъбарон. Макар Стив да се държеше доста резервирано, той с нищо не показва, че поведението им може да го е шокирало.

Нан се беше опитала да предупреди Питър, но той изобщо не беше обърнал внимание на думите ѝ. След като го беше представила на семейството си, при първия удобен случай той я беше дръпнал настрана и бе разкритикувал близките ѝ, използвайки такива изпълнени с пренебрежение изрази, че тя се бе почувствала отвратена по-скоро от неговото държание, а не от това на родителите и братята си.

— Зная, че ти е трудно да ги приемеш — беше му казала тогава, — но те са мои близки и аз ги обичам. Добри хора са.

— Те са противни новобогаташи — беше се възпротивил Питър. — Баща ти е гръмогласен и груб, майка ти прилича на съдържателка на публичен дом, а братята ти така си вирят носовете, а не виждат какви са селяндури.

— Нито дума повече! Може би ние просто не сме един за друг — беше казала Нан язвително.

За нещастие тогава връзката им беше още в началото и макар Питър, докато родителите ѝ бяха в Сан Франциско, повече да не се беше появил, след това отново започна да я търси, постарал се може би да изтиква впечатлението си от семейството ѝ в далечни кътчета на съзнанието си. Вероятно именно заплашващата го възможност да се види отново с тях бе основната причина той да вземе окончателното решение да се раздели с нея.

Нан наблюдаваше семейството си, скупчило се около въртящата лента за багажа — тримата гиганти и нисичката пълна жена със златистожълтата коса. Сърцето ѝ се преизпълни с любов към тях — такава буйна и набиваща се в очи компания представляваха в този момент, а и не само сега. Брат ѝ Джон помогна на един доста болнав на вид възрастен мъж да снесе куфара си от лентата, а Джим се наведе да подаде на едно момиченце изпуснатата кукла. Те наистина бяха много добри хора и макар поведението им да не отговаряше на изтънчените очаквания на обитателите на Сан Франциско, това съвсем не ги правеше по-малко достойни.

Тя се осмели да погледне за момент към Стив — той говореше с майка ѝ и изобщо не ѝ обръщаше внимание. Чуден човек. Когато я беше уловил за ръка, докато се разхождаха в чакалнята, беше го направил като че това беше най-естественото нещо на света. Говореше, от време на време я поглеждаше и изведнъж просто пъкна ръка в нейната. Изражението на лицето му не се беше променило. Очевидно просто не беше усетил какво е направил.

Може би поначало такова беше поведението му с жените. Нан остана силно изненадана от постъпката му, макар да си спомни как и тя беше уловила и лекичко стиснала ръката му в деня, когато му беше разкрила истинската според нея причина за подаване на обвинението в лекарска небрежност. Е, помисли си тя, наистина е хубаво някой да ти държи ръката по този начин. Приятелски. Не можеше да значи нещо друго. Не и при този мъж.

Количеството багаж, което семейството ѝ беше донесло със себе си, наистина беше смайващо.

— Ами, момичето ми — обясни майка ѝ, — все пак е Коледа, нали! Сега, освен подаръци, носим и украса — миналия път, когато идвахме, помня, че у вас нямаше почти нищо коледно.

— Нали ми купихте тогава цял наниз от мигащи лампички и играчки! — възпротиви се през смях Нан.

Спомни си как едва успя да натика всички кутии с играчки и украшения в гардероба си. Бяха го изпълнили почти целия и понякога ѝ се струваше, че ще се пръсне.

Труди в това време говореше на Стив:

— ... най-мършавото дърво, което можеш да си представиш. Този път сами ще си изберем и отсечем елхата. Наоколо има цели

ферми за елхи и борчета, знаеш, нали? Защо не дойдеш и ти с нас?

— Майко! — извика предупредително Нан.

— Какво толкова! Нали и на него ще му трябва елха? Всеки трябва да има елха.

— За съжаление, моята къща в момента се ремонтира. Така че тази година ще пропусна този момент — каза Стив и се усмихна мило на Нан. — Ще трябва да се задоволя с елхата в болницата.

— А, не! — възпротиви се Труд. — Ще дойдеш да видиш нашата. Елхата в болницата! Там сигурно си нямат даже и мигащи светлини.

— И на мен ми се струва, че нямат — отвърна престорено тъжно Стив.

— Той се шегува, мамо — каза Нан.

После се пресегна да вземе от лентата поредния куфар от багажа. Всеки път, когато се появеше нещо тяхно, майка ѝ го сочеше, макар изобщо да нямаше нужда — всички куфари, куфарчета, чанти и сакове представляваха един комплект, изпълнен в червено и лилаво. Стив успя да грабне куфара, преди тя или някои от братята и да успее да го вземе. Баща ѝ в това време беше завързал разговор с една непозната, която държеше в ръка кучешки нашийник — точно я питаше в типичния си любопитен и гръмогласен маниер за какво ѝ е дотрябвал.

— Е, мисля, че прибрахме всичко — обяви майка ѝ, след като преброи няколко пъти всички куфари и чанти, които според преценката на Нан бяха успели да заемат площ от няколко квадратни метра върху пода. — Десет, единадесет, дванадесет. Точно са.

Нан направо изстена. Всеки от мъжете обаче сложи по една чанта на рамо и по две в ръцете и пое след Стив, проправящ си път през навалищата към ескалатора, който щеше да ги отведе до паркинга. Нан хвана под ръка майка си, държейки в същото време здраво куфарчето си — прииска ѝ се да го беше оставила в микробуса. Дори и това превозно средство едва щеше да побере всички и всичко. Защо изобщо беше решила, че трябва на всяка цена да ги посрещне?

Майка и в това време пълнеше главата ѝ с разкази за лели и чичовци, братовчеди и братовчедки, както и за децата им, приятелите и съседите. Срамота беше наистина да накараш тези така патриархално настроени и така привързани към родното си място хора да се

отдалечат от него тъкмо за този празник. Но те толкова бяха настоявали.

— Ти си по-важна за нас, отколкото всичките ни братовчеди в Оклахома — беше заявила майка и. — Освен това Сан Франциско ни харесва.

Стив беше отворил задната врата на микробуса и под негов надзор — което се оказа един доста неочакван факт за Нан, момчетата и баща ѝ трупаха едни след други куфари и чанти.

— Този гараж можеше да не бъде толкова тъмен — възропта баща ѝ, присвивайки очи, докато оглеждаше приличното на пещера пространство около себе си. — Басирам се, че тук доста от хората едва се оправят.

— Представи си, оправят се — каза Нан. — Мамо, защо не седнеш отпред при Стив? Аз ще отида отзад при татко, а момчетата ще са по средата.

— Не, не. Ти ще седнеш отпред при Стив, където ти е мястото — отвърна Труди, после се улови с две ръце за отворената странична врата на микробуса и се привдигна, за да влезе вътре. — Олеле! Много високо било! Внимавай да не си удариш главата, Фред.

Докато се качат и настанят и останалите, мина доста време, но веднъж влезли, се разположиха така, сякаш се намираха в хотелска стая, в която след изтощително пътуване тъкмо ги бяха въвели. Нан се подразни от това и поклати глава, после седна до Стив и му каза:

— Карай вкъщи.

— Всъщност аз не зная къде живееш, Нан — отговори ѝ той.

— Чу ли това, мамо? — попита Нан и без да дочака отговор, какъвто едва ли щеше да получи, тъй като всички зад тях веднага бяха подхванали някакъв разговор, тя продължи. — Съвсем близо до болницата съм. Ще ти обясня, като стигнем дотам.

Стори ѝ се, че изминаха по-бързо обратния път. Близките ѝ я заляха с поток от въпроси, освен това разказаха няколко случки, казаха няколко вица, поспориха какво най-много би им се искало да правят в Сан Франциско. Стив се включваше в разговора само ако някой го питаше нещо, през останалото време внимаваше в пътя. Нан през цялото време седеше полуизвърната, така че да може да вижда всички и да отговаря на безкрайните им въпроси.

— Ще съм свободна в събота, така че тогава можем да отидем за елхата — каза тя. — Нека преди това обаче не забравим да премерим височината на хола.

— Стив дали би искал да дойде с нас? — обади се Труд.

— Съжалявам, но в събота работя — беше неговият отговор.

Когато започнаха да говорят за *Лешникотрошачката*, за която Нан беше купила билети, баща ѝ каза:

— Може би Стив ще иска да дойде с нас?

Нан беше купила билетите много отдавна и беше предвидила един, предназначен за Питър. Сега този билет щеше да остане неизползван, но тя не спомена нищо за това.

— Много любезно от ваша страна, господине, но наистина няма да мога да дойда — каза Стив.

Съвсем нормално бе причината за отказа му всъщност да е, че не изгаря от желание да се сближава със семейство Лъобарон, а и никой не беше споменал датата на представлението. Ако случаят беше такъв, Нан само можеше да се възхищава на спокойното изражение на лицето му в отговор на непрестанно изразяваното благоразположение към него от страна на семейството и. Нито за миг не си беше позволил да се отнесе снизходително или да изрази пренебрежение към тях, каквото беше държанието на Питър. Тогава Фред Лъобарон беше попитал Нан дали Питър случайно няма хемороиди на задника си. Ако се отнасяше до физиката на Питър, това не отговаряше на истината, но в метафоричен смисъл баща ѝ беше абсолютно прав.

След като пристигнаха пред сградата, където се намираше апартаментът ѝ, Стив им помогна да разтоварят микробуса. Нан обаче настоя, че това, което прави сега, далеч надхвърля задължението, което е поел, и няма да му позволи да се катери натоварен до третия етаж.

Тя даде на майка си ключовете и влезе отново в микробуса със Стив.

— Колата ми е в гаража на болницата. Твоята сигурно също е там. След като откараш микробуса и мен дотам, мисията ти окончателно ще бъде завършена.

— На Рейчъл ще ѝ трябва ли микробусът?

— Не, тя си отиде с колата на Джери. Ще си го прибере утре.

— Добре. Тя и Джери живеят в нейната къща, Роджър временно живее в къщата на Джери, докато семейството ти е в твоя апартамент

— изрецитира той, помнейки обясненията й.

— Не е чак толкова чудно. Ти пък ще се прибираш в къща без никакви мебели.

— Точно така.

Подминаха в пълно мълчание няколкото блока, намиращи се между блока на Нан и болницата. Стив пхна картата си в процепа до вратата на гаража и тя се плъзна нагоре.

— Къде е колата ти?

— На втория етаж. А твоята?

— Също.

Щом Нан видя колата си, той насочи микробуса натам и го паркира на празното пространство в съседство.

— Сигурна съм, че ти се прииска никога да не ми беше предлагал това пътуване — каза Нан, — но съм ти наистина много благодарна. Сега аз съм ти длъжница, така че не се колебай, ако се наложи да ми искаш услуга.

После отвори вратата и слезе в студения и тих гараж.

— Толкова е зловещо тук през нощта, нали? — обади се тя.

Стив заключи вратата, заобиколи и пусна ключовете от микробуса в шепата й.

— Да, няма нищо страшно обаче, след като сме само двамата. Нан?

— Аха?

Тя вече отключваше собственото си движимо имущество, виненочервено на цвят — наричаше го на шега *моят льобарон* — нямаше начин наистина този автомобил да успее да побере семейство Льобарон с всичкия им багаж. След като Стив не каза нищо, тя се извърна към него и видя, че я гледа втренчено, а изражението на лицето му е напрегнато.

— Какво се е случило?

— Чудя се дали не бихме могли да поговорим пак по обвинението? Ще бъдеш доста заета около семейството си, но след като заминат? Преди евентуалната дата на делото?

— Разбира се.

Той придържаше вратата на колата й, докато тя се вмъкна вътре — след като се настани, му се усмихна.

— Съгласна съм да поговорим за това. Не се притеснявам какво ще се случи.

— Личи си — каза той сухо и сложи ръка на рамото ѝ. — Надявам се да прекараш приятно със семейството си.

— Благодаря ти.

Нан я обзе любопитство каква ли беше неговата кола, той обаче не се насочи към нито един от паркираните наблизо автомобили. Така че тя включи лъбарона, махна му, спусна се по полегатия коридор и се насочи към изхода. Беше я накарал да се почувства объркана — както стоеше и я гледаше очаквателно, преди тя да затвори вратата на колата си. Като човек, който очаква да го целунат по време на среща, помисли си Нан и се намръщи. Измина краткото разстояние до дома си и през цялото време не спря да се чуди какво всъщност искаше Стив Уинстед от нея.

Цялата следваща седмица Нан балансираше между задълженията си в болницата и ангажиментите си към семейството. Никой не можеше да бъде толкова добър като Джон и Джим в намирането на най-интересните и най-забавните места, независимо къде се намираха. А да се прибиращ у дома, където те очаква сготвено от мама ястие, си беше истинско удоволствие — вечерята се превръщаше в невероятно пиршество. Нан не помнеше хладилника си толкова пълен — докато живеела заедно, тя и Ейнджъл не държаха в него почти нищо друго, освен кофички кисело мляко. Роджър няколко пъти се реши на готварски експерименти, но след като се отказа, кухнята заприлича на място, което отдавна е било изоставено. За щастие никакви протести от рода на това, че госпожа Лъбарон не би трябвало да готви, след като е дошла на гости, не оказаха ни най-малък ефект върху желанието ѝ да сготви нещо вкусно за дъщеря си — както тя се беше изразила.

— Винаги можем да излезем да вечеряме навън — повтори тя няколко пъти.

Една вечер Нан се прибра и откри семейството си скупчено около вестника, който болницата издаваше — беше го донесла вкъщи предния ден. Всички както обикновено спореха, без да нарушават добрия тон помежду си, за нещо, явно свързано с него, тъй като Фред

Льобарон не преставаше да го сочи с пръст. Именно той говореше в момента, когато Нан влезе в стаята.

— Ето тук пише, че родителите му не могат да си позволят билети до Америка, за да го придружат. Това значи, че са останали в Италия. Какво можем да направим по въпроса?

О, Господи, поредната акция, помисли си Нан и поклати развеселено глава.

— За какво става дума? — попита тя, докато оставяше куфарчето си на пода до стола, на който седеше майка ѝ.

— Докарали са едно момче от Италия, за да му направят операция, обаче родителите му не могат да дойдат с него — каза Джон, вдигайки поглед от вестника.

— Татко мисли, че трябва да им помогнем и те да дойдат.

— По дяволите, ами че Коледа е — обясни баща ѝ.

— Как си представяш едно петгодишно детенце да остане само на Коледа?

Снимката, приложена към статията, представяше няколко колеги от неврохирургията, заобиколили момчето с превързана глава. Празничната подготовка във *Филдинг* беше в пълен ход, Нан знаеше това. Особено предимство се даваше на организирането на тържество за децата. Все пак обаче това не можеше да замести липсата на най-близките.

— Ако ще предприемаме нещо по този въпрос, да го направим както трябва.

Тя взе вестника и прехвърли статията набързо.

— Така, утре мама може да говори с хората от *Роднини на пациентите*, а татко може да се свърже с *Настаняване на роднини на пациенти*. Джон ще се обади в пътническата агенция, а Джим ще ангажира Франсин като преводач.

— А ти какво ще правиш? — попита Джим с усмивка.

— Ще отида да видя момчето и ще разбера какво бих могла да направя за подобряване на състоянието му, съгласен ли си? — каза тя, после погледна към майка си. — Умирам от глад. Навън ли ще вечеряме?

— Какво говориш? Не! Във фурната се пече бут, сварила съм и картофи за пюре. Можеш да ми помогнеш да приготвим артишока.

И без повече обсъждания и бавене всички от семейство Лъобарон се впуснаха в реализацията на поредната си спасителна акция, в която щяха да използват целия си талант, цялата си енергия, финансовата си мощ и разбира се безграничната си щедрост. Организацията отне само два дни, макар всичко да не мина толкова тихо и безшумно — това просто не беше в кръвта на семейство Лъобарон. В никакъв случай не можеше да се каже пък, че искаха да се самоизтъкнат. Във *Филдинг* научиха за акцията, но така и не узнаха кой стоеше в дъното ѝ. Кое то напълно отговаряше на желанието на Нан.

Стив обаче разбра кой беше организаторът. Не би могъл точно да обясни как и кога го разбра, тъй като никой в болницата не можа да му разкаже от начало до край как се беше случило всичко това. Той обаче успя да сглоби дочутите детайли и да разбере истината. Може би най-важният детайл узна, когато се озова в ролята на Дядо Коледа за тържеството на децата. Няколко часа преди това вече се беше накарнал да си тръгва, когато в кабинета му влетя директорката на доброволните санитарии.

— Не си отивай — помоли го тя. — Трябваш ни.

— Много съм уморен — каза той, като в същото време се опитваше да махне от обувката си залепила се част от гирлянда.

— Стив — продължи тя, гледайки го право, в очите със сериозно изражение, — нашият Дядо Коледа внезапно се разболя от грип и няма към кого друг да се обърне. Тържеството започва след половин час. Много е важно. Не можем да разочароваме всички тези деца.

Стив се познаваше със Сандра Лопес повече от шест години. Беше му изпращала в спешно отделение най-добрите си доброволни санитарии — без тях наистина понякога просто нямаше да е възможно да се справят, толкова често обаче помощта на тези хора оставаше недооценена. Той беше изморен, но не чак толкова изморен, че да не помогне при такъв спешен случай. Дядо Коледа значи! Кой, по дяволите, ще му повярва, че е Дядо Коледа? Би трябвало да помолят оня мъж, който доведе тук родителите на италианчето — беше много по-подходящ.

— Предполагам, че имаш костюм? — каза Стив и се остави да бъде отведен в офиса на доброволците, където, както си му е редът, го

облякоха в червен костюм, нахлузиха му черни ботуши, нагласиха на лицето му маската, представляваща брада и мустаци, сложиха на главата му шапка с качулка, завършваща с помпон, и най-накрая му връчиха и очила.

След като Стив прекрачи прага на офиса и излезе в коридора, Сандра го огледа преценяващо.

— Не е лошо. Изглеждаш малко по-млад, отколкото трябва, но децата едва ли ще го забележат. Дали да не ти сложа малко червило на носа?

— За да си помислят децата, че Дядо Коледа се е почерпил някъде по пътя ли? — възпротиви се той. — Надявам се, че няма да ме пуснеш сам при тях?

— Не. Ще си имаш и едно ангелче — съобщи му тя със сериозен вид. — Казва се Тери. И миналата година пак тя игра тази роля, така че знае какво трябва да се направи. Много ти благодаря, Стив. И късмет!

Той се почувства като измамник. Тери, момиченце на не повече от десет години, го огледа скептично.

— Някога играл ли си Дядо Коледа? — попита го тя.

— Никога — отговори ѝ Стив и добави наум: *И никога повече няма да играя.*

Една количка, с която обикновено разнасяха книги и списания за болните, беше натоварена с подаръци и мечета с ръчно изплетени дрешки. Тери му подаде две мечета, едното облечено като момиче, а другото като момче, и му каза:

— Много е просто. Просто влизаш и казваш: *Хо, хо, хо!* и им подаваш по едно мече.

Не беше чак толкова просто. Беше сърцераздирателно. Във всяка стая имаше по едно болно дете, понякога на смъртно легло. В игралната зала имаше толкова много деца с патерици и всички бяха още толкова мънички. В една от стаите родители му казаха, че дъщеря им е ослепяла предния ден. В някои стаи видях деца с глави с причудливи форми или с прегърбени и превити по най-невъзможни начини тела. В други стаи пък лежах деца, целите увити в бинтове, на които наскоро им бяха правени операции. Не преставаше да се чувства като измамник, докато подаваше на всички тези невинни същества подаръците и им пожелаваше весела Коледа. Как изобщо би могло тяхната Коледа да е весела?

В една от стаите се натъкна на Нан Льобарон — седеше до леглото на дете, което не говореше и думичка английски.

— Buon natale! — извика той и подаде мече на детето.

След това отново на италиански го попита какъв подарък би искало за Коледа и дали знае кой е той. След като се вгледа внимателно в него, Нан го позна.

— Не мога да повярвам — възкликна тя с усмивка. — Нима това е самият стар вълшебник, лично?

Още щом я видя тук, той осъзна, че именно нейното семейство бе организирано идването на родителите на детето в Америка. Макар да знаеше, че ако я попита директно, тя би могла да му даде съвсем друго обяснение за присъствието си в тази стая, вече бе разбрал каква е истинската причина.

— Това, което направи семейството ти, е прекрасно — й каза.

Нан смръщи вежди.

— Как разбра? Да не би майка ми да ти се е обадила да те покани на вечеря, а?

— Не. Искала е да ми се обади ли?

— Не, надявам се. Стив, и нито дума за това на никого, моля те.

— Разбира се, нито дума — кимна той и отново насочи вниманието си към детето, като го погали по къдравата коса. Късмет, момчето ми — пожела той на английски, после го повтори на италиански. — Хо, хо, хо — извика, колкото му глас държи, и послушно последва Тери, която вече се беше насочила към следващия малък пациент, бутайки количката с подаръци пред себе си.

Следобедът го беше изтощил. Той влезе в офиса на доброволците, за да съблече задушаващия го костюм, а и целият беше плувнал в пот. Сандра Лопес остана горе при децата, за да изиграят една игра на бинго, така че в офиса нямаше никого. С едно-единствено изключение — появила се беше Нан Льобарон. Преди да успее да я попита защо е дошла, тя започна:

— Държах се грубо с теб преди малко. Изобщо няхах такова намерение.

Стив си свали идиотската шапка и махна маската с брадата и мустаците. Нан му подаде книжна кърпичка, после още една, за да изтрие потта от лицето си.

— Надявам се да изперат костюма, преди да стане време отново да се използва — каза той.

— Ще го изперат, разбира се. Няма само ти да го обличаш.

— Господи! Как изобщо е възможно някой да издържи да бъде педиатър?

— Повечето от децата вече са здрави. И голяма част от другите са на път да оздравеят. Тежко ли ти се стори?

За известно време цялото му внимание се насочи към разкопчаването на костюма и колана. Усети сърцето си да се свива, като си припомни някои от най-тежките случаи — за миг му се прииска да остане сам, за да може да се съвземе от преживяното.

— Гледката на всички тези деца, вярващи в Дядо Коледа, и на всички тези родители, надяващи се на чудо, беше... болезнена.

Нан кимна и му помогна да съблече тежкото палто. Той остана по риза, загледан в гърдана от синци около шията си.

— Едно момиченце ми го даде — каза й. — Направила го за Дядо Коледа, тъй като той винаги давал подаръци, а никога не получавал — допълни и вдигна поглед — в него бяха отразени вълнуващите го в този момент чувства — към Нан. — И това дете беше напълно плешиво — от химиотерапията.

Това, което тя направи след тези негови думи, изуми Стив. Нан го прегърна и силно се притисна към него. Всичко това продължи само няколко секунди, а след като се отстрани от него, тя имаше вид сякаш всеки миг ще се разплаче.

— Постоянно ме изумяваш. Виж, изобщо нямах това предвид, когато казах, че се надявам, че майка ми не те е поканила на вечеря. Ако искаш да дойдеш, с удоволствие ще те посрещнем. Мама смята да приготви говеждо печено с любимия на цялото ни семейство сос и печени картофи. Ти сигурно си зает, но държах да ти кажа, че си добре дошъл у нас.

— Не съм зает.

Думите като че се изплъзваха безконтролно от устата му този следобед. Той осъзна, че копнее да се потопи в уютната атмосфера, която създаваше около себе си семейството на Нан — поне за една вечер. И може би щеше да му се удаде случай да я целуне за лека нощ, макар че нито имаха връзка, нито поне веднъж бяха излизали заедно. Щеше да се престори, че целувката е просто израз на приятелство и

благодарност. Устните ѝ като че трепнаха подканващо — така поне на него му се беше сторило. През последните дни доста често си ги беше представял. Това просто бяха устни, за Бога! Толкова много обаче му се искаше да ги целуне.

— Кога би трябвало да дойда?

— Ако имаш време за убиване, към шест и половина. Ако искаш веднага да седнеш на масата, към седем.

— Ще дойда в шест и половина.

Нан, обаче, заради спешен случай, възникнал в последните минути на дежурството ѝ, не успя да пристигне навреме. Когато се прибра вкъщи, вече минаваше седем. Стив беше седнал на любимия и стол, заслушан в дългия разказ на Джим за пътуването му до Андите. За нейна най-голяма изненада там беше и жената, която тя беше препоръчала като преводач от италиански — Франсин Поларди. Нан отправи въпросителен поглед към майка си, но в отговор Труди просто ѝ се усмихна и намигна. О, Боже, помисли си Нан. Още една невинна душа, пометена от бурята, наречена Льобарон. Франсин ѝ махна за поздрав и отново насочи изцяло вниманието си към Джим и неговия разказ. Стив стана и ѝ предложи да седне. Не желаейки да ги притеснява излишно, Нан каза:

— Благодаря. Извинявам се, че закъснях, но ме задържаха.

Тя седна на предложения стол, а Стив, тъй като нямаше други свободни столове, се отпусна на пода до нея. Бащата на Нан беше застанал пред ниската масичка до дивана и опаковаше подаръци, стараяйки се да не бъде забелязан от другите — доколкото изобщо бе възможно. Останалите бяха насядали около Джим, омагьосани от разказа му, а той наистина беше роден разказвач. След ефектния финал Франсин се разсмя и каза:

— Ще разкажа всичко това на Томазино на италиански. Зная, че ще му хареса.

— Може ли ѝ аз да присъствам, докато му го разказваш?

Предложението на Джим беше казано с доста нехаен тон, Нан обаче добре го познаваше и усети силното му желание да получи одобрението на Франсин. Обикновено той се проявяваше като човек с доста уравновесен характер, така че необичайното за него напрежение,

излъчващо се от цялото му същество, наведе Нан на мисълта: *Тук май става нещо*. Съмняваше се, че цялото това нетърпение се дължи само на желанието на Джим да се види с детето.

Франсин кимна.

— Добре. Да се срещнем утре на етаж на детското отделение по време на обедната почивка, какво ще кажеш?

Труди Лъобарон и Джон бяха отишли в кухнята.

Разговорът пое в друга посока. След няколко минути Джон отново се появи и обяви:

— Супата е сервирана. Извинявай, Нани, този път ще те лишим от обичайното питие.

Макар Нан да не беше привърженичка на реда, който бяха установили в семейство Лъобарон — да пийват коктейл преди вечеря, тя се провикна:

— Значи, никакво внимание към мен тази вечер, така ли?

И двамата братя в един глас се нахвърлиха върху нея с упреци, че като дете винаги е получавала най-доброто, за разлика от тях.

— Виждаш ли какво изпускаш, като нямаш братя и сестри? — обърна се Нан към Стив, протягайки ръка към него, за да му помогне да стане.

— Нямах и най-малка представа за това.

Задържа ръката ѝ в своята по-дълго от обичайното и тя отново си помисли: *Тук май става нещо*. Почувства се като човек, на когото нещо важно е убягнало от вниманието, нещо, което на всяка цена е трябвало да разбере, като важен симптом за нервно заболяване, който е пропуснала да забележи по време на рутинен преглед. Стив като че изобщо не приличаше на себе си. Изглеждаше ѝ доста по-отпуснат от обикновено и в добро настроение.

Не че досега ѝ се е виждал като страшилище, помисли си тя. Беше известен като нетърпелив и сприхав човек, особено след като е карал две смени наведнъж, всеизвестни обаче бяха и точността му при поставяне на диагнози и начинът, но който се справяше със силно изплашените пациенти. Спокойствието и реализмът, които се излъчваха от него, харесваха на пациентите и караха колегите му да му се доверяват напълно.

— Защо ме гледаш така? — попита я той.

— Гледах ли те? Извинявай. Просто си мислех нещо.

Нан осъзна, че той за първи път посещава апартамента ѝ, затова се зае да му покаже къде е трапезарията. Другите ги последваха, мъкнейки и столовете, и чашите със себе си.

— Столовете ни не са комплект — обясни тя, като че се извиняваше. — Ейнджъл и аз предпочитахме да се храним в кухнята, на Роджър обаче му хареса атмосферата в трапезарията — с всички тези различни столове. Когато се преместих, имаше само четири, купих още няколко, когато за първи път щяха да идват нашите и така се получи това несъответствие.

— Изглеждат много удобни. Може би и аз ще си купя такива за моята къща — каза Стив, после посочи с глава към кухнята. — Да помогнем ли на майка ти?

— Не, сега е ред на Джон. Още спазваме схемата от детските си години.

— Кой ще мие чинните?

— След като Джон е помагал при подготовката, значи аз и Джим трябва да ги измием.

Стив погледна многозначително към влизащите в трапезарията Джим и Франсин и каза:

— Може би тази вечер бихме могли ти и аз да свършим тази работа.

— Наистина имам чувството, че откакто съм се прибрала, има нещо, което съм пропуснала да забележа — измърмори тя, след като седна на стола, придържан от него. — Убедена съм, че това не е обичайното ти поведение и не ми се вярва промяната да е в резултат на благодарност, че ти разкрих някои истини за ужасните ти маниери. Разбира се, че можеш да ми помогнеш да измия чиниите, но само ако ми кажеш какво става наистина.

— Нищо особено не става — каза той, хубавото му лице беше самата невинност.

Нан предпочиташе да продължи да обсъжда темата, знаеше обаче, че нищо не би могло да излезе от този разговор в присъствието на обхванатите от обичайното си повишено настроение близки. По време на вечерята окончателно се избистри планът за прекарване на коледните дни и след като и на Стив, и на Франсин беше известно кой беше организиран пристигането на родителите на болното момче от Италия, си поговориха какво да сторят и за тях. Джон и Джим се

надпреварваха да разказват най-различни истории, които караха всички да се заливат от смях. Така също все се намираше някой да запита отново Нан как е минал денят ѝ. Всеки път обаче темата медицина набързо беше забравяна и ту Фред се обаждаше как е подменил свещите на колата на дъщеря си, ту Трудитърсеше съвет какво да приготви за Нова година.

След като всички станаха, Стив прогласи:

— Ние ще измием чиниите.

Това причини известно объркване — как може гост да се товари с подобна задача. Най-накрая обаче Джим извиси глас над изказаното в хор недоволство и благодари на Стив, че го е отменил от задължението. Нан поклати отрицателно глава в отговор на предложената от Трудитпомощ и се отправи със Стив към кухнята.

— Случвало ли ти се е да миеш чинни друг път?

— Не бих могъл да го нарека точно миене.

— Добре, кажи ми какво си правил?

— Ами, подреждал съм съдовете в съдомиялната машина и съм накусвал тавите, за да са готови за чистачката, когато дойде да ги мие.

— Аз нямам съдомиялна машина.

— Така ли? — попита той и я погледна удивен. — Учудвам се, че родителите ти не са ти подарили такава машина.

— Сигурно щяха да ми подарят, ако ги бях помолила. Собственичката на тази сграда обаче е доста възрастна и няма много голямо доверие на съвременните удобства, така че не иска и да чуе нещо подобно да се инсталира тук.

— Защо тогава не се преместиш на друго място?

Видът му беше толкова загрижен, че Нан се разсмя.

— Може би ще го направя. Виж сега. След като сам предложи да ми помогнеш, просто ще ти кажа какво трябва да правиш, съгласен ли си? Кой знае, може някога и да ти се наложи.

— Изисква ли се някакво специално умение? — попита я той колебливо.

— Разбира се. Трябва да знаеш какво да измиеш най-напред и какъв препарат за миене да използваш. Искаш ли да ти вържа престилка?

— На мен ли? Разбира се, че не искам.

— Ох, мъже, мъже — въздъхна тя. — Мъжествеността ти изобщо няма да пострада от това. Същото е както когато правиш основно почистване. Престилката ще те предпази да не се измърсиш.

— И братята ти ли си слагат престилки?

— Ако са облечени по-официално.

— Е, добре. Без къдрички обаче, ако е възможно.

Нан взе от закачалката на вратата раираната престилка, която Роджър използваше. Тъй като Стив изглежда едва ли знаеше какво да прави с нея, тя просто му я нахлузи през главата и му нареди да се извърне с гръб към нея. Докато завързваше връзките, му каза:

— Ще те оставя ти да миеш, тъй като това е най-трудното. Започваме с най-чистите съдове — чашите, като преди това напълваме мивката с вода и сипваме сапунка.

Престилката му отиваше, помисли си тя. Русата му коса блестеше на светлината, струяща през хартиения глобус на лампата, цялата му фигура се отразяваше в тъмния прозорец. Изражението на лицето му свидетелстваше за силната концентрация на вниманието му, навярно се съсредоточаваше по същия начин, когато му предстоеше да зашие нечия рана. В непохватните му ръце чашите изглеждаха съвсем чупливи.

— Няма ли опасност да ги счупим всичките, ако твърде рязко ги потопим във водата?

— И това се случва. Джим ги чупи по-често. По средата на някоя от историите си, както е хванал чашата, започва да размахва ръце и просто я смачква. Сега наблюдавай какво правя аз — каза тя, като го видя, че се готви да изплакне една от чашите, след като я беше извадил от сапунената вода. — Прокарай пръсти по ръба ѝ, след това навътре до дъното ѝ, после отвън чак до основата — така наистина ще бъде почистена.

— Трябва ли да правя всичко това?

— Щом си в моята къща, трябва. Като си се захванал с нещо, трябва да го свършиш както трябва.

— Къде ли съм чувал това и преди? — измърмори Стив.

Но направи както му бе казано. Щом пусна водата обаче, Нан се пресегна през него и завъртя кранчето над другото отделение на мивката.

— Така ще разредиш сапунката — скара му се тя.

— Много сложно стана — подкачи я той и се извърна към нея.

Тя беше свела глава и почти докосваше рамото му. Без никакво колебание Стив приближи устни до нейните, целуна я и почти веднага се отдръпна.

— Нямах ни най-малка представа какво съм пропуснал през всичките тези години — каза той.

Нан примигна срещу него. Тя очакваше, че постъпката му и особено прекалената освободеност на маниерите, която беше показал, ще я накарат да се ядоса. Нищо подобно. Известно време усещаше устните си да пулсират в отговор на целувката му.

— Да — изрече тя след малко.

Не можеше да се сети какво би трябвало да каже в такъв момент. Взе кърпата и започна да избърсва чашата, която преди това бе сложила да се отцежда. Тази вечер продължаваха да се случват наистина странни неща.

Продължиха да се трудят над чашите в пълно мълчание. Като приключиха с тях, Нан даде поредната инструкция на Стив да накисне приборите, докато мие чиниите.

— Може би би трябвало да накиснем и тавата, в която се пече яденето — каза тя, звучеше така, сякаш не беше много сигурна какво точно трябва да се направи.

— Аз ще изстържа мазнината от дъното, а ти можеш да изстискаш малко от препарата отгоре.

Сега Нан усещаше пулсиране в гърлото си, докато се трудеше в непосредствена близост до него. През цялото време се усещаше несигурна, не знаеше къде точно около нея се намира Стив, нито дали не я наблюдава. Стори и се някак по-висок, косата му като че бе направена от злато, а очите му сякаш бяха станали по-тъмносини. Брадичката му пък като че беше придобила още по-решителен вид. Изглежда бяха настъпили две важни промени. Едната със сигурност беше свързана с обичайния начин на живот на Стив, а другата... Нещо се беше случило със самата нея, нещо, за което не си беше дала сметка и което ѝ се струваше напълно непознато. По-късно щеше да разбере какво е то. Засега се ограничи с въпроса:

— Стив, обясни ми какво става.

ГЛАВА ШЕСТА

Стив съзнаваше, че повече няма да може да отбягва директния отговор на въпросите ѝ. Без да спира да обира с гъбата остатъците от месото в тавата, започна да говори:

— Виж, Нан, аз самият бих желал да мога да ти дам добро обяснение. Изглежда съм се почувствал привлечен от теб тази вечер. Извинявай, ако съм те засегнал. Наистина не исках да те обидя.

— Не можеш просто така да целуваш всеки, от когото си се почувствал привлечен — отговори му тя с рязък тон.

— Не го правя винаги.

— Оня ден пък ме беше хванал за ръката.

— Е, това си беше чисто приятелски жест. Нямаше нищо против, нали?

— Нямах нищо против, но това ме изненада и притесни.

— Не по-малко изненадващо и притесняващо беше и за мен.

Той избърса ръцете си в престилката и улови нейните. Тя след известно колебание му позволи да ги задържи.

— И аз не разбирам точно какво става, Нан. Все едно не съм аз. Мисля, че и ти се чувстваш по подобен начин.

— Стив, аз току — що приключих с една връзка. Не искам да започвам друга.

— Аз също! Честно ти казвам.

— Тогава не трябваше да ме целуваш и да ме държиш за ръцете — отвърна му тя, но не отдръпна ръце от неговите.

— Зная, че не трябваше. И ти не трябваше да ми го позволяваш.

Нан въздъхна, но не откъсна очи от неговите.

— Това не е на добро, Стив. Изобщо не се познаваме, въвлечени сме в обвинение в лекарска небрежност, освен това принадлежим на два различни свята. Смятам, че много жени не биха си и помислили да се откажат от връзка с теб. Аз обаче не би трябвало да съм сред тях. А и сега точно нямам нужда от нова връзка. Не искам никого в своя

живот точно сега. Така че нека оставим нещата да отминат от само себе си, съгласен ли си?

Той беше съгласен с всяка нейна дума. Нещо повече. Можеше да измисли поне още пет причини, заради които между тях нищо не трябваше да започва. Обаче лицето ѝ беше толкова близо до неговото, а устните ѝ толкова подканящи, че той леко се наведе и ги пое нетърпеливо в своите. Целувката му беше дълга и всъщност се състоеше от няколко бързи, нежни и предизвикателни целувчици — след всяка една с все по-нарастващо желание впиваше устни в нейните. Нан откликна на желанието му, позволи му да я води, очите ѝ бяха притворени, тялото ѝ леко се олюля, като че не можеше да се задържи на мястото си, и се изви към неговото. Сърцето му лудо биеше, когато тя се отдръпна от него.

— Е, добре — каза Нан. — Чудесно беше, но слагаме край, нали?

— Да.

Той се извърна към мивката отново и потопа ръце в мазната вода.

— Може би трябва да излееш водата от тавата и да я почистиш наново — обади се тя.

— Права си.

Нан видя, че той напълно последва инструкциите ѝ. След малко тя подхвана разговор, не на някаква специална тема, и просто за неща, за които би говорила с един приятел — как е прекарала тези няколко дни с близките ѝ, за планове им за следващите дни, спомена и няколко свои заплетени случаи. Не след дълго Стив се отпусна и се включи охотно в разговора. Разказа ѝ малко повече за своето семейство, за новата си къща и за напрегнатото нощно дежурство. Когато Труди Льобарон надникна, за да провери как се справят, ги завари да спорят над новия тип лечение, което в последно време се прилагаше при мигрена. Усмихна им се с обичайната си широка усмивка, отбеляза, че на Стив много му отива престилката и си излезе.

Стив отново усети копнежа в тялото си, този път обаче бе решил да не му обръща внимание. Помогна на Нан при подсушаването на съдовете, за което получи похвала и усмивка — макар и доста унила — от нейна страна.

— Още една отлична оценка за доктор Стивън Уинстед — подкачи го тя. — За добрия доктор няма малка задача.

Прииска му се да я сграбчи, да я притегли към себе си и двамата да се залюлеят в един и същ ритъм в тясното пространство на кухнята, после да обгърне устните ѝ с неговите и да притисне тялото си към нейното. Но не направи нито едно от тези неща. Справи се с желанието си с невероятно самообладание, в отговор просто изръмжа заканително и ѝ каза друг път да внимава какво говори. Усещаше, че тя би му позволила да я вземе в прегръдките си. Възможно беше обаче това усещане да се дължи на желанието му да е така наистина. Защото иначе, ако тя му беше позволила, той щеше да приеме предизвикателството и да продължи по-нататък.

Затова изпита истинско облекчение, когато се присъединиха към останалите членове на семейството ѝ, макар да беше доста смутен от веселата препирня около плановете им за празника. Въпреки това през цялото време усещаше как Нан силно го привлича, даже и когато тя беше в другия край на стаята, затова не след дълго се извини, че трябва да става рано сутринта на другия ден и се нареди да си ходи. Тримата мъже скокнаха като един и последователно му стиснаха ръката, а Труди му поднесе буза за целувка. Той кимна за довиждане на жената, чието име вече не си спомняше и последва Нан към изхода.

— Благодаря, че ме покани.

— Удоволствието беше за всички нас.

Тя отвори входната врата и му направи място да мине. Той протегна ръка, не за да се ръкува с нея за довиждане, а за да може да я притегли към себе си на стълбищната площадка. Тя се загледа в ръката му, после някак бавно сложи своята в нея. Той я дръпна към себе си, леко притвори вратата и я взе в прегръдките си.

— О, по дяволите — измърмори тя, свела глава на гърдите му.

После устреми лице към неговото, за да откликне на желанието му за целувка. Изобщо не направи усилие да се скрие от него и да се откаже. Беше пълноправен участник в последвалата задъхана размяна на целувки. Устните ѝ се оказаха меки като от коприна, топли и влажни, мъчително подканващи и всеки път, когато се откъснеше от тях, той моментално се чувстваше не напълно задоволен и веднага отново ги поемаше в своите. Прииска му се да пусне ръцете ѝ и да я обгърне по-здраво, но това в този случай не му се стори много мъдро решение, затова остави нещата както са. Вместо това просто я привлече към себе си и зарови лице в пепеляворусата ѝ коса.

— Трябва да си ходя — каза той.

— Да. Тръгвай си вече.

Гласът ѝ беше станал дрезгав от обзелото я желание.

Стив си тръгна.

Нан никога не се беше чувствала толкова обърквана в една връзка с мъж. Стив беше прав, разбира се, че тя винаги можеше да сложи край — когато поиска, независимо от това какво се случваше. Но Нан нямаше представа какво точно се случваше и дали това би трябвало да продължи. Освен това какви бяха шансовете отношенията помежду им да не се развият, след като без ни най-малко усилие от тяхна страна, почти всеки ден щяха да имат възможност да се срещат в болницата, в която и двамата работеха? Освен ако наистина не искаха нещо да стане помежду им.

И наистина след тази вечеря поне по веднъж всеки ден тя го виждаше. Първия ден той се появи на прага на кабинета ѝ, който тя делеше с друга колежка, стискайки в ръка папка с писмените си показания, и каза:

— Налага се да поговорим за обвинението, доктор Льобарон.

Колежката на Нан се обади:

— Седнете на моя стол, докторе. Аз отивам на визитация.

Веднага щом тя излезе от кабинета, Стив затвори вратата, извърна се към нея и повече не откъсна поглед от очите ѝ.

— Проблем ли има някакъв? — попита тя.

— Не можах да те изхвърля от мислите си — призна той.

Нан остана да седи на мястото си, нямаше някакъв видим признак, че я е обзело неспокойство.

— Може би не се и опитваш.

— А ти?

— Аз — да. Не бих могла да кажа, че изобщо не съм мислила за теб. Пък и тези целувки. Напротив, доста мислих. По-добре е обаче да не си въобразяваме, че би могло да излезе нещо от това. Ти също трябва да свикнеш с тази мисъл, Стив.

— Аз не си въобразявам.

Заприлича ѝ на балансиращ на ръба на трамплина гмурец, който чака удобен момент да направи зашеметяващия си скок във водата. Той

наклони глава към нея, готов да последва всяко нейно движение и да се възползва в случай, че усети поне малко колебание у нея. Е, нямаше да се наложи да чака дълго. Нан усещаше, че не може да бъде близо до него и едновременно с това да устои на решението си. Какво толкова щеше да ѝ стане, ако го целунеше, нали точно това ѝ се искаше да направи? Знаеше, че и той не иска повече от това.

— Големи сме идиоти — измърмори тя и се изправи, приближи се до него и сложи ръце на гърдите му.

— Без съмнение — раздвижи устни той пред челото ѝ.

Ръцете на всеки прегърнаха другия и устните им се сляха. Нан усети възбудата да преминава през нея като вълна. Почувства се сякаш беше нагазила в чужда територия, силата на копнежа ѝ я смути. Тя притисна тяло към неговото и го прегърна още по-здравео през кръста. Не след дълго те прекъснаха целувката си едновременно, сякаш по взаимно съгласие и останаха така изправени един до друг — телата им се докосваха, Нан беше облегнала глава на рамото му, а ръката му я милваше по врата. Макар да усещаше вълната на копнежа да я залива отново, отнякъде се беше появило и друго чувство — тя изпитваше нежност към него.

Стив въздъхна, целуна я по челото и каза:

— Трябва да се връщам.

— Не забравяй показанията си. Нали искаше да ме попиташ нещо във връзка с тях?

— Не си спомням вече — отвърна той и изви устни в усмивка. — Не съм сигурен дали ще си спомня и името си в този момент.

— Сигурна съм, че един Уинстед никога няма да забрави името си.

— Ами една Лъобарон?

— Разбира се. Още повече, че когато съм се раждала, съм се казвала Лебронски.

Очите му се присвиха.

— Така ли?

— Така. Ето още една причина да ме избягваш.

— Ще обсъдим това, когато разполагаме с повече време, Нан. Аз вече пресрочих обедната си почивка.

И след като отново я целуна по челото, той изчезна зад вратата на кабинета. Нан усети коленете ѝ да се подкосяват, затова седна на

стола зад бюрото си и се замисли как бе допуснала това да се случи отново.

Или той идваше при нея, или тя отиваше в спешно отделение, или се уговаряха да потичат заедно. Но никога не си определяха такива срещи, където биха могли да поостанат за по-дълго време сами и да поговорят. Сякаш и двамата се бяха разбрали да не позволят връзката им да се развие, така че всичко да може да угасне от само себе си, а от тях просто се искаше през това време да бъдат по-внимателни и да не допуснат нещата да се възобновят.

В деня преди Коледа Нан му остави бележка, че иска да се види с него след работа. За място на срещата избра стаята до южния вход, предназначена за чакалня — знаеше, че ще бъде празна по това време. Беше му донесла подарък, опаковала го беше в бяла хартия с червена панделка. Сега го скри зад един стол. Щеше да излиза на вечеря със семейството си и не можеше да си позволи да го чака дълго, така че вече се готвеше да тръгва, когато чу забързаните му стъпки в безлюдния коридор.

— Извинявай — каза той, отмятайки коса и протягайки ръка за поздрав. — Честита Коледа, Нан! Сигурен бях, че няма да намериш време за мен днес.

— Налага се да тръгна почти веднага, но преди това бих искала да ти дам нещо.

Тя протегна ръка към скривалището си и му подаде подаръка.

— Цялото ми семейство е болно на тема Коледа, аз също. Не можах да се въздържа да не ти дам някакъв подарък, защото за мен Коледа е преди всичко това. Не съм очаквала нещо в замяна, затова искам да ти кажа, че подаръкът ти не е нещо, заради което съм излизала специално по магазините. Надявам се да разбереш, че е така — тя му се усмихна — след като го отвориш.

Стив ѝ се усмихна закачливо и разкъса опаковката. Подаръкът представляваше оцветен в синьо-зелено дървен койот, извил глава с отворена уста нагоре, с червена лентичка около врата.

— Много ми харесва — каза той и го обърна, за да го разгледа и от другата страна. — След като не си излизала специално за него по магазините, откъде го взе тогава? Освен това какво е значението му?

— Ами мама ми го изпрати преди няколко години, след като се бяха върнали от екскурзия до Санта Фе. Моят апартамент обаче никога не ми се е струвал подходящ за този койот, така че досега съм го държала все в килера. Помислих си, че ще стои прекрасно и празната ти къща. Нещо цветно, което да ти прави компания. Точно защото — добави тя със замислен вид — представлява самотен вълк, виещ срещу лупата.

— Значи така ме виждат?

Нан протегна ръка и докосна гърлите му.

— Мисля, че си много привлекателен мъж, Стив. Наистина не те познавам много добре, но нали и двамата се разбрахме нещата помежду ни да не се задълбочават. Въпреки това мисля, че ти държиш на самотата си, независимо че понякога ти идва наистина да виеш. Не приемай това като критична забележка. Прекрасно разбирам защо някой избира този начин да съхрани личността си. Атмосферата в семейството понякога може да бъде много потискаща. Тя доста често не ти дава възможност да останеш насаме със себе си, а това е нещо, от което човек има нужда. Някои хора много повече от други се нуждаят да имат своя лична територия. Но понякога тя е доста самотно място, нали? — Нан се надигна на пръсти, за да го целуне. — Това имах предвид, Стив.

Той нежно я задържа в прегръдките си и я целуна по носа и по устните.

— Много си мила. Благодаря ти. Ще поставя този койот в някой ъгъл на спалнята ми, за да ми прави компания.

Нан се чудеше дали той наистина се нуждаеше от компания. След като се държеше така чудновато с нея, сигурно имаше друга жена в живота му. Може би ако не беше случилото се с Питър, тя щеше да предпочете да вярва, че няма друга. Нан нямаше как да претендира за първо място по доверчивост в света, тъй като майка ѝ беше още по-доверчива и от нея. Даже и медицината не беше успяла да избие тази прекалена доверчивост от главата ѝ. Но със Стив всичко беше по-различно.

— Утре на работа ли си? — попита го тя.

— Да. За разлика от другите хора на мен не ми е необходимо да съм свободен през целия ден, мога да се видя с родителите си и вечерта, за малко.

Той пхна ръка в задния джоб на панталона си и измъкна от там малка кутия, в която обикновено се опаковаха бижута. В отговор на промененото изражение на лицето на Нан — там се беше появило беспокойствие, той побърза да каже:

— Просто дреболия, Нан. Помислих се, че би могло да ти хареса.

Нан с неохота натисна механизма и кутийката се отвори. Пред очите ѝ блесна колие, представляващо нежна двойна верижка, която придържаше висулка от чисто злато във формата на стрела с диамант накрая.

— Великолепно е. Не е дреболия, Стив.

— Така или иначе, все пак е. Много по-лесно е да се избере някакво бижу, отколкото да се намери нещо като този който — отвърна той и ѝ се усмихна. — Просто отиваш в магазина и казваш: „Бих искал да ми предложите нещо за една елегантна дама с добро сърце“ и те са готови да изсипят хиляди подобни дреболии пред очите ти. Ти просто посочват една от тях.

Само преди минута дъхът и беше секнал от изненада, сега обаче самообладанието ѝ се беше възвърнало.

— Благодаря ти. Наистина е прекрасно.

Беше ѝ казал, дали *наистина* ѝ беше казал, че подаръкът няма особено значение? Просто една златна стрела, предпочетена пред изобилието от други украшения в бижутериен магазин.

— Ако знаех, че ще си поднасяме истински подаръци...

— Нямаше да ти поднеса този подарък, ако ти не ми беше дала нещо — призна си той. — Не защото не исках, а защото не бих желал да те притеснявам.

Нан взе колието и го положи в шепата си.

— Ще ми помогнеш ли да го сложа?

— Разбира се. Искане ми се да видя как ще ти стои.

Сръчните му пръсти, привикнали към подобни деликатни маневри, бързо се справиха с механизма за закопчаване. После той нагласи висулката точно в средата на V-образното деколте на зелената ѝ блуза и се отдръпна.

— Стои ти чудесно.

В чакалнята нямаше къде да се огледа, за огледало обаче ѝ послужи прозорецът, които заради спусналата се във тъмнина се беше превърнал в отражател. Нан прокара пръсти по блестящия камък.

— Много е скъп твоят подарък, Стив...

— Не мисли, че е чак толкова скъп. Искях да ти го дам и много ще се радвам, ако го приемеш. Ще го приемеш ли?

Тя се почувства много развълнувана. Не заради стойността му или заради значението му, по-скоро може би заради *липсата* на значение. Само защото знаеше, че ще го нарани, ако не го приеме, му каза:

— Добре. Много ти благодаря. И честита Коледа!

Теза миг се притиснаха един към друг. Устните им се сляха и Нан усети да я обхваща обичайната в този случай възбуда. Той веднага се отдръпна:

— Сигурно трябва да тръгваш.

Нан се запита дали и той се чувства по подобен начин или този подарък просто беше в знак на раздяла.

— Да, семейството ми вече ме чака.

— Мога да се разходя с теб до апартамента ти, ако искаш.

— С колата съм. Трябва да отида да взема Роджър — той ще дойде на вечеря с нас.

— Роджър? — повтори той озадачен. — А, съквартирантът ти.

— Празничните дни не му се отразяват много добре. Майка ми настоя да прекара с нас тази вечер и утрешния ден.

— Разбирам. Значи утре няма да те видя.

Нан го погледна изненадана.

— Ами не. Утре целият ден ще съм със семейството си. Сутринта ще отваряме подаръците, късно следобед ще има отново голямо ядене, а вечерта ще ходим да пеем по къщите — обясни тя, като при последните думи се изчерви. — Пеенето е стара семейна традиция. Правим го, където и да се намираме — в Тълса, в Сан Франциско, една година и в Банф. На теб може би ти се струва глупаво.

— Много хора ходят да пеят по къщите преди Коледа.

— Тъкмо затова го правим на самия коледен ден, за да се различаваме от останалите — каза тя. — Всъщност правим го, защото ни харесва просто да продължим поне още за малко празника. За добро или за лошо семейството ми е доста своеобразно.

Стив наклони глава към нея.

— Ще ми липсваш утре. Предай поздравите ми на семейството си.

— Благодаря. Скоро ще се видим.

Стив я наблюдава, докато се изгуби по коридора, обзет от чувството за неочаквана загуба. Изобщо не ѝ беше дошло наум да го покани да се присъедини към семейното тържество тази вечер. Или следващата, когато щяха да ходят да пият по къщите. Щеше някак да уреди някой да го смени. Може би си е помислила, че той не харесва семейството ѝ. Може би си е помислила, че едва ли би му харесало да пее пред чужди хора. Може би нито едно от предположенията му не беше вярно. А и откъде би могла да знае какъв би бил отговорът му, без да го попита. Разбира се, той ѝ бе казал, че ще се отбие при родителите си утре вечер, още преди да стане дума какви са плановете на семейството ѝ и преди да ѝ дойде наум, че би могла да го покани. Така че нямаше реална причина да не го покани тази вечер — освен че *не искаше* да го покани.

В доста лошо настроение, макар да не беше сигурен от какво точно е породено — нали всъщност самата идея да обикаля със семейство Лъобарон по къщите и да пее не му харесваше — той взе койота и се отправя към спешно отделение, за да си вземе сакото. По пътя койотът стана повод за шеги, на които Стив само се подхилваше, но така и не разкри откъде го има. Остроумията на колегите му бяха от рода на: *Ето от какъв домашен любимец се нуждаят докторите или Стив, мисля, че някой просто иска да ти направи намек за тембъра на гласа ти.* Пожела на всички колеги щастливи празници, те пък изразиха съчувствие, че му се налага да работи в утрешния ден и си тръгна с койота под мишница.

Отключи колата си, разположи подаръка на предната седалка, прехвърли колана през него и потегли към дома си, където щеше да прекара още една самотна нощ.

Нан беше забравила да свали колието от врата си, преди да се прибере в апартамента си заедно с Роджър. Роджър, разбира се, не му обърна специално внимание, пък и не знаеше дали това колие беше ново, само отбеляза, че наистина е великолепно изработка и че би желал и той да се беше сетил да подари нещо подобно на Кери, докато е била жива. Още щом я видя обаче, първата работа на майка ѝ беше да каже:

— Боже мой, Нан! Откъде се взе това хубаво колие?

Нан не си беше подготвила подходящ отговор, идеше ѝ да си удари шамар, че беше забравила да го прибере в кутийката.

— Коледен подарък от таен обожател — импровизира тя. — И не ме питай кой е *той*, защото наистина е тайна.

Брат ѝ Джон смръщи вежди и те на практика образуваха една линия.

— За пръв път чувам за *тайни обожатели*. Защо досега не сме се виждали с него?

На Нан ѝ се прииска да каже *виждали сте го*, вместо това тя се извърна към Роджър и го попита дали би искал питие, преди да излязат. Близките ѝ обаче нямаше да забравят така бързо за колието, но тя смяташе нищо повече да не им казва за него. А и какво можеше да им каже? Ами, подари ми го онзи човек, Стив Уинстед, с когото нито съм излизала, нито имаме някаква връзка. Той просто решил да ми подари това скъпо бижу, защото било Коледа. Даже на Нан подобно обяснение и се виждаше налудничаво. Защо изобщо беше приела този подарък? Глупаво, глупаво! Дали към подобна грешка подсъзнателно не я беше подвело цялото ѝ досегашно поведение по отношение на Стив?

Нан не беше свикнала да има тайни от семейството си, при това им идване обаче най-много я изненадваше силното им любопитство винаги когато споменеше нещо за Стив. Е, този път няма да се остави да я предумат и няма да им открие тайната си. Някои неща не са предназначени за споделяне, даже и с обичното семейство.

По някакъв начин, обаче, на който тя не бе обърнала внимание, всички, освен баща ѝ и нея, се качиха в колата под наем, за каквато бяха настояли братята ѝ. Тя щеше да кара, баща ѝ седна до нея — изражението на лицето му беше доста угрижено.

— Знаеш ли, скъпа — започна той почти веднага щом потеглиха. — Малко ме притеснява тази работа с колието. Това може да означава най-малко две неща. Или този мъж, с когото се срещаш, няма особено приятен характер, или се срамуваш да ни го представиш. И в двата случая обаче има нещо твърде обезпокоително.

— Слушай, татко, мисля, че трябва да имаш малко доверие в способността ми да преценявам хората. Голяма жена съм вече и много добре зная какво правя.

Ами, много добре знаеше. Кой ли пък щеше да ѝ повярва?

Баща ѝ, който нямаше да се откаже толкова лесно от темата, прехапа устни и се почеса по главата.

— Да, ама последният, с когото се срещаше, беше много груб. Признай си, че ни е мислил за извънредно нетактични, нали?

— Питър просто е сноб, няма друга причина за отношението му към вас.

— Ти обаче доста дълго време се срещаше с него, нали? — притисна я с въпроса си баща ѝ.

— Да, наистина се срещаме доста време.

— Това изобщо не доказва, че си способна да преценяваш добре хората.

— Разбери, никой не е съвършен. Питър имаше други добри качества, които компенсираха снобизма му. При него нещата по-скоро бяха поставени на естетична основа.

— Значи ние не сме се оказали много естетични за един архитект от Сан Франциско?

Светна червен светофар и Нан спря. Погледна към баща си, преценявайки как да започне с обясненията си.

— Ти, мама и Джон, и Джим, всички цените оклахомските си корени. Изпитвате удоволствие да изтъквате произхода си и то особено пред хора, които се смятат за по-изтънчени от вас. След като сте решили да се държите по този начин, татко, трябва да ви е ясно, че някои хора ще ви гледат отвисоко.

— Изобщо не обръщам внимание на това. Ние сме почтени хора. И никой няма право да ни гледа отвисоко.

— Не казвам, че *имат* право. Казвам просто, че някои хора го правят, защото си мислят, че са по-изтънчени от вас. Вие можете и да се преструвате, че не виждате подобно отношение, но всъщност знаете, че то съществува. Направо рискувате с подобно неодобрение.

Баща ѝ изправи гръб и главата му се удари в тавана на колата.

— Аз никога не съм се държал така. И не съм сигурен за какво точно говориш.

Нан въздъхна.

— След малко ще влезем в ресторанта. Огледай се наоколо и виж как се държат така наречените *изтънчени* хора. Те не наричат

сервитьорките *сестричке* и не се държат така, сякаш никога не са виждали менюто за напитките.

— Ти се *срамуваш* от нас!

— Не, татко! Обичам ви всички много и приемам начина ви на поведение, но не се заблуждавам да мисля, че не сте забелязали, че другите хора се държат по различен начин в обществото.

Преди да ѝ отговори, Фред Лъбарон известно време мълча.

— Значи ти не се срамуваш от нас, но се притесняваш да ни представиш приятеля си.

— Нямам приятел, а ако имах, щях да ви го представя.

— Аз наистина се обръщам към сервитьорките в нашия град със *сестричке*, но те нямат нищо против.

— Откъде знаеш, че нямат нищо против? Може би на някои от тях това обръщение да им харесва, но на други не. В Сан Франциско обаче, пък и във всеки друг град с претенции за изтънченост, те не само няма да го харесат, а ще помислят, че си селяндур. Кое то разбира се, не би имало значение нито за теб, нито за някой друг от семейството. Аз лично се придържам към принципа: *Когато си в Рим, дръж се като римляните*. На мен не ми доставя удоволствие да гледам около себе си хора, които си мислят, че не зная как да се държа.

— Има ли въобще някой право да каже, че не знаеш как да се държиш — обади се баща ѝ войнствено настроен. — Аз изобщо не вярвам, че хората трябва да се държат по различен начин на различни места.

Нан знаеше, че това са просто приказки. Баща ѝ изобщо не беше нито толкова ненаблюдателен, за какъвто искаше да се представи, нито толкова безчувствен.

— Не може да има сравнение за начина, по който се държиш, когато си в църква и когато си на лов, татко. Различните ситуации изискват различно поведение. Казвам това и като лекар, и като жена.

— Що се отнася до преценката ти като жена, бих казал, че отбягваш отговора на главния ми въпрос, а той е, че си приела скъп подарък от човек, от когото не е трябвало да го правиш.

Нан се засмя.

— Звучиш ми като баща от викторианската епоха, татко. Довери ми се. Ще оправя тази работа.

Баща ѝ измърмори нещо от рода, че се надява да я оправи. На вечерята обаче той не се обръщаше със *сестричке* към сервитьорките.

На няколко пъти в коледния ден Нан се поколеба дали да не се отпрати към болницата, но всеки път обяснението, което измисляше, ѝ се струваше неправдоподобно. Роджър пристигна рано сутринта и както обикновено започна така явно да се старае да изглежда весел, че Нан реши да остане при него. Не че семейството ѝ нямаше да свърши същата работа, но нали той беше неин приятел и съквартирант и тя почувства, че трябва да остане. Стив много ѝ липсваше, както и въодушевляването и даже безразсъдството, което я обхващаше, когато се целуваха. Нищо не можеше и да направи срещу нарастващия с всяка тяхна среща копнеж по него.

Разопаковането на подаръците трая два часа. На всеки подарък се обръщаше отделно внимание, като всички оценяваха дали е подходящ за човека, за когото е предназначен, особеното значение, което му е било или не му е било придадено и доколко в подбора му е било вложено чувство за хумор. Семейство Льобарон си имаше специална точкова система от едно до десет за степенуване на вдъхновението на подаряващия и своеобразността на подаръка. Всеки от семейството се стремеше да получи възможно най-висок сбор от точки, цяла сутрин обаче не им стигна да отметнат всички подаръци. Нан се чудеше колко ли точки щеше да ѝ даде Стив за койота. Не беше сигурна и колко точки би получил за колието. Доста ценен подарък наистина, но не и според критериите, от които се ръководеха в нейното семейство. Бижутата рядко бяха оценявани с повече от пет точки.

Докато двете с Труди работеха в кухнята — на Коледа баща ѝ и братята ѝ пазеха енергията си за вечерята — майка ѝ отново опита да разбере нещо за колието. Нейният подход беше малко по-различен от този на съпруга ѝ.

— Скъпа, Коледа е семеен празник, но ме притеснява това, че онзи твой доктор няма да бъде тази вечер с нас. Не го ли покани?

— Мамо, той си има семейство.

Труди изглеждаше силно шокирана.

— Женен ли е? О, Нан, не трябваше да се забъркваш с женен мъж!

— О, мамо — възкликна Нан и в същото време се запита дали между тях би имало подобно привличане, ако той беше женен. Сигурно не. — Искях да кажа, че на Коледа ще бъде с родителите си.

— И те не биха понесли да бъде с теб поне за няколко часа? Много жалко!

— Не съм казвала подобно нещо.

— Сигурно много те харесва, щом ти е подарил такова красиво колие.

— Знаеш как ние се отнасяме към бижутата, мамо. Според нашата точкова система те не са особено ценен подарък.

— Но той не би могъл да знае това. Много хора приемат бижутото за един от най-ценните подаръци.

— Подобен подарък не изисква въображение, нито часове търсене — отвърна ѝ Нан.

— Това е вярно — кимна Труди.

— Всички ние смятаме, че в един подарък трябва да се вложи повече мисъл, отколкото е вложен в колието.

— Нан! Ти просто не оценяваш както трябва този подарък.

Нан въздъхна.

— Не зная какво да си мисля за този подарък, мамо. Не мисля, че означава нещо повече от това, че е искал да ми направи подарък за Коледа и че разполага с много пари.

Май не беше споменала, че Стив е богат.

— Изобщо не бих приела подобен подарък, но като си помислих, че мога да го обидя... Е, това е всичко, което мога да кажа по въпроса.

И даже повече от това, което изобщо беше възнамерявала да каже.

Труди продължаваше да бели картофите.

— Баща ти ми спомена какво си му казала по повод на нашето поведение. Той смята, че единствената причина, поради която не си го довела, е, че се срамуваш от нас. Освен това мисли, че Питър е скъсал с теб заради нас и именно затова се страхуваш да ни представиш новия си приятел.

Зад тези думи се криеше въпрос, но докато говореше, нито за секунда не вдигна глава, за да погледне дъщеря си.

Нан усети стягане в гърлото и прегърна майка си.

— Това са глупости. Обичам ви толкова много.

— Семейството понякога може да се окаже трудно за понасяне — призна си с тъга Труди. — Спомням си мама Лебронски и ужасните ѝ кучета. Остави ги да правят, каквото искат, казваше ми тя. И те пикаеха върху килимите, дъвчеха обувките. Но тя не даваше и дума да се издума против тях. Направо ги беше издигнала в култ.

Нан се разсмя.

— Спомням си. Бях се заклела никога да не си вземам куче вкъщи, докато не разбрах, че не всички кучета се държат толкова невъзпитано. Много добре знаеш, че ние не сме такива хора, мамо.

— Предполагам, че има и други неща. Като косата ми, например. Хората така ме оглеждат понякога.

— Така ли правят? Какво нахалство от тяхна страна.

Труди вдигна поглед и хвърли обеления картоф в съда с вода.

— Нямаше нито една жена в ресторанта с коса като моята.

— Значи ти просто искаш да бъдеш различна. Това е твое право.

— Може именно това пък аз съм издигнала в култ. Може би именно това те притеснява у мен.

Очите ѝ като че се впиха в Нан, тя страстно желаше да научи каква е истината.

На Коледа обаче подобни неща не трябваше да се случват. Сега не беше време да се изричат жестоки истини, нито пък да се дават възможно най-деликатните обяснения. Откъм фурната се долавяше мирисът на печена пуйка, сладкишите красяха первазите на прозорците — всичко беше като в Оклахома по време на детството ѝ. Родителите на италианчето също бяха поканени на вечеря, майка ѝ се беше опитала да приготви и нещо като дзабайоне в тяхна чест и сега то отлежаваше в хладилника. Какво значение имаше в какъв цвят Труди си боядисваше косата?

В типично критичния си маниер Питър беше казал, че майка ѝ прилича на съдържателна на публичен дом. Ако Труди се беше държала предизвикателно, преценката му просто щеше да се сдобие със своите основания, но въпреки това пак щеше да си остане само негово предположение. Вярно е, че жените на петдесет и пет обикновено не си боядисваха косата в златистожълто. От друга страна, обаче, повечето наистина си боядисваха косите, тогава защо да не си изберат цвят, който им харесва?

— Мамо, цветът на косата ти си е изцяло твой избор. Вярно е, че повечето жени не го предпочитат, но това си е техен проблем.

— Ти обаче не отговори на въпроса ми. Има ли нещо лошо в това да си боядисваш косата в този цвят, когато си на моята възраст? И други жени в Тълса се носят така.

— Зная, че се носят така. А ти не можеш да си променяш цвета на косата всеки път, когато трябва да пътуваш някъде.

— Предполагам, би трябвало, но не ми се иска да го правя.

— Разбира се, че няма да го правиш.

Труди се зае с поредния картоф и прехапа замислено устни.

— Когато бях на петнадесет, се смяташе, че момчетата, които си боядисват косите, са пропаднали. Такова ли впечатление създавам?

— Пропаднала ли? Не е точно това. По-скоро, че си нахална и безсрамна — каза Нан и смигна на майка си. — А ти си точно такава, нали?

— Не съм сигурна дали искам да ме мислят за нахална и безсрамна — призна си Труди, но се захили. — Ще помисля по този въпрос.

— Не му мисли много. Щом ти харесва този цвят на косата, просто продължаван да я боядисваш така.

— Момчетата никога не са се шегували по този повод. Само понякога ме наричат златокоска. Мислиш ли, че са искали да ми намекнат нещо?

— Едва ли. Ей, не е ли време да полеем отново пуйката?

ГЛАВА СЕДМА

Обикновено коледният ден се точеше бавно в спешно отделение. Стив планираше да използва времето, за да прехвърли огромната писмена работа, която му се беше струпала в течение на няколко дни. Този коледен ден обаче протече противно на правилата. Той се оказа зает да възвръща към живот жертва на сърдечен удар, да изважда куршум от ранен при улична престрелка и да установява смъртта на уличен скитник, открит от полицията, както и да се занимава с обичайните случаи на по-дребни наранявания и проблеми. Независимо от заетостта си, в мислите му постоянно се промъкваше Нан.

Беше сложил койота в напълно готовата си спалня, където нямаше нищо друго, освен надуваемото легло. Стив беше отказал на няколко покани за събирания по случай Коледа предния ден, но когато се върна у дома, се почувства самотен и беше на път да съжали, че не беше приел поне една от тях. Беше си легнал рано и събудил рано и виещият койот беше първото нещо, което беше видял. Гледката го накара да се усмихне, след това усети стягане в сърцето. Може би Нан щеше да промени решението си, да дойде в болницата може би. Вероятно имаше пациенти, които непременно да посети. Семейството ѝ със сигурност щеше да я разбере.

Докато изтече дежурството му обаче, не я видя. Кое го беше накарало да изпита раздразнение. Може би я беше изплашил с това колие. Бяха му показали и по-евтини колиета, но това със стрелата му се беше сторило някак най-подходящото за нея. Колко глупаво от негова страна! Можеше да ѝ подари книга за живота на колибрите, нещо не толкова лично, но с особена притегателна сила.

Малко след осем Стив пристигна пред къщата на родителите си с приготвените за тях подаръци. Майка му, Елизабет /Бети/ Уинстед, беше ниска, винаги спретната и добре облечена жена на петдесет и пет години. Винаги беше изключително съдържана, а на тези години и много повече, отколкото както я помнеше като дете. Косите ѝ бяха вече доста посребрени, но това беше единствената прилика с нейната

майка, такава, каквато я помнеше Стив — изпълнена с топлина и любов възрастна жена, която много обичаше. Майка му поднесе бузата си за целувка и възкликна:

— Честита Коледа, скъпи! Стискахме палци да не би в отделението да те задържат и да не можеш да дойдеш.

Баща му, Стивън П. Уинстед, беше висок мъж, с десет години по-възрастен от жена си. Стив изключително много приличаше на него — същата източена фигура, същата непринуденост в осанката. Те си стиснаха ръцете.

— Радвам се, че успя да дойдеш. Вечеряхме заедно с Робинзонови, защото знаехме, че ще дойдеш късно.

Той не се беше преоблякъл и все още беше със спортно сако и вратовръзка, погледът му развеселен пробяга по сините джинси и карираната риза на сина му.

— Ще прием кафе в хола. Освен ако не искаш да си налееш нещо друго?

— Кафето е напълно достатъчно.

Стив ги последва в елегантния хол, чийто таван отстоеше на близо четири метра от пода, а през прозорците се откриваше изглед към залива Марин. Беше израснал в този дом и си спомняше, че това помещение се използваше само в тържествени случаи. Подозираше, че сега, в негово отсъствие родителите му го използваха доста по-редовно, когато се намираха в тази къща. Коледното им дърво беше миниатюрно, разположено върху масичката пред прозореца. Стив знаеше — беше се заинтересувал за това преди няколко години, че елхата трябва да е набавена от предпочитания от Бети Уинстед цветар. Беше я доставил засадена в саксия — по-късно щеше да бъде пресадена в градината, и я бе и украсил.

На масичката до елхата имаше няколко опаковани подаръка. Стив извади четирите подаръка от чантата, с която беше пристигнал, и ги постави до другите. Както и неговите родители, така и той не ги беше опаковал собственоръчно. А и как би могъл, след като живееше в къща, която беше почти изцяло празна? Освен това беше разбрал, че родителите му не харесват нескорошно опакованите от самия него подаръци. Още като дете майка му веднъж уж случайно беше споменала, че във всички магазини срещу нищожна сума могат да ти

опаковат всички подаръци — Стив веднага разбра намека. И вече от двадесет години ползваше тази услуга.

Бижутата винаги щяха да си останат подходящ подарък за майка му, макар да се оказа, че за Нан не бяха. Този път Стив беше избрал комплект от висящи обеци, които представляваха изключително произведение на изкуството.

— Не трябваше, Стив! Толкова са хубави — извика тя, веднага свали тези, с които беше в момента и ги сложи. — Как ми стоят?

— Чудесно — казаха Стив и баща му в един глас.

— Винаги си имал око за тези неща — допълни възрастният Уинстед, в тона му прозвучаха като че завистливи нотки. Той докосна едната обеща и се наведе над нея. — Много фина изработка.

— Наистина ли? — каза Стив и подаде малък пакет на баща си. — Честита Коледа, татко.

Уинстед старши пое чудесно опакования пакет и откри в него разкошен колан от мека кожа в цвета, който Стив знаеше, че предпочита. Възрастният човек го разгъна, прокара пръсти по цялата му дължина и се усмихна.

— Винаги си знаел какво предпочитаме, синко. Чудесен колан.

Е, на някои хора подаръците му се харесваха. Как би могъл да знае какво да купи на Нан, след като едва я познаваше? Съзнанието му изстреля веднага въпрос от съвсем друго естество: каква ли би била реакцията на родителите му, ако беше довел Нан със себе си? Изненада, разбира се. Никога не беше водил жени вкъщи, макар самите му родители да бяха водили доста, за да го запознаят. Стив понякога се чудеше дали не си мислят, че е хомосексуалист, или че просто досега не му се е удало да омае подходящата за себе си жена и все така неуморно му представяха дъщерите на приятелите си или тези, които смятаха, че биха се вписали в техния кръг.

Макар самата Нан да не би им създавала проблеми, може би нейното семейство би ги ужасило. Родителите му не биха се отнесли толерантно с хора, които не бяха с толкова изтънчени маниери като техните. По особен начин те бяха по-тесногърди и от най-ограничения жител на най-затънтеното място в Америка. Не че не можеха да се срещнат със семейство Лъбарон, но едва ли щяха да разберат и приемат добросърдечието, което беше основен двигател на поведението на тези хора.

От унеса му го извади подаденият му подарък — родителите му го наблюдаваха с очаквателни усмивки.

Обикновено винаги му подаряваха дрехи, този път му бяха избрали огромен пуловер в норвежки стил.

— Оу! Страхотен е. По време на пътуването си ли го купихте?

— Да — обади се майка му. — Не е обаче от Осло. В едно селце видяхме някаква жена да го доплита. Веднага си помислихме за теб, нали, Стив?

— Наистина — отвърна баща му. — Веднага си представихме как ще го облечеш, като отидеш на ски. Майка ти настоя и аз да си взема един. Не точно като него, разбира се. Други цветове, други фигури, но изплетен от същата жена.

Стив нахлузи тъмносиньо-белия пуловер и откри, че наистина беше правен като за него — преценката на майка му както винаги в такъв случай беше безпогрешна. На ски обаче ходеше рядко, не повече от два пъти в годината. Пуловерът беше хубав и той искрено благодари на родителите си. Може би би могъл да вземе и Нан да покара ски. Прогони мисълта за Нан и подаде втория подарък на майка си.

След като приключиха с отварянето на подаръците, Стив остана сам в хола, а родителите му отидоха да донесат десерта. Майката му се върна, носейки кафе и тиквен пай, баща му обаче беше изчезнал.

— На баща ти му препоръчаха да тича — обясни майка му, без да го погледне в очите. — Каза да ти пожелае весела Коледа в случай, че не се видите, преди да си тръгнеш.

Това поведение на баща му беше една от главните причини, заради които той мразеше да посещава родителите си. И баща му знаеше, че ако се беше появил лично да се сбогува със Стив, синът му нямаше така покорно да се примири с неговото изчезване — както беше постъпила майка му. Защото когато възрастният Уинстед изчезваше в такъв тържествен ден, това означаваше, и това се знаеше и от Стив, и от майка му, че отива да се срещне с любовницата си. Стив беше казвал на баща си неведнъж, че не може да приеме подобно поведение, но едва ли би споменал и дума за това в присъствието на майка си. Такива неща в неговото семейство винаги се обсъждаха потайно и на четири очи.

Стив мразеше донжуанството на баща си. Мразеше, че майка му се примиряваше с всичко това. От случилото се направо вонеше на

нелоялност, което го накара да изпитва неудобство. Тази вечер обаче реши да повдигне въпроса пред майка си. Пое подадената му чиния с пай и каза:

— Защо му позволяваш да се отнася така с теб, мамо?

— Как, скъпи?

— Оставяш го да се вижда с друга жена.

Бети го погледна така, сякаш не баща му, а тя беше виновна за подобна недискретност.

— Ние просто не говорим за това.

— Но аз имам нужда да говоря за това, мамо. Имам нужда да разбера защо му го позволяваш.

— Какви мислиш са възможностите ми, Стив?

Стив сви рамене.

— Кажи му, че не можеш да се примириш с подобно поведение.

— Това няма да свърши работа, освен ако човек няма нещо друго предвид. А аз нямам.

— Можеш да се разведеш с него.

Бети се засмя горчиво.

— Да се разведе! Замислял ли си се какъв е животът на разведените жени на моя възраст? Абсолютна бъркотия. Много от тях, разбира се, разполагат с пари, но положението им в обществото е такова, че не си струва да се говори за него. Тях не ги канят на тържества, не посещават опера, защото не могат да си намерят придружител, изобщо губят уважението и благоразположението на приятелите си. Нищо не се е променило през последните десетилетия за жените, Стив. Те и досега губят много повече при един развод. Рядко получават и полагаемата им се част от имуществото и при всички положения губят позицията си в обществото.

— Какво ще кажеш тогава за самоуважението? — опита да се възпротиви Стив, накланяйки се напред. — Как можеш да живееш с някого, който си има любовница? Сигурно всичките ви приятели знаят за това. Татко не е твърде дискретен за подобни неща.

— Това е най-лошото. Ужасно е да знаеш, че хората говорят зад гърба ти. Мразя да ставам обект на клюки. Нищо не мога обаче да направя, освен това има толкова много жени в моето положение — каза майка му, отпи глътка кафе и го погледна в очите. — А и всичко това не се случва за първи път. Баща ти винаги е смятал, че трябва да

прави само това, което му харесва. Практически от самото начало на брака ни той винаги е имал любовни връзки, някои съвсем кратки, една-две — по-дълготрайни. Баба ти ме подтикваше да предприема нещо по този въпрос. Не мисля, че имаше предвид развод, а просто да поговоря с него, да го накарам да разбере колко нечестно е подобно поведение по отношение на мен. И аз се опитах.

— Но той не го разбра по този начин.

— Както вече ти казах, баща ти вярва, че трябва да живее според собствените си правила. Той произхожда от семейство, в което е бил обожаван и глезен, научен е да получава всичко, което пожелае. Каза ми, че би предпочел да не се развежда, но че би го направил, ако аз не мога да се отнеса с разбиране към желанията му. Държа се сякаш всичко това си беше мой проблем. Все повече започвам да си мисля, че проблемът наистина си е само мой. Негов никога не е бил. Твърде стара съм за драстична промяна, още повече след като вече отдавна съм свикнала със ситуацията. Така че, скъпи мой, няма защо да се тревожиш толкова. Паят харесва ли ти?

Стив не беше доволен от начина, по който майка му приключи темата.

— Не смятам, че ти е от полза примиряването с тази ситуация.

— Стив, твоите пациенти винаги ли вършат полезни за тях неща, макар изрично да им е казано какво именно е полезно за тях?

— Не.

— Е, значи не само в областта на медицината се случват подобни неща. Някои хора нямат силата да направят това, което е най-добро за тях.

— Сигурен съм, че ти я имаш, мамо.

Тя лекичко се усмихна.

— Лъжеш се. Не съм толкова силна. Единственото, което правя, е да задържа положението си. Това е по-важно за мен, отколкото да се освободя от тежестта, която трябва да понасям. Ти вероятно не можеш да разбереш това, но баща ти го разбира, уверявам те.

Стив не се съмняваше, че го разбира и че го използва в своя полза.

— Ами ако той реши някой ден да се разведе и да се ожени за някоя от онези жени?

— Няма да го направи. По това сме се разбрали. Няколко от неговите връзки наистина бяха дълготрайни. Той посвоему ме обича. Най-вече защото не го притеснявам повече по този повод. Някоя нова може би не би постъпила по подобен начин.

Последните й думи прозвучаха доста колебливо на Стив, но той въздъхна и реши да изостави темата. Какво повече би могъл да й каже? Поне беше разговарял с нея за това, след всичките тези години. Все е нещо. Стив отхапа от пая си и подхвана разговор на не толкова лични теми.

В деня след Коледа Нан застъпи дневна смяна и се залови усърдно за работа. Семейството й щеше да остане още една седмица, но тя нямаше да може да се вижда често с тях, защото дежурствата й отново се възобновяваха в същия напрегнат ритъм както преди. Сутринта й беше запълнена с пациенти, които бяха диспансеризирани при тях, с хора, които й се изповядаха как бяха прекарвали коледните празници. Всеки път, когато я питаха как е прекарала Коледа, тя неизменно отговаряше:

— Много добре, благодаря. Семейството ми дойде да ме види.

Както и повечето нейни колеги, тя не споделяше почти нищо за личния си живот с пациентите, но и мразеше да пази пълно мълчание. Щеше да изглежда така, сякаш взаимоотношенията им са съвсем повърхностни — те си и бяха точно такива, но нямаше смисъл човек да ги прави още по-безсъдържателни, отколкото бе необходимо.

Наближаваше обяд, когато Нан слезе в спешно отделение, там й казаха, че Стив не е на работа.

— Той беше дежурен по Коледа, доктор Льобарон — обясни й сестрата.

Усещайки разочарование, но и известно облекчение, Нан се върна в своето отделение. Днес не си беше сложила колието — защо да дава повод отново да я разпитват кой й го беше подарил. Колежката, с която деляха един кабинет, вдигна глава, когато Нан влезе.

— Току-що доктор Уинстед беше тук, търсеше те, предполагам заради обвинението. Не знаех къде си отишла и не можах да му кажа нищо по-конкретно.

— Няма значение — увери я Нан. — Пак ще ми се обади.

На обяд Нан си отвори кофичка кисело мляко и продължи да пише обяснителни бележки и писма на лекуващите лекари на пациенти, които ѝ бяха изпратили за преценка на състоянието. Стив не ѝ се обади, нито се появи — след като се задържа в кабинета си толкова дълго, колкото можеше да си позволи, Нан отново се зае с диспансеризираните. Сестрата тъкмо ѝ подаде картон на първия пациент, когато тя дочу съскане откъм другия край на коридора. Там в пълна лекарска униформа стоеше самият Стив Уинстед.

Нан не можа да се въздържи и се засмя.

— Защо не ми се обади? — попита тя.

— Защото тогава щях само да те чувам, а не и да те виждам.

Той я улови за ръката и я повлече към близката празна стая. Която, разбира се, дълго нямаше да остане празна.

— Честита Коледа? — каза с въпросителна интонация той, но не ѝ даде време за отговор, защото пое устните ѝ в своите.

Усещането бе като че пиеш изстуден коктейл след дълго чакане в сух и горещ ден. Тя склучи ръце около врата му и си позволи да се потопи в тази лудост. Слабият аромат на одеколона му я накара да усети възбуда, вкусът на устните му задоволи копнежа ѝ. Тя тъкмо искаше да се отдръпне от него, когато вратата се отвори и те и двамата отскочиха един от друг.

— По дяволите — промърмори тя. — Направо си търсим белята, Стив, трябва да престанем вече.

— Вратата се затвори толкова бързо, че едва ли някои пациент или сестра са видели кой е бил вътре — каза той, протегна ръка, отвори вратата колкото да може да огледа наоколо и се извърна към нея усмихнат. — Чисто е. Ще ти се обадя пак.

С което случката можеше и да приключи, но не стана така. Когато Нан се видя отново с дежурната сестра, тя я погледна и ѝ се усмихна особено, докато ѝ подаваше картон на поредния пациент. Нан обаче не заподозря нищо. Затова когато отвори вратата на стаята, където седеше болната от мултиплексна склероза Ванеса Крейн, направо изпадна в шок — щом я видя, пациентката се разкрещя.

— Опитвате се да ми го откраднете, а? — изпищя Ванеса. — Видях ви да се целувате с него. Как посмяхте?

Нан остана като зашеметена, изобщо не можеше да разбере какво точно има предвид Ванеса. След миг се съвзе и се подпря на вратата,

потърсила сякаш опора.

— Чакайте малко, Ванеса — изрече тя твърдо, виждайки, че пациентката ѝ е на път да изпадне в истерия.

— Не зная какво си мислите, че сте видяла, но искам да ви кажа, че грешите.

Ванеса изобщо не обърна внимание на думите ѝ, просто продължи да крещи колкото ѝ глас държи. Сестрата се втурна в стаята, тласкайки и Нан ведно с вратата в желанието си да се отзове да помогне с каквото може при възникналата ситуация. При друг случай, ако случилото се не беше подействало толкова депресиращо на пациентката, Нан би се разсмяла. Нито едно от нейните увещания не подейства в ни най-малка степен на Ванеса. Младата жена продължаваше да крещи.

— Вие ми го откраднахте! Вие ми го откраднахте!

Най-накрая Нан се извърна към сестрата и я запита:

— Мъжът ѝ дойде ли с нея?

Сестрата сбърчи вежди.

— Така мисля. Да го повикам ли?

— Да, моля — отвърна сухо Нан.

Беше ѝ все по-трудно да се концентрира в присъствието на тази крещяща жена, за да вземе решение как конкретно да действа. Беше и смаяна, че след толкова време непрекъснато пищене гласът на Ванеса изобщо не беше пресипнал. И че не се беше отказала да повтаря едно и също обвинение. Сякаш с поведението си беше решила да доведе до пълен хаос и смут отделението. Нан знаеше, че крясъците на пациентката се чуват и в чакалнята, и във всички стаи на етажа. Най-лошото бе, че Ванеса се беше заела да разобличава Нан на висок глас. Всеки път, щом се сетеше за името ѝ, тя го изкрещяваше на всеослушание и сипеше обвинения.

— Вие би трябвало да ми помагате, нали, доктор Льобарон? — викаше тя. — А ме мамите с мъжа ми. Ще повдигна обвинение срещу вас. Ще ви изправа пред комисията по етика. Ще ви отнема разрешителното за работа, доктор Льобарон.

Сестрата доведе объркания и смутен мъж, когото Нан беше виждала при предишни идвания на Ванеса. Беше висок и рус и с това приликата му със Стив Уинстед се изчерпваше.

— Джеф, Ванеса изглежда си е втълпила, че ни е видяла да се целуваме. Можете ли да ѝ обясните, че нищо подобно не се е случило?

Този опит да балансира ситуацията само влоши нещата. Ванеса по същия начин както не се вслушваше в обясненията на невроложката си, така пренебрегна и мъжа си.

— Не ме докосвай, лъжлив кучи син такъв! — изкрещя тя, когато той понечи да сложи ръка на рамото ѝ. — Видях те с нея. И няма да ме правиш на глупачка. Знаех си, че нещо става. Значи затова доктор Льобарон искаше да ме прати на психиатър, за да се освободи от мен.

Гласът ѝ, макар и вече дрезгав от продължителното крещене, все още притежаваше достатъчно сила. Ванеса подхвана нова тирада. В коридора вече се бяха насъбрали купчина хора и Нан реши, че най-добрият начин да се сложи край на инцидента е самата тя да напусне стаята. Преди това се обърна към Ванеса:

— Сега излизам, за да посетя друг пациент, Ванеса. Ако искате днес отново да бъдете прегледана, ще трябва да се успокоите и да се обърнете към друг лекар. Ако не, смятам, че ще е по-добре да си тръгнете.

— Значи така смятате, доктор Льобарон! — извика младата жена. — Махай се, мръснице! Остави ме сама! Не искам да те виждам повече. И взemi и него със себе си.

Джеф, който изглеждаше ужасен от сцената, реши, че в този момент му се удава възможност да се измъкне. Той последва Нан в коридора и макар вратата зад тях да се затвори, крясъците на Ванеса достигаха безпрепятствено до тях. Гласът ѝ обаче вече не беше така силен.

— Какво става тук? — настоя за обяснение доктор Шнайдер, лицето му се беше зачервило. — Заради какво е това крещене?

Доктор Шнайдер беше завеждащ неврологично отделение. Нан не можеше просто да се оттегли, свивайки рамене. Доктор Шнайдер изобщо не обичаше подобни сцени. Предната година беше предприел редица промени, след като една пациентка си беше тръгнала от отделението, избухнала в сълзи. Затова тя сложи ръка на рамото на Джеф и каза:

— Това е съпругът на Ванеса Крейн. Тя изглежда си е втълпила, че аз съм ѝ го откраднала, което не отговаря на истината, разбира се. Никога не съм се срещала с Джеф, освен когато я е придружавал.

— Това истина ли е, млади момко? — попита Шнайдер.

Беше нечувано — Нан за малко да избухне. Как си позволяваше подобно поведение Шнайдер, как можеше да демонстрира такова недоверие към нея? Джеф кимна, лицето му междувременно се беше зачервило, което беше признак за силно вълнение — може би и за вина в очите на доктор Шнайдер?

— Е, надявам се тогава, млади момко, да обясните това на жена си?

— Опитавме се — гласът на Джеф също се оказа пресипнал. — Тя изобщо не искаше да ни чуе. Направо се е побъркала. И изобщо върши все по-странни неща — допълни той и се извърна към Нан. — Не знаех, че сте ѝ предложила да отиде на психиатър. Може би наистина има нужда.

Доктор Шнайдер, както изглежда, не прояви особен интерес към това как Джеф гледа на ситуацията.

— Просто идете при нея и я успокойте — каза му той.

— Няма начин — отвърна му Джеф и обърна гръб на насъбралите се. — Отивам си. Нямам намерение да оставам повече с тази луда жена. Тя наистина го прекали.

И той забърза по коридора, без изобщо да се обърне назад.

Шнайдер махна с ръка към натрупалите се свидетели на разговора им.

— Всички да се връщат по работните си места — нареди той и се извърна към Нан. — Елате в кабинета ми, когато приключите с клиничните пациенти.

По дяволите, изруга наум Нан и смутена извърна очи, видяла особения начин, по който я изгледаха разотиващите се сестри и лекари. Е, щеше да покаже, че е истинска дъщеря на баща си. Протегна ръка към папката с картоните и влезе в стаята, където я очакваше поредният пациент. Затвори с облекчение вратата зад себе си. Когато вдигна очи, видя разтревожения поглед на средна на възраст жена.

— Не се безпокойте. Просто типичен случай на истерия — обясни ѝ и придърпа пред себе си въртящия се стол. — Кажете ми какво мога да направя за вас, госпожо Потс.

Кабинетът на доктор Шнайдер беше просторен, подреден и декорирай с множество произведения на модерното изкуство, които най-вероятно доста притесняваха пациентите му. Ъгъл с ъгъл не се срещаша нито в скулптурите, нито в картините и изобщо не изглеждаха да бъдат свързани с човека или със заобикалящия свят. Ако тя беше сред пациентите на завеждащия, помисли си Нан, щеше най-вероятно да се запита дали тези творения всъщност не представляваха една лоша шега с хората, които търсеха помощ в неврологично отделение — с мъжете, които оприличаваха жените си на шапки, или с онези, сред чиито проблеми с говора най-голямо би се оказало затруднението да намерят подходяща дума, за да ги опишат.

Макар доктор Шнайдер да не ѝ беше предложил да седне, Нан се настани на един стол веднага щом секретарката затвори вратата на кабинета. Завеждащият отделението се беше надвесил намръщен над тубуса на микроскопа сред разпилените по бюрото си болтове и винтчета. Изглеждаше изцяло погълнат от заниманието си или пък нарочно се правеше, че не я забелязва.

— Каза ми да се явя, след като приключа с диспансеризираните, Марк — напомни му тя.

Без да я поглежда, той ѝ каза:

— Без съмнение това беше най-излагащият и поставящ в изключително неудобно положение цялото отделение инцидент, който някога ни се е случвал.

— Наистина ли?

— Точно така! — натърти той, повишавайки тон и изви очи, за да я погледне — десният му клепач потреперваше. — Как можа да допуснеш подобно нещо да се случи?

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш, Марк. Как бих могла да предотвратя подобно нещо?

Той завъртя очи ѝ погледна нагоре.

— Ами, Нан, след като подобно нещо не се е случвало преди, значи всички останали колеги са успявали да го предотвратят?

— Не мога да приема това. Може би никой от пациентите им не е бил като Ванеса. След като аз не съм отговорна за нея като личност, след като не съм съблазнила съпруга ѝ, чудя се как може да ме държиш отговорна за случилото се?

— Кого друг да държа отговорен? — каза той и отдръпна назад стола си така, че да може да я погледне право в очите. — Предполагам, че младата жена все пак е имала някаква причина, за да те обвини, че се опитваш да съблазниш съпруга ѝ.

— *Предполагаш?* Спомням си, че съвсем ясно ти казах — не съм се срещала с Джеф, освен когато е придружавал жена си. Не ми ли вярваш?

За Нан беше от голямо значение, че той пренебрегна въпроса ѝ. Вместо това ѝ каза:

— За мен е важно твърдението на тази жена, че те е видяла да се целуваш със съпруга ѝ. Не виждам друга причина за подобни думи от тази, че тя наистина те е видяла да се целуваш с него.

Нан с неохота отговори:

— Тя наистина ме видя да се целувам с някого, но това не беше нейният съпруг.

— Кой беше тогава? — хвана се той за последните ѝ думи.

— Това вече не е твоя работа.

— Разбира се, че е моя работа! Само в клиниката е могла да те види, че се целуваш с някого.

— Това не е задължително да е така, но тя наистина ме видя с един мой приятел в една от стаите.

— И какво, по дяволите, си правила с този свой приятел в една от стаите?

— Нищо особено — отвърна тя с непроницаема усмивка. — Нищо, което би могло да смути някого или да даде повод за сплетни.

— Нан, кой е бил този човек? Искам веднага да ми кажеш.

— Нямам никакво намерение да ти казвам, Марк. Ако се чувстваш притеснен, че е някой, който би могъл да ме безпокои, знай, че не е така. Бях с един мой приятел, който се отби за миг да ме види. В това няма нищо лошо.

— Идеята, че някой може да те безпокои, никога не ми е идвала наум.

Наистина не му е идвала наум, беше сигурна Нан. Представила му бе случката като чиста случайност, но изглежда обяснението ѝ нямаше да бъде прието, защото доктор Шнайдер продължи:

— Подобно държание е проява на груб непрофесионализъм. Това, разбира се, ще бъде отразено в досието ти и много се съмнявам,

че във *Филдинг* ще се намери място за лекар, който се държи по такъв начин — заяви той, присвил очи — десният му клепач продължаваше да трепка. — От друга страна, обаче, ако установя, че другият човек е също толкова виновен за случката, бих могъл да погледна по-благоклонно на инцидента.

— Аз съм напълно способна да поема отговорността за собствените си действия, а ти, струва ми се, излишно преувеличаваш случката — заяви Нан и се наклони да става, подсказвайки му по този начин готовността си да си тръгне. — Ако няма друго, Марк...

— Защо просто не ми кажеш с кого си била?

— Защото не искам.

— Щом като не искаш, значи се предполага, че си била с някого, с когото изобщо не е трябвало да бъдеш, като например лекар от нашето отделение.

— Не ставай смешен! Влязох за две минути с приятел в празна стая. И това е всичко. Ако смяташ, че то е достатъчно да повдигнеш федерално обвинение към мен, смятам, че не ще успея да те спра.

Нан се изправи, за миг погледна надолу към него — той беше предпочел да остане на мястото си.

— Беше недискретно от моя страна да се виждам с приятел в болницата, за което се извинявам. Надявам се, обаче, да размислиш над основанията си за безпокойство в този случай. Записките ми от последния преглед на Ванеса, които, сигурна съм, вече си прочел, сочат, че по всяка вероятност съпругът ѝ възнамерява да я напусне.

Тя поклати тъжно глава.

— Ти беше първият, който ми каза, че при подобни случаи мъжете, са тези, които напускат болелите си партньори. Ванеса беше много разстроена при предишния преглед и аз назначих консултация с психиатър. Нещастно съвпадение е, че тя именно отвори вратата на стаята, в която бях с моя приятел, но едва ли беше необходимо да се драматизира толкова фактът, че тя е идентифицирала погрешно човека, с когото бях. Щом като смяташ за необходимо да ме държиш отговорна за нещо повече от проявена в минимална степен недискретност, това е твое право наистина. Има ли нещо друго, за което да говориш с мен?

— Първо обвинението в лекарска небрежност, сега това — измърмори завеждащият с тон на обиден и смазан човек. — Какво ли

ще последва? — допълни той и махна с ръка — това трябваше да означава, че я освобождава.

Нан излезе от кабинета му с гордо вдигната глава, както впрочем винаги ходеше. — Истината беше, че просто ѝ се искаше да отиде някъде и да се наплаче.

Тъкмо влизаше в апартамента си и телефонът иззвъня. Един от братята ѝ го вдигна, после я потърси с поглед.

— За теб е, сестричке — и ѝ подаде слушалката.

Следобедът се оказа доста тежък. Колегите ѝ не знаеха какво да правят, да разговарят с нея за случилото се или изобщо да не го споменават. Щом започнеха да го обсъждат, тя реагираше суховато, просто обясняваше грешката, която беше направила пациентката, без да споменава за причината. Никой не видя причина да не повярва на нейната версия, а и не се и зае да дълбае по-навътре, което беше добре, тъй като Нан не възнамеряваше да споменава името на Стив пред когото и да било от болницата.

Или пред когото и да било у дома. Изобщо нямаше намерение и да споменава за бъркотията. Защо да безпокои семейството си, още повече след като не беше успяла да излезе чиста от положението. Нан пое слушалката от Джон, механично свали обещата си и я прилепи към ухото си.

— Доктор Льобарон — каза тя в обичайния си спокоен маниер.

— Чух някои обезпокоителни неща за това, какво е станало във вашето отделение, след като се видяхме — каза Стив. — Какво се случи всъщност?

— Не мога да ти кажа нищо в момента.

Родителите и братята ѝ като че плътно я бяха обградили, любопитни да чуят как беше минал денят ѝ. Беше се прибрала късно, както обикновено, и сега щяха да вечерят.

— Няма за какво да се безпокоиш — допълни Нан.

— Наистина ли? Не смятам така, поне от това, което чувам. Една сестра каза, че вашият завеждащ те е извикал в кабинета си.

— Не беше чак толкова зле. Ти изобщо не си замесен.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че не съм споменала за теб.

— Не за това се тревожа, Нан.

Нан потърка чело и прехапа устна.

— Надявам се да мога да ти се обадя малко по-късно. Точно сега се чувствам невероятно изтощена.

Последва кратко мълчание.

— Семейството ти е там, разбирам. Виж, трябва да поговорим. Аз все още се намирам в болницата. Нека да дойда и да те взема да отидем някъде.

— Не, невъзможно е.

— Ами след час. След като приключите с вечерята?

Тя наистина трябваше да си поговори с него, макар и само за да успее да предотврати той да направи нещо, което тя не би желала. Извърна се с лице към стената, искаше да изглежда така, сякаш се готвеше да сложи слушалката на мястото ѝ. Гласът ѝ премина почти в шепот.

— Добре. Пред магазинчето на ъгъла.

Едва след тези думи остави слушалката на мястото ѝ.

Родителите и братята ѝ, преструвайки се, че в никакъв случай не са се опитвали да подслушват, моментално започнаха да говорят в един глас, разпитвайки я за изминалия ден. Нан усещаше, че няма да има сили да отговори на всички въпроси.

— Няма ли скоро да вечеряме? Ще се наложи да изляза за малко тази вечер.

Майка ѝ, разтревожена от вида ѝ, скочи на крака.

— Разбира се, мила моя. Ние с Фред веднага ще сложим масата.

— Аз ще ти помогна — настоя Нан и последва майка си в кухнята.

ГЛАВА ОСМА

Когато Нан се появи пред магазинчето на ъгъла, откри, че колата на Стив вече е там. Ръмеше и той беше вдигнал гюрука, така че тя не успя да забележи израза на лицето му. Щом се приближи, той изскочи от колата и избърза да ѝ отвори вратата. Изобщо и не понечи да я докосне по някакъв начин, даже да я подхване за лакътя, както му беше обичай. Нан се намести на ниската седалка и затвори вратата.

Никой от тях не каза нищо, докато той палеше мотора. Едва след като колата се отдели от бордюра на тротоара, Стив се обади:

— Бих бил щастлив да те взема от дома ти, Нан.

Тя се загледа в сградите, покрай които преминаваха, мислейки какви думи да подбере, за да му отговори.

— Не съм споменавала вкъщи какво се случи днес в болницата. Не съм им казвала кой ми подари колието. Позволих си две малки лъжи заради семейното спокойствие.

— Което не е в твоя стил. Защо просто не им разказа всичко?

— Нали? Ами, вижте, мамо и татко, в голяма беда съм, защото една пациентка ме видя как се натискам на работното си място с оня приятел, с когото дойдох да ви посрещна на летището. Същият, с когото въпреки че не ходя, ми подари онова скъпоструващо колие, което забравих да сваля, преди да се прибера вкъщи — каза Нан и поклати отрицателно глава. — Щеше да е изключително глупаво да го направя, Стив. Не мога да разбера защо допуснах нещата да отидат толкова далеч, но съм решила тази вечер да приключа с всичко това.

— Не говори така. Не и преди да сме разговаряли по този въпрос. Той изви и пое към моста *Голдън гейт*.

— Къде отиваме? — попита Нан.

— У дома. Виж, след като не можем да поговорим у вас и след като ти най-вероятно не би искала да те видят в някое заведение с мен точно сега, къде другаде бихме могли да отидем?

Обхвана я особено чувство на възбуда, когато разбра, че отиват в *неговия дом*.

— Останах с впечатление, че там няма никакви мебели?

Освен може би легло?

— Няма наистина. Сдобил съм се обаче с голямо количество от онези огромни възглавници, върху които можем да седнем, и дърва за камината. Няма да се почувстваш неудобно.

Не от това се притесняваше Нан. Сега беше време да каже нещо, ако смяташе да откаже, но тя не изрече нищо. Движението по моста беше минимално и докато преминаваха, Нан остана извърната към прозореца от своята страна, загледана към познатите очертания на града, окъпани в ситния дъжд, загадъчни и интригуващи.

След като колата се понесе по наклона, водещ към тунела, тя извърна глава и погледна към Стив. Той караше със съсредоточено изражение на лицето — движещият се точно пред тях огромен камион изведнъж беше намалил. С трениран жест Стив моментално намали скоростта, след това натисна газта и го задмина. Макар да бяха навлезли в тунела, чистачките все така продължаваха да работят. Кръгчетата светлина от фаровете потрепваха пред колата.

— Разкажи ми какво се случи след като си тръгнах — попита Стив.

Нан описа лаконично случилото се. Тя усети вълнението му от разказа ѝ, ръката му пусна ръчката за скоростите към нея и лекичко докосна нейната ръка.

— Много съжалявам — промълви той. — Ще говоря с Марк и ще му обясня, че е било по моя вина.

— Не — възрази Нан решително. — Не му казах с кого съм била, защото не искам никой да го узнае. Не смятам, че ти си по-виновен от мен.

— Подобно нещо досега не бяхме правили — не трябваше да те карам да влизаме в онази стая. Глупаво от моя страна.

— Глупаво и от моя, и от твоя страна. Не трябва повече да се виждаме, Стив.

Той отново лекичко стисна ръката и, после отмести своята и улови ръчката.

— Не мисля, че това е логичното решение, Нан. Ние просто играехме, така да се каже, и играта беше доста вълнуваща. Не мисля, че има причина да не опитаме да се държим като всички други и да не започнем да си определяме срещи. Има ли такава причина?

— Има. Аз току-що приключих с една връзка, само преди няколко седмици. Не бих искала да се забърквам веднага в нещо подобно.

За миг той запази мълчание, изглежда размишляваше над думите ѝ, може би се вслушваше в собствената си реакция. Най-накрая каза:

— Но между нас се появи нещо, Нан.

— Нищо, на което не би могло да се сложи край още днес.

Нан не беше сигурна дали сама си вярва на последните думи. Това би трябвало да е истината. И всъщност, не беше ли странно, че една връзка би могла да започне по такъв начин, както се бяха сложили отношенията между тях? Защо бяха толкова предпазливи и толкова страстни едновременно с това? Тя въздъхна и предпочете да мълчи през останалата част от пътуването.

Стив паркира колата в изцяло изградения от дърво гараж, после излезе и заобиколи към нейната страна, за да ѝ помогне да излезе. Външното осветление автоматично се задейства, след като приближиха къщата до задната врата. Стив извади ключа — такива модели вече не се изработваха, пхна го рязко в ключалката, завъртя и вратата веднага се отвори. Нан се озова в кухня, която явно отдавна не беше ползвана, постлана със стар линолеум и само с една гола крушка над мивката.

— Ремонтът доста е напреднал — опита да се пошегува тя.

— Всъщност отнема доста повече време, отколкото бях очаквал — призна Стив. — Освен тук, навсякъде вече е боядисано. Просто не мога да реша как да обзаведа кухнята.

— Може би защото никога не ти се е налагало да вършиш нещо в нея.

Нан съблече шлифера си и го метна върху плота, предполагайки, че в тази къща едва ли ще намери по-подходящо място за него. Последва Стив в трапезарията — подът беше намазан с уретан, стените над ламперията бяха боядисани в бяло, полилеят беше чудесен, но нямаше никакви мебели.

— В тази къща навремето трябва да са викали майстор — дърводелец. Не си ми споменавал, че е в такъв стил. Много е красиво тук, Стив.

— След като семейството ти си отиде, щях да те моля да ми помогнеш в избора на мебели. Затрупан съм с купища каталози, нямам нищо против да посетим и някои мебелни къщи. Единственият ми

проблем е, че след като известно време непрекъснато гледам мебели, всички започват да ми изглеждат еднакви.

Той я изгледа въпросително, но Нан се престори, че не е усетила поканата в думите му. Стив сви рамене и пое по коридора към голямата всекидневна.

Остави лампите незапалени и побърза веднага да ѝ покаже чудесния изглед към залива и Сан Франциско. Макар да валеше, гледката беше смайваща. Нан се приближи до огромния прозорец и застина на място, завладяна от магията. Усети Стив да застава зад нея.

— Страхотно е, нали?

Тя кимна, без да може да каже нито дума. Сан Франциско никога не ѝ се беше струвал така мамещ с красотата си, Нан никога по-рано не се беше чувствала така дълбоко развълнувана от притегателната му сила. Но не беше само заради гледката. Усещаше топлината, излъчваща се откъм Стив, и знаеше, че всеки момент може да се озове в прегръдките му. Сега бяха и на такова място, където никой не можеше да ги види, където не можеха да бъдат прекъснати. Възбудата като че пропълзя в тялото ѝ и тя усети гърлото си стегнато. Не смееше да помръдне от мястото си.

— Ще запаля камината. А да запаля ли и лампите?

— Не.

Тя не се извърна, но го чу да отмества паравана пред камината, след това да къса хартия. Остана все така загледана навън, хипнотизирана от гледката и от силните чувства, завладели тялото ѝ. Подобно нещо досега не ѝ се беше случвало. Винаги беше успявала да владее емоциите и желанията си.

Беше имала няколко приятели и с всеки един от тях сексуалната ѝ връзка беше много добра. Нямаше нищо обаче, което да излиза извън контрол. Целувките водеха към милувки, а милувките към сексуална възбуда. Този копнеж, тази неотложна нужда, породена от самото присъствие на Стив, не ѝ бяха познати. Само да се озoveshe в една и съща стая с него или в една и съща кола с него и тялото ѝ се опваше като тетива, готово всеки момент сякаш да се скъса от напора на силата, която я владееше.

Нан не вярваше, че между двама души, които едва се познаваха, можеше да се появи подобно всепоглъщащо сексуално привличане. Тя си мислеше, че едва след като се влюбиш в някого, се появява и

сексуалната тръпка, а после започва и да нараства. Доколкото имаше познания по този въпрос, точно така би трябвало да се развиват нещата. Не и да се стига до тази възбуда, излизаща извън рамките на обикновеното.

— Чувствам се като котка в любовния й период — прошепна тя на прозореца.

— Така ли се чувстваш? — обади се Стив, също шепнейки, точно зад гърба й.

Ръцете му я обхванаха през кръста, давайки й нужната й в този миг опора, без да имат други намерения.

— Това е естествена човешка нужда, Нан. Тя не би могла да те доведе до самоунищожение.

— Ще ме заведе обаче в неизвестното. Никога по-рано не съм се чувствала по този начин. Може би мъжете всеки път изпитват подобни чувства. Ако е така, започвам да ги разбирам по-добре.

Стив подсмръкна.

— Не се чувстват винаги по този начин. Повярвай ми. Понякога им харесва мисълта, че биха могли да изпитат подобно нещо.

— Значи сега ти не се чувстваш така.

В отговор тя чу сподавено ръмжене. След миг Стив каза:

— Не съм казал такова нещо. Просто бих искал да ти обясня, че това, което изпитваме и двамата, е нещо напълно обичайно. Доколкото аз знам.

Нан потрепна — безпокойството й се усилваше.

— Какво чувство изпитваш сега, Стив? Ами какво чувство изпитвам аз?

— Че трябва да се любим. Че направо ще експлодирам, ако не те взема в прегръдките си, ако ти не ме помилваш, ако няма да имам възможност да се докосна до всеки сантиметър от тялото ти. Искам да се слея с теб, да се освободя от възбудата, която преминава през тялото ми като статично електричество. И мисля, че и ти се чувстваш по същия начин, Нан.

Тя простена и се отпусна в прегръдките му. За миг Стив и Нан останаха притиснати един до друг, привиквайки с мисълта, че наистина се канят да удовлетворят копнежа, изгарящ и двамата им. Тя чуваше пращания зад тях огън и виждаше отразени в прозореца

танцуващите му пламъци. Извърна се с лице към Стив и вдигна устни за целувка.

Всички досегашни целувки бяха водили именно към тази целувка, след която тя се почувства готова да отстъпи пред силата на чувствата, които я владееха изцяло. Устата ѝ се отвори под настойчивостта на езика му, пред жадните му устни, за изгарящата я влага на все по-разпалващото се негово желание. Усети се до такава степен привлечена от Стив, че се чувстваше вече безсилна да се отдели от него. Знаеше, че и той се чувства прилепен като с магнит към нея, не удържал на привличането между тях и на властта, която тя имаше над желанията му в този миг.

Телата им се притискаха все по-силно едно в друго. Навсякъде, където се докосваха — в областта на гърдите, слабините и бедрата ѝ, Нан имаше чувството сякаш между тях прескачат искри. Макар и със затворени очи, тя усещаше и потрепването на огъня в камината — като че двамата със Стив се къпеха в магическата му светлина. Тялото ѝ се изпълни с нежност и очакване. А неговото беше толкова солидно, така непоколебимо и изпълнено с обещания. Тя спусна ръце надолу и, усетила твърдостта на хълбоците му, го притисна към себе си.

— О, Боже — прошепна той, заровил лице в косите ѝ. — Мислиш ли, че без дрехи ще ти стане студено?

Нан се отдръпна леко от него и започна да разкопчава блузата си, поклащайки глава, за да му даде да разбере, че предпочита сама да стори това. Свали блузата си, после и полата си, загледана в него и с гръб към камината. Той я наблюдаваше с изражение, което говореше, че е разочарован, защото сам не е свършил това. Нан свали обувките си, след това и чорапогашника си и се поколеба как да постъпи по-нататък. Не за да удължава неловкото положение, а за да посъбере малко кураж да застане гола пред този мъж, когото не познаваше много добре.

Тя преглътна нервно, протегна ръце назад и разкопча сутиена си. Той веднага се плъзна надолу, Нан го улови и го постави върху дрехите си. После свали и бикините си, въздъхна и погледна Стив сякаш искаше да му каже: Ето ме! Никога досега в момент като този не ѝ беше идвало наум колко съблазнително може да бъде тялото ѝ, колко стегнати са гърдите ѝ и колко дълги са краката ѝ. И с каква готовност

очаква да се слее с мъжа срещу себе си. Възбудата пропълзя още по-силна в тялото ѝ и тя отново усети гърлото си стегнато.

Стив не помръдваше от мястото си, поглъщаше широко отворените си очи разкрилата се пред него гледка. Сякаш не беше много сигурен дали да я докосне или просто да ѝ се люби.

— Колко си красива — изрече той дрезгаво. — Още не мога да повярвам, че си тук, пред мен, така съблазнителна. Толкова силно те желая, Нан. Искам да те любя.

— Да.

Той бавно съблече ризата, панталоните, потника и шортите си. И застана пред нея гол и привлекателен, изгаряш от желание. Нан, едва потиснала желанието си да го докосне, остана загледана в играта на пламъците върху излятото му като от бронз тяло. След това, като по негласно споразумение, те се приближиха един към друг и се притиснаха — усетиха се близки, защото телата им вече се бяха опознали от прегръдката до прозореца.

Гърдите ѝ се докоснаха до твърдите косми по гърдта му, а слабините ѝ усетиха възбудата на пениса му. При всяка милувка те опознаваха формата и очертанията на телата си, жадно поглъщаха получените по този начин — толкова нов и едновременно толкова стар — знания. Със съзнанието, че това е кулминацията на кратките им срещи и откраднатите целувки през изминалата седмица. Ако не мозъците им, то поне телата им като че бяха предусещали, че ще се стигне именно до това, което се случваше в момента.

Стив я поведе към възглавниците, разположени пред камината — бяха толкова огромни, че приличаха на малки пухени легла. Нан легна първа, след това го наблюдава как и той се сгъва до нея, като не преставаше да я милва. После Стив започна да покрива с целувки цялото ѝ тяло — нали беше казал, че иска да се докосне до всеки сантиметър на тялото ѝ. Нан се отдаде изцяло на насладата от усещането за близостта му и настойчивостта му. Устните му погалиха лицето ѝ, шията и раменете. Езикът му описваше кръгове около гърдите ѝ, устните му поемаха зърната ѝ и той ги всмукваше.

— Нан имаше чувството като че се опитва да я всмуче цялата в себе си. А стоновете, които тя издаваше, караха тялото ѝ да потреперва.

Стив продължаваше с устни да изследва тялото ѝ. Спусна се надолу към кръста и, по протежението на дългите ѝ крака и чак до върховете на пръстите ѝ. После пое обратния път до мястото, където възбудата ѝ беше най-силна. Усещаше как търсецията му и милваш, език, хапещите и жадни устни приближаваха. Нан почувства как напрежението у нея нараства и сведе поглед към него.

Той ѝ се усмихна — очите му блестяха, изпълнени с копнеж и с лек натиск я накара да се извърне на хълбок.

— Не бих искал да пренебрегна нито един сантиметър от тялото ти — каза той и устните му повториха пътешествието си, този път по гърба ѝ.

В същото време ръцете му я погалиха по раменете, след това се устремиха към гърдите, спуснаха се надолу към кръста, по краката, след това се спряха там, където тя най-много се нуждаеше от него. Нан се извърна към него и каза:

— Не зная колко още бих могла да издържа всичко това.

— Не мисля, че ще се наложи да чакаш дълго.

Той притисна устни в нейните, сложи ръце на гърдите ѝ и се надвеси над нея, после се снеси и с едно енергично движение проникна в нея. Възбудата я връхлетя с нова сила, този път усещането на Нан бе сякаш е достигнала някаква бариера. Имаше чувството, че ако не я премине, направо ще експлодира. Стив хвана зърното ѝ между пръстите си, задвижи ги напред-назад, напред-назад, в това време тялото му се залюля в същия ритъм, напред-назад, напред-назад, докато Нан не нададе вой в мига на най-върховно удоволствие, поразена от чувството на освобождение, което изпита.

— О, Боже — изстена тя. — О, Стив!...

Усети, че не би могла да изрази ясно какво чувства и се остави да бъде носена от вълните на екстаза, до който беше достигнала. Стив в това време я наблюдаваше изумен и радостен заради нея.

Сега Нан се раздвижи, за да се погрижи за неговото удоволствие. Тя го притисна в прегръдките си и задвижи тяло в ритъма на пулсиращото си сърце. Удивление и възторг се изписваха последователно на лицето му, докато най-накрая и той достигна кулминацията и потрепери в мига на изумителното по своята сила освобождение, което като че го връхлетя с все сила.

— О, Боже, Нан — прошепна той.

Останаха дълго време с преплетени тела, почти без да разговарят. Нан просто се отдаде напълно на усещането, че е с него. Сега вече знаеше какво е да чувства тялото му така близко до нейното, вдъхваше мириса на косата му, опияняваше се от вкуса на устните му, оглеждаше се в дълбините на очите му.

Лицето му като че непрекъснато менеше изражението си, обляно от светлината на танцуващите в камината пламъци — всеки път Нан жадно попиваше всяка нова конфигурация, която те успяваха да сътворят. Светлини и сенки редуваха отраженията си върху телата им сякаш в ритъма на някаква недоловима от човешкото ухо мелодия, която със сигурност обаче ги изпълваше с копнеж и опиянение. Нан помилва Стив по ръката, след това спусна галещи пръсти надолу по гърба му. Притисна глава към рамото му, а той я притисна още по-силно в прегръдките си.

— Студено ли ти е? — попита я той.

— Не.

Как можеше да ѝ е студено, след като беше като залепена за горещото му тяло? Колко просто и естествено щеше да бъде, ако можеха да останат така завинаги. И колко невъзможно бе да го направят.

— Аз наистина трябва да си тръгвам — обади се отново тя и въздъхна. — Когато се прибера, всички вкъщи сигурно ще са си легнали.

— Толкова по-добре, бих казал.

Тя, усети, че той се усмихва. Да, наистина би било по-добре. Нан се размърда и нежно го целуна.

— Беше прекрасно, Стив. Благодаря ти.

Той я погали леко по носа.

— Можем много скоро да го направим отново.

— Ммм — измърмори тя и рязко се отдръпна от него. — Утре и двамата сме на работа.

Той с неохота отпусна прегръдката си и тя стана. През цялото време, докато Нан се обличаше със също толкова поривисти и енергични движения, както се беше и съблякла, и също както тогава чувстваше известно неудобство, Стив не помръдна от мястото си. След това скочи и бързо навлече дрехите си под внимателния и поглед.

— Струва ми се, че си нещо като Пепеляшка, която трябва да върна вкъщи преди дванадесет — каза той с колкото шеговит, толкова и сериозен тон.

— И, разбира се, всички ще ме усетят кога се прибирам, няма обаче да започнат да ме разпитват веднага. Да побързаме, докато колата ти не се е превърнала в осем малки мишлета, с които ще се чудя как да се прибирам.

Едва след като пресякоха моста *Голдън гейт*, преминаха няколкото улици, които ги дележаха от блока, в който беше апартаментът ѝ, Нан започна да говори. В началото тихо, но по-нататък всеки негов опит за протест само укрепваше решимостта ѝ да не се отказва.

— Знам, че ще ти се стори налудничаво, Стив. Но има хиляди причини, поради които мисля, че няма да е добре да се виждаме повече. Може би най-важната от тях е, че и от двете страни изглежда няма нищо друго, освен физическо привличане. Много силно физическо привличане, наистина, но не мисля, че бихме могли да го превърнем в добра основа за една връзка. Може би ти би могъл, но аз не мога.

— Не съм твърдял, че бих могъл. Но мисля, че между нас има много повече от чисто физическо привличане.

Нан смръщи вежди.

— Ако имаше нещо повече, нямаше да се държим по начина, по който се държахме досега. А сега и този проблем с моя завеждащ. Марк Шнайдер няма просто да остави нещата да отшумят. Той е човек, който не търпи неприятни сцени от такъв характер, и няма да ме остави, докато не си платя за случилото се — каза тя, вдигайки ръка във възпиращ жест, когато видя, че той се готви да ѝ възрази. — Моля те, Стив. Не бих искала да разбере за теб. Много е важно за мен. Искам да ми обещаеш, че няма да му казваш. Нито на него, нито на никой друг.

Стив сви от главното шосе и паркира колата в страничната алея до блока ѝ. Изгаси светлините и двигателя и се извърна към Нан, изпълнен с не по-малка решимост от нейната.

— Какво лошо има в това да му кажа?

— Има много неща, които не знаеш — нито за мен, нито за него, нито за отношенията в отделението. Моля те, обещавай ми, че няма да му казваш, Стив.

Той присви очи.

— Да не си имала връзка с него, Нан?

— Не съм имала връзка с него и мисля, ме нямаш никакво право да ми задаваш подобни въпроси. Моля те, обещавай ми, Стив.

След известно мълчание той каза:

— Обещавам.

— Благодаря ти.

— Нан, между нас се случи нещо много важно тази вечер — продължи без пауза той и сложи ръка върху нейната — тя не я отдръпна. — Не смяташ ли така?

Нан тежко въздъхна — не смееше да вдигне глава и да го погледне.

— И аз смятам така. Но това не означава, че бихме могли да започнем връзка.

— Добре, какво би могло да означава тогава? — попита той и след като тя не му отговори, продължи. — Да не би да се страхуваш от силното физическо привличане помежду ни?

— А ти не се ли страхуваш? — отвърна на въпроса с въпрос Нан. — Не те ли притеснява фактът, че се държахме като влюбени ученици, които само търсеха начин да откраднат по някоя целувка?

Той се захили.

— Всъщност, не. Това просто беше една игра, с която само удължавахме очакването на онова, което щеше да се случи по-нататък. Въпреки че аз не бях много сигурен, че би могло да има продължение.

— Аз пък се чувствах като глупачка.

На устните му се появи унила усмивка.

— Щеше ли да се чувстваш по-различно, ако не ни бяха хванали днес?

— И преди бях изпитала подобно чувство — опонира тя. — Причината да се появи не е днешната случка. Тя само ме накара да видя по-ясно нещата.

— Тогава защо дойде с мен тази вечер?

Върху брадичката ѝ се очерта вдлъбнатина.

— Защото предпочетох да изгоря в пламъка на страстта изведнъж, вместо да го оставя да тлее със седмици.

Той улови ръката и, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ.

— Не мисля, че този начин ще ти помогне да се справиш, Нан.

Тя усещаше възбудата отново да я обзема и впрегна всички сили, за да успее да я овладее.

— Именно по този начин ще успея да се справя, Стив.

— Защо постъпваш така?

— Опитвах се да ти обясня. Освен това има и други причини — отвърна тя, отдръпна се от него и скръсти ръце в скута си. — Съвсем наскоро приключих връзката си с Питър. Не мога така бързо да превключа. Сигурно самият ти не би искал да мога да превключавам толкова бързо. Освен това, помисли за различния ни произход. Нали видя родителите ми? Те са прекрасни хора и означават много за мен, но предполагам, че ти не би се чувствал удобно в тяхно присъствие.

— И защо не бих се чувствал удобно?

— О, не се прави сякаш нищо не разбираш — каза Нан и поклати глава — на лицето ѝ се беше изписал сдържан гняв. — Тяхното поведение е твърде смуцаващо за теб. То би притеснило и семейството ти.

— По дяволите, поведението на моето собствено семейство е твърде смуцаващо за мен.

— Какво искаш да кажеш?

Той въздъхна.

— Всъщност нищо. Не бих искал да говорим за това сега. Има ли и други причини?

— Обвинението в лекарска небрежност. Ако се стигне до съд, нас ще ни изправят един срещу друг. И ти знаеш, че ще стане така. Адвокатът на противната страна няма да устои да не постъпи по този начин. И как ще се почувстваме, ако имаме връзка? Налага се да прекъснем с всичко това точно сега.

— Преди отношенията ни да са стигнали твърде далеч ли? — попита той, в гласа му се усещаше лека ирония. — Те вече са стигнали твърде далеч, Нан. Това, което трябва да направим, е да разберем колко далеч искаме да стигнем.

— Не съм съгласна с теб.

Постара се да звучи сурово, за да може по този начин да го отблъсне — това щеше по-скоро да реши проблема. По-добре е да се разделят, беше сигурна тя. Както неведнъж ѝ се беше случвало като лекар да взема мъчителни решения, които предполагаха да изказва на глас болезнени истини, така и сега тя реши просто да изложи същината на проблема.

— Спомняш ли си деня, в който за първи път пробягахме стръмната алея?

— Да.

— Тогава споделих, че според мен ти е трудно да се справиш, когато умре пациент.

— И аз ти благодарих за това.

— Да — каза тя и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Това ме изненада. Очаквах да ми се противопоставиш, да започнеш да спориш с мен. Вместо това ти се показва тъжен и смутен — и аз изпитах съжаление към теб.

В колата за известно време се възцари мълчание. Най-накрая пръв се обади Стив.

— Разбирам. И си продължила да ме съжаляваш — мен, емоционалния инвалид.

Нан не знаеше какво да му отговори, така че не каза нищо. Може би това не беше цялата истина за нещата, но как иначе можеше да му обясни поведението си? Със сигурност не беше цялата истина, но ако той повярваше, че именно това е истината, щеше да бъде по-лесно да приеме решението ѝ. Даже по-нататък можеше да започне и да я презира. Как е могла да го съжалява? Нан усети очите ѝ да се изпълват със сълзи и извърна глава.

— Вече трябва да се прибирам, Стив.

— Да, разбира се.

Той слезе от колата, заобиколи от нейната страна, отвори вратата ѝ и помогна да се измъкне, после остана да я наблюдава, докато тя се изкачваше на стълбищната площадка.

Нан стигна до входната врата и се извърна към него, Стив стоеше и я наблюдаваше с изражение на лицето, от което не можеше да се разбере какво мисли.

— Лека нощ, Стив — промълви тя тихо.

Не чу дали ѝ казва нещо в отговор.

На сутринта, още щом първите слънчеви лъчи огряха спалнята му, той се събуди. Първото нещо, което видя, бе дървеният койот — нещо, прихванато към лентата около шията му, проблесна. Стив разпозна златното колие — до вчера го нямаше там. Но пък от вчерашния ден беше изминала цяла вечност. Нощта му не беше преминала безметежно — сега при вида на бижутото той скочи от леглото все още сънен и неразбиращ.

Ръката му докосна украшението и той го свали от шията на койота. Пое в шепата си колието, което беше подарил на Нан, и се вгледа в стрелата и диамантената висулка. Стисна челюсти и сви юмрук, сякаш му се искаше това творение от метал и скъпоценни камъни да изчезне в миг, а заедно с него и снощният разговор. *Тя го съжаляваше!*

Снощи, преди да излязат, тя се беше качила на втория етаж, за да използва банята. Значи още тогава е знаела, още докато е била в къщата, където така страстно се бяха любили, какво ще му каже. И беше сложила колието около шията на койота, за да му напомня за случилото се, когато се върне вкъщи. Не беше пожелала да запази подаръка на човек, към когото изпитваше съжаление, макар да й харесваше сексът с него, макар да се чувстваше привлечена от него.

Стив усети как го обзема горчивина. Върна колието на мястото, на което го беше сложила Нан. Може би наистина се нуждаеше от нещо, което да му напомня за случилото се — поне за известно време.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Нан се събуди с усещането, че не беше спала изобщо. Не беше толкова далеч времето, когато, като специализант, не можеше да се справи с денонощните си ангажименти в болницата. Разбира се, че и този път щеше да се справи с умората. Щеше да се справи с всичко, с което се налагаше да се справя. За какво беше цялата тази изнурителна практика, ако не да притъпи собствените ти чувства?

Колежката, с която делеше кабинета, Джоелен Томас, вече беше заела мястото си зад бюрото, когато Нан пристигна. Погледна я и ѝ се усмихна приветливо.

— Разбрах, че Марк доста те е понагрял вчера — посрещна я тя. — Съчувствам ти за това, което е станало. Знаеш обаче какъв става при подобни сцени.

— Е, вчера му устроихме цяло представление — каза Нан, пусна куфарчето си до бюрото и се настани на стола си. — Една от моите пациентки с мултиплексна склероза си въобрази, че съм искала да ѝ открадна съпруга. Болестта изобщо не се беше отразила на гласните ѝ връзки и тя крещя на воля близо час.

— Някои от тях наистина откачат. И, както Марк казва, мъжете в повечето случаи напускат жените си — продължи Джоелен, като в същото време драскаше по листа пред себе си. — Разбрах, че не си казала на Марк с кого си била всъщност.

— По дяволите, това изобщо не му влиза в работата!

— И на мен ли няма да кажеш?

— И на теб, и на никого — смръщи се Нан и щракна закопчалката на папката, лежаща на бюрото ѝ. — Постъпих глупаво и не ми се иска да въвличам и друг човек в бъркотията. За Бога, да не би да сме извършили кой знае какво голямо прегрешение? Целунала съм била някакъв мъж! Голяма работа! Втори път няма да ми се случи.

Джоелен изви вежди в учудване.

— Да не би да си обещала подобно нещо на Марк?

— Нищо не съм обещавала на Марк — отвърна Нан и на лицето ѝ пролича напрежението и умората от последните двадесет и четири часа. — Но той така или иначе ме заплаши, че не ще ме назначи на работа в отделението заради тази случка и заради обвинението в лекарска небрежност.

— То не е повдигнато по твоя вина.

Нан въздъхна.

— За него няма разлика. Той всичко възприема негативно. Единствено това има значение за него.

— Винаги се е държал по-взискателно към теб, отколкото към останалите — заяви Джоелен, тези размишления тя беше споделяла неведнъж с Нан. — Не мога да повярвам, че не те харесва — ти си така отзивчива и винаги си готова да се втурнеш на помощ, като стрела, готова да полети — добави тя, после се захили и се закани с пръст на Нан. — Може би поне веднъж трябва да се опиташ да бъдеш лоша и груба. Стига си била толкова праволинейна.

— Такъв пример имах в живота, Джоелен. И затова избрах да бъда като стрела, готова да полети — обясни Нан и вдигна глава, усещайки нечие присъствие — на прага на кабинета стоеше Ейнджъл Крофърд. — Да не би и до теб да е стигнала клюката?

— Трябваше да ми се обадиш — каза Ейнджъл, пристъпи към Нан и я потупа по рамото. — Нямах представа, че точно ти можеш да причиниш такъв голям шум.

— Нито пък аз.

Докато обсъждаха случилото се, Нан забеляза, че Ейнджъл не беше в обичайното си настроение — задаваше ѝ въпроси, но като че мислите ѝ бяха другаде. Най-накрая я попита:

— Ейнджъл, притеснява ли те нещо? Да не би нещо с бременността?

— Не, не е заради това — отвърна Ейнджъл, за миг очите ѝ се спряха върху Джоелен, после отново погледна към Нан. — Чудя се... случката няма ли нещо общо... с твоя съквартирант?

— Моят съквартирант ли? — възкликна Нан — тъй като в момента в апартамента и живееше цялото ѝ семейство, трябваше ѝ известно време, за да се досети за кого говори Ейнджъл. — Роджър ли? О, Боже, да не би хората да са си помислили, че е бил той? Така ли е?

— Не, не съм чула подобно нещо — увери я Ейнджъл. — Просто си помислих, ами нали живеете заедно, а той е толкова сладък... И нали и двамата в момента сте толкова нещастни?

— Аз да съм нещастна? — почти извика Нан. — Заради Питър ли? Скъсването с Питър сега ми се струва като да се е случило преди години. Мисля, че родителите ми са прави — изглежда съм започнала да не мога да преценявам добре хората и нещата. Ейнджъл, случилото се няма нищо общо с Роджър. Освен това той живее в дома на Джери, докато семейството ми е при мен.

— Зная — кимна Ейнджъл, изражението ѝ беше като на провинило се дете. — Именно затова си помислих, че може да е той. Просто защото сте разделени в момента и няма как да предприемете нещо заради семейството ти и изобщо... И защото не си казала с кого си била.

— Как пък така всички знаят, че не съм казала с кого съм била? — сопна се Нан, по тона ѝ личеше колко изнервена се чувства по този повод. — Да не би Марк да е направил официално съобщение по случая?

Ейнджъл сви рамене.

— Защо ми задаваш подобни въпроси? Нали знаеш какво е в болниците? Слуховете се разпространяват за отрицателно време, а и никой досега не е умрял, защото са клюкарствали по негов адрес.

Нан се опитваше да се успокои.

— Права си. Всичко това няма значение.

— Ще ми кажеш ли с кого си била? — попита Ейнджъл притеснено. — Няма да кажа на никого, освен на Клиф.

— Съжалявам. Това вече е минало, Ейнджъл. Предпочитам да запазя тайната за себе си.

— Добре. Ако имаш нужда от подкрепа, можеш да ни се обадиш. Клиф винаги се е чувствал задължен към теб.

На устните на Нан се появи искрена усмивка и това като че разпръсна мрачното настроение, настанило се между тях.

— Много ви благодаря. Всичко постепенно ще се оправи. Това просто беше един от поредните гневни изблици на Марк и както винаги ще го държи известно време, но после ще му мине.

Ейнджъл изглеждаше не много уверена, че точно така ще се развият нещата, но се ограничи да каже само:

— Ако имаш нужда от помощ, веднага се обади, чу ли?

— Добре.

Пет минути, след като си тръгна Ейнджъл, се появи Роджър и й даде знак да излезе в коридора. Нан погледна учудена към Джоелен и сви рамене, после стана и се запъти навън.

— На път сме да потвърдим слуха, че си бил ти — предупреди го тя.

Роджър изглеждаше изненадан.

— Аз ли? Искаш да кажеш, че си се целувала с мен ли?

— Да. Ейнджъл вече беше тук, за да се увери, че не сме чак толкова изпаднали да се хвърлим в прегръдките си, след като и двамата преживяхме раздели. Въпреки че не бих могла да сравня твоята ситуация с моята, Роджър. Ейнджъл просто си е помислила, че и двамата сме се почувствали много нещастни.

Лицето му придоби глупаво изражение.

— Дойдох да разбера, да не би да си правиш срещи с Питър в болницата, тъй като си притеснена, че аз съм разбрал какво се е случило?

— Питър ли? — изрече тя сякаш възмутена. — Не беше Питър. На всички, които се губят в догадки, мога само да кажа, че остават още няколко хиляди мъже, които да отхвърлите по метода на елиминирането, за да можете най-накрая да стигнете до истинския.

— И на приятели ли не се доверяваш?

Роджър изглеждаше засегнат и все така изпълнен с любопитство.

— На никого не съм казала. Постъпих глупаво и ми се иска колкото се може по-скоро да забравя за това. А няма как да се получи, ако всички си шепнат с кого съм била.

— Предполагам, че бих могъл да те разбера.

— Виж, Роджър, не съм споменала нищо на родителите си за случилото се. Не бих искала да им развалям празниците, като ги безпокоя излишно. Моля те и ти да не им казваш нищо.

— Няма да им кажа, разбира се. Но нали за това са семействата, Нан, за да си помагат, когато има проблем.

Нейното семейство моментално би й се притекло на помощ, в това беше сигурна хиляда на сто. Но като си спомни колко бяха притеснени заради колието и желанието й да запази в тайна кой й го

беше дал, тя се отказа дори да споменава за недоразумението. Вече им беше казала твърде много и в същото време толкова малко.

— Разбирам, Роджър, но този път няма да ги занимавам. Ще трябва да се справя с всичко това без тяхна помощ.

— Добре. Остава ли уговорката за новогодишната нощ?

Нан се огледа наоколо, за да бъде сигурна, че никой не би могъл да ги чуе.

— Роджър, хората ще започнат да си мислят, че си бил ти, ако разберат, че смяташ да прекараш с нас на Нова година. Може би не трябва, а?

Той подръпна месестата част на дясното си ухо и се намръщи.

— Какво ме е грижа какво ще си помислят хората, Нан? Твоите родители бяха така добри да ме поканят и ако и ти нямаш нищо против, ще дойда с вас.

— Аз нямам нищо против — отвърна тя, в очите ѝ се бяха появили сълзи. — Извинявай. Изглежда правя грешка след грешка.

Той я потупа по рамото.

— Ей, нещата скоро ще се оправят... — И се отдалечи с бързи крачки.

Работният ден на Стив започна със смъртта на една пациентка. Точно когато лекарят от нощната смяна си замина, откъм кардиомонитора се разнесе писукане, което предупреждаваше, че болната от четвърта стая е във вентрикуларна фибриляция. Стив постъпи по обичайния ред — бяха ѝ дадени необходимите лекарства, бяха използвани дефибрилиращите накрайници, беше коригирано подаването на кръв, беше ѝ сложена кислородна маска.

Нищо не беше в състояние да върне петдесет и осем годишната жена към живота. Приличаше на толкова много жени на нейната възраст — не и на майка му обаче, винаги толкова спретната и стегната. Точно когато застъпваше на смяна, Стив беше чул същата пациентка да разказва на сестрата как майка ѝ навремето била казвала, че винаги е необходимо да обличаш чисто бельо, защото не се знае дали няма да ти се случи да попаднеш в болница — смееше се, че този път съветът ѝ е влязъл в работа. А сега лежеше бледа и неподвижна върху носилката. Семейството ѝ всеки момент щеше да узнае.

Специализантката — млада жена, чиито преценки, той нееднократно беше имал възможност да се убеди в това, бяха много точни, се извърна към него и му каза, че ако предпочита, би могла тя да поговори с роднините.

Доскоро в подобен случай той просто би се съгласил с такова предложение. Днес усети болката в себе си и това го подтикна този път да не отказва срещата с роднините. Съзнаваше, че те сигурно биха се почувствали много по-добре в присъствието на доктор Джефърс, така се казваше специалистката.

— Ще дойда с теб — промълви той.

Доктор Джефърс го погледна изненадана, но само кимна в отговор. Той й направи път да мине и те излязоха от Спешно отделение, преминаха покрай рецепцията и се отправиха към чакалнята, където настаняваха семействата в случай, че въпросът с техния близък беше на живот и смърт. Още с влизането доктор Джефърс скръсти ръце пред себе си и изпъна тяло — на Стив това му направи впечатление. Очите на всички присъстващи се впериха в нея. По лицата им се бяха изписали страх и мъка, а щом видяха изражението на нейното лице — се появи и разбиране, че най-страшното вече се е случило.

— Много съжалявам — изрече тя с такъв тон, сякаш предназначен да достигне до сърцата на всички. — Сърцето й пак отказа и този път не бяхме в състояние да го накараме отново да заработи. Направихме всичко възможно. Понякога сърдечният удар е толкова масивен, че не може нищо да се направи.

Стив забеляза как мъжът, сигурно на не повече от шестдесет години, стана от мястото си и се приближи до нея — в движенията му имаше известна скованост.

— Сигурен съм, че сте направили всичко възможно, доктор Джефърс.

Очите му плувнаха в сълзи и младата жена го подхвана през кръста.

— О, татко. Какво ще правим без нея?

Останалите двама присъстващи — мъж с бебе на ръце — също се присъединиха към тях. Бебето, макар и твърде малко, за да разбира какво става, повлияно от атмосферата, започна да плаче. Мъжът опря

главичката му на рамото си, започна да го потупва по гърба и да го утешава.

— Това е доктор Уинстед — каза доктор Джефърс. — Той ръководеше екипа, който пое госпожа Линдън в критичния за живота ѝ момент. Доктор Уинстед, това е господин Линдън, дъщеря му Карън Уилямс, нейният съпруг и детето им.

Стив усети как го завладява инстинктивно желание да заключи сърцето си пред съжалението. После видя мъката в очите на възрастния човек и се почувства близък с него. Болката и тъгата, която досега не искаше да признае, че бе изпитал предната вечер, завладяха чувствата му. Съзнанието за това го сближи още повече с господин Линдън. Той му протегна ръка, казвайки:

— Ужасно съжалявам, господин Линдън. Направихме всичко, което можеше да се направи.

Много пъти преди това беше изричал същите думи. И винаги беше влагал истинското им значение в тях. Но днес за първи път те му се сториха напълно истински. Мъжът стисна ръката му и я задържа по-дълго от обикновено. Днес този жест не разтревожи Стив, не го накара да се почувства несигурен дали би могъл да се справи със ситуацията. Вероятно се беше показал доста непохватен, но тези хора не се интересуваха от маниерите му. За тях беше важна искреността му.

Когато се извърна към дъщерята, видя, че младата жена се давеше в сълзи и едва успя да произнесе *Благодаря ви*. Стив досега винаги се беше ръкувал и с мъжете, и с жените. Така постъпваха мъжете. Веднъж беше наблюдавал Нан, без тя да го забележи — бе видял, че тя също се ръкува с мъжете, а жените просто улавя за ръката и лекичко я притиска, искайки по този начин да ги окуражи — това беше съвсем друг тип контакт. Той лекичко стисна ръката на Карън Уилямс — за него се оказа много важно, че тя като че направи опит да му се усмихне през сълзи, сякаш наистина ѝ беше вдъхнал солидна порция кураж.

В следващите няколко минути той и доктор Джефърс отговаряха на въпросите им, казаха им също, че сестрата всеки момент ще дойде и ще ги заведе да видят госпожа Линдън. После се извиниха, че се налага да продължат работата си и с обещанието, че са готови по всяко време да отговорят на всеки техен допълнителен въпрос, излязоха от чакалнята.

Когато Стив притвори внимателно вратата зад себе си, изведнъж в съзнанието му се появи картина от деня, когато отиде да види баба си в траурната зала. Едва сега, за първи път в живота си, осъзна, че в реакцията му, след като видя любимата си баба, застинала и безмълвна в обсипания с цветя ковчег, е нямало нищо лошо.

Беше се опитал да се справи със страха си, породен от изпитаната тогава с такава съкрушителна сила скръб, надявайки се да кали натурата си чрез медицината — и като предотвратяваше смъртта, и като се налагаше да се среща всекидневно с нея като лекар от Спешно отделение. Но никога досега не беше успявал. Всеки път му се беше струвало, че скръбта на всяко опечалено семейство ще подейства като катализатор и онази всепоглъщаща скръб отново ще го завладее и той ще изгуби контрол над себе си. Във всеки един момент си бе мислил, че би могъл да рухне — каква ли гледка щеше да представлява тогава? Най-вероятно щеше да предизвика насмешката и даже презрението на колегите си, а опечалените най-вероятно щяха да бъдат потресени и даже обидени.

Доктор Джефърс се спря пред вратата на Спешно отделение и издуха носа си, после пхна кърпата в джоба на престилката си. Стив я погледна разтревожен. Тя сви рамене смутена.

— Винаги се разстройвам. Всичко е толкова тъжно, а близките се показват винаги така смели и са толкова благодарни, даже и когато почти нищо не сме успели да направим.

— Такива са — кимна той и лекичко я докосна за лакътя, преди да се извърне, за да обърне внимание на сестрата, застанала до него. — Благодаря, доктор Джефърс.

Само няколко минути след това се оказа твърде зает, за да си мисли за нещо друго, освен за медицина и така беше часове наред. При постоянното напрежение в спешното отделение човек не можеше да мисли за нещо друго, освен за пациентите. А и какво би могло да се сравни с борбата за живот? Но докато бързаше по коридора, докато сваляше ръкавиците си, докато поемаше поредния картон, пред очите му изникваше образът на Нан. Не гола, каквато я беше виждал предната вечер, а такава, каквато беше, докато го учеше да мие чинии. Мислеше

си как би искал да ѝ каже, че днес е научил нещо много важно. Но естеството на работата му твърде бързо го връщаше към реалността.

В новогодишната нощ семейство Лъбарон беше решило да посети клуб — *Фугадзи*, където се играеше *В пясъците на Вавилон*. Представлението, което беше комбинация от игра на думи, музика и костюми, най-забележителното, при които бяха шапките с огромна периферия, им бе едно от любимите и новогодишната нощ им се беше сторила най-подходящото време да го видят отново. С тях бяха Франсин Поларди, която се бе превърнала в постоянна компаньонка на Джим, разбира се, Роджър и една млада дама, с която пък се срещаше Джон. Тъй като в този клуб се и танцуваше, именно заради това го беше избрал Джим. Нан си беше облякла елегантна светлозелена рокля — раменете ѝ бяха открити, а деколтето — доста изрязано. Докато си слагаше червило пред огледалото вкъщи, тя си помисли, че колието от Стив би ѝ стояло много добре към роклята.

Нан намираше, че не се справя много добре, опитвайки се да не мисли за него. Особено когато не се налагаше да се концентрира върху някакъв проблем, в съзнанието ѝ се появяваха картини от нощта в неговия дом, тя усещаше как тялото ѝ се възпламенява — нещата изобщо не отминаваха така лесно, както си мислеше, че ще стане. Поне успяваше да затаи всичко в себе си.

Роджър изглеждаше много добре в официалните си дрехи. В поведението му обаче можеше да се усети известна неловкост. Нан усещаше, че той е изпълнен с решимост да запази спокойствие и да се опита да не проваля вечерта. Всички от семейството ѝ сякаш се надпреварваха да го гледат, без да досаждат, обаче, проявявайки разбиране и карайки го да се чувства като част, от тях — и това, изглежда, много добре му се отразяваше. Беше закарал нея и родителите ѝ до клуба, докато братята и приятелките им се бяха качили в нейната кола. Щом им поднесоха напитките, Франсин се наклони към нея и ѝ каза съчувствено:

— Чух, че си си изпатила от Марк. Не разбирам какво му стана на този човек последните няколко години. А беше такъв сладур. Сега е като обсебен от някаква идея — фикс.

Не можеше да се заблуждава, че семейството ѝ не знае името на нейния завеждащ. Тя отпи глътка от *Блек Рашън* и отвърна уж нехайно:
— Явно има излишък от енергия.

Видя обаче как всички бяха вперили очи в нея и разбра, че се налага да даде някакво обяснение на забележката на Франсин, без да разкрива какво всъщност се е случило.

— За съжаление Марк и аз никога не сме могли да се погаждаме. Винаги сме успявали обаче да изгладим отношенията си — надявам се, че и този път ще успеем.

— За доктор Шнайдер става въпрос, нали? — обади се баща ѝ с онова скептично изражение, което обикновено всички бащи приемат, когато се отнася за шефовете на дъщерите им. — Смятам, че не цени достатъчно способностите ти. И преди съм ти го казвал.

Нан отправи предупредителен поглед към Франсин.

— Никой не ме цени достатъчно, татко.

При тези думи Роджър реши да се намеси, за да заглади положението.

— Аз пък точно вчера чух как Рейчъл Уейс те нарича най-обещаващата невроложка в отделението.

Фред Льобарон се облегна назад със самодоволна усмивка.

— Ето един човек, който разбира нещата. Аз виждал ли съм я?

Разговорът се отплесна далеч от болничните проблеми. С крайчеца на очите си Нан забеляза, че видът на майка ѝ беше все така угрижен. В едно беше сигурна обаче, че поне тази вечер Труди Льобарон няма да подхване отново същата тема. Въздъхна с облекчение, облегна се назад, улови ръката на Роджър под масата, стисна я с благодарност и се приготви да се наслади на представлението.

На следващия ден, докато сваляха украшенията от елхата, майка ѝ повдигна въпроса за отношенията ѝ със завеждащия отделението. Тъкмо прибираще миниатюрната дървена шейничка в кутия, която беше донесла чак от Тълса, и подхвърли:

— Струва ми се, че не ни казваш всичко за твоя завеждащ.

— Много неща не съм ви казала за моя завеждащ — промърмори с неохота в отговор Нан.

— Нещо се е случило, нали? Иначе защо Франсин ще отваря дума за това, освен ако не е била истински загрижена? — настоя майка ѝ и я погледна разтревожена. — И ми се струва, че много малко неща споделяш за себе си този път. Не мислиш ли, че би било по-добре, ако се довериш поне на някого от нас?

— О, мамо, бих искала да е така...

Нан за малко да изпусне едно от чупливите украшения. Стресната, тя отстъпи назад и си пое дълбоко дъх.

— Опитвам се да сложа в ред нещата си. Върнах колието. Просто напоследък натворих доста глупости и това ми създаде проблеми в отделението — допълни тя и сви рамене. — Не мога да говоря за това. Много съжалявам. Зная, че всички много ме обичате и затова сте тук сега с мен. Всичко ще се оправи.

— Да не би да е заради обвинението, а? Сигурна съм, че баща ти би ти дал добър съвет по този повод.

— Не, не е заради обвинението. Предполагам, че то би могло да се отрази зле на кариерата ми, но се надявам да победи справедливостта.

Надяваше се, но не беше чак толкова сигурна. Продължаваше да се надява обаче. Но все пак нали точно нея я бяха заловили да се целува на работното си място, не някой друг?

Майка ѝ я погледна колебливо.

— Да не би да се страхуваш, че няма да те оставят във *Филдинг*, когато приключи срокът на стипендията ти?

— Точно от това се страхувам — призна Нан.

Марк досега не беше проявил ни най-малка инициатива да заглади отношенията помежду им. Нан се надяваше да остане на работа във *Филдинг*, но това беше преди обвинението в лекарска небрежност и преди неприятната сцена в отделението. Сега можеше да се окаже, че не би могла да разчита дори на добра препоръка от завеждащия отделението. А след една година щеше да ѝ се наложи да си търси работа.

— Ако се върнеш в Тълса, баща ти ще ти помогне да те назначат в тамошната болница — каза Труди, прочела сякаш мислите на дъщеря си.

Нан се разсмя.

— Боя се, че наистина ще се наложи, мамо.

Майка и я тупна леко по гърба.

— Ама че неблагодарно дете! — избъбри тя закачливо, но след това лицето ѝ отново придоби сериозно изражение. — Ако положението се влоши, това може да се окаже най-доброто разрешение.

— Зная, мамо. Но ще бъде, сякаш се връщам вкъщи с подвита опашка — каза Нан и усети да я обзема негодувание. — А поводът е толкова несериозен!

Труди взе чупливото украшение, което дъщеря ѝ все още стискаше в шепата си.

— Животът е и такъв понякога.

Нан беше дежурна в деня, когато семейството ѝ заминаваше за Тълса. Преди да тръгне за болницата, тя си поговори с всеки поотделно. Джон я увери, че са прекарвали чудесно и изрази надежда, че скоро ще дойде да ги посети. Джим каза:

— Може би ще дойда отново след няколко седмици.

— Ще дойдеш в Сан Франциско ли? При мен ли ще отседнеш?

— Не — отвърна той и се изчерви. — Мисля да се настаня при Франсин, ако тя няма да има нищо против.

— Разбирам — кимна Нан, макар да недоумяваше. — Ти говорил ли си с нея за това?

— Споменах ѝ. Тя не беше много сигурна, че идеята е добра — отговори той, а като видя въпросителния ѝ поглед, добави. — Зная, че сме доста различни с нея, Нан. Но я чувствам много близка. Ти нали си успяла да се научиш да се държиш като хората, които живеят тук? Защо и аз да не мога?

— О, Джим — възкликна Нан — усещаше, че е безсилна да го разубеди. — Това не би трябвало да има значение. Но за съжаление има. С Питър нещата не се получиха именно на тази основа. Не бих искала обаче да те видя наранен.

Той сви рамене и се ухили.

— Ще си поема отговорността. По-зле бих се чувствал, ако не опитам. Пожелай ми късмет.

— Пожелавам ти го...

Баща ѝ, очите му подозрително блестяха, силно я прегърна на сбогуване.

— Майка ти ми каза, че изживяваш доста трудности, детето ми. Бих искал да ни позволиш да ти помогнем.

— Помагате ми именно като идвате да ме виждате. Обещавам да ви кажа, ако имам нужда от помощ.

— Надявам се да ни кажеш — натърти на думите Фред Льобарон. — Имам големи връзки в Тълса. Само една дума да кажеш...

— Благодаря ти, татко.

Откри майка си, както очакваше, в кухнята — окачваше кърпата за бърсане на съдове.

— Ще закъснееш — закани ѝ се тя.

— Няма да се забавя повече от пет минути. Но това няма значение. Благодаря ти за всичко, мамо. Може би един ден ще ти разкажа всичко. Аз просто ще трябва да се справя сама сега.

Труди кимна, лицето ѝ излъчваше така нехарактерната за нея тъга.

— Горкичката. Бих искала да мога да ти помогна, но ти си умно момиче и ще се справиш. Благодаря ти за чудесното гостоприемство. Ти толкова много работиш и май ти бяхме повече в тежест.

— Никога не бихте могли да ми бъдете в тежест — възпря я Нан и я прегърна. — Благодарение на вас прекарах чудесно празниците. Ще ми липсваш, мамо.

Особено тази година, когато изпитваше нужда от всяка проява на семейна обич и подкрепа. С натежало сърце Нан махна на събралото се на вратата на апартамента ѝ семейство и заслиза по стълбите.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Невероятно, но дните минаваха, а Стив така и нито веднъж не зърна Нан. Когато беше на работа, винаги бяха дежурни други невролози. Веднъж чу името ѝ и разбра, че тя може би се намира в една от съседните зали, на не повече от два метра от него, но пациентът, с когото Стив се занимаваше, така отчаяно се нуждаеше от помощта му, че той изцяло насочи вниманието си върху него. Когато приключи, Нан си беше заминала.

Всяка сутрин се събуждаше с решението да свали колието от шията на койота. Но всеки път, щом съзреше проблясващото на светлината бижу, не можеше да се накара да направи нещо повече, отколкото да докосне стрелата — като талисман. Все си мислеше, че нейното сърце така и си беше останало непронизано.

Няколко седмици надаваше ухо дали няма да дочуе нещо повече за случката в нейното отделение. Както Нан беше предвидила, шумотевницата около нея затихна с такава бързина, с каквато беше се и разразила. Стив бе усетил, че в думите ѝ по отношение на шефа ѝ се криеше нещо повече, но не бе успял да го разбере. Е, поне го беше уверила, че не е имала връзка с Марк Шнайдер. Стив си помисли, че би могъл да ѝ повярва, не беше ли намекнала обаче, че нещо във взаимоотношенията с шефа ѝ все пак не беше наред?

Защо ли прекарваше толкова време да мисли за нея, след като тя с лека ръка го беше отблъснала? Последното нещо, от което се нуждаеше в живота си, бе да се обвързва с жена, която изпитва само съжаление към него. Стив не се нуждаеше от ничие съжаление. Изпитваше благодарност към нея, защото му беше посочила в какво се състоеше грешката му в случая, по който беше повдигнато обвинението в лекарска небрежност. И за това, че, по какъв начин точно — той не можеше да си обясни, му беше вдъхнала сила да съумее да се справя с подобни ситуации.

Колкото и да не искаше да си го признае, наистина му беше причинила болка. Изпитваше непреодолимо и непрекъснато желание

да бъде с нея. И то не беше, както при нея, основано само на чисто сексуално влечение. От деня, когато за първи път тичаха заедно по стръмната алея с изглед към океана, това желание беше започнало да нараства. А точно тогава Нан бе изпитала съжаление към него, помисли си той с горчивина. Беше се държала толкова открито с него, беше така откровена, позитивна и здравомислеща, че бе привлякла вниманието му и завладяла мислите му.

Стив бе пренебрегнал нарастващия си интерес към нея, преструвайки се, че между тях няма нищо общо, освен обстоятелството, че и двамата са обвинени в лекарска небрежност — причина да поддържат известно време по-интензивни контакти. Ами онова, което се случи в нейната кухня? Как би могъл да го обясни на самия себе си? Истината беше, че досега не си беше дал труд да си го изясни. Приел го бе като нещо, което е трябвало да се случи. По всичко изглеждаше, че и Нан го беше приела по същия начин, за което просто ѝ беше благодарен.

Месец след последната им среща, Стив едва потискаше желанието си да ѝ се обади или да я потърси направо в кабинета ѝ. Над двамата все още тегнеше обвинението в лекарска небрежност. Датата за делото беше определена за първата седмица на март. Струваше му се разумна възможността да поговорят по този повод, но адвокатът му го убеди, че е по-добре да не го правят. Идеята му беше, че всеки от тях трябва да разкаже своята версия за случилото се без намек за някаква предварителна договорка — факт, който би бил изтълкуван зле от съдебните заседатели.

Стив пак се беше събудил рано сутринта — този ден не трябваше да ходи на работа — и погледът му попадна на койота с колието. Наистина би могъл да сложи някъде другаде това украшение. Например в стаята, която смяташе да превърне в кабинет и да боядиса в наситено червено, въпреки че вече се беше потрудил да я направи изцяло бяла.

Още днес ще отиде и ще купи червена боя и сам ще я боядиса цялата. След това ще вземе койота и ще го постави в някой от ъглите — там ще бъде точно на мястото си. А колието ще сложи в кутия и ще напъха в някое чекмедже, което по всяка вероятност ще се сети да отвори едва след години.

Стив скочи от леглото, изпълнен с решимост. Докато си навличаше шортите и джинсите, се почувства привлечен от погледа на койота. Застана така наред стаята и вдигна вежди в почуда. Припомни си думите на Нан за самотния и надаващ вой койот, за това, че ѝ е заприличал на самия него. Изведнъж си го представи през нощта на някой хълм. Прониза го съзнанието, че подаръкът на Нан има и друго значение, нещо, което тя самата не беше осъзнала, когато му го беше давала.

Този койот беше и Нан, виеща и нещастна заради чувствата, които беше изпитала към него. Нан, изплашена от силата на физическото привличане помежду им. Как беше казала? Че се чувства като разгонена котка, завладяна изцяло от желанието си, подвластна единствено на възбудата си, даже против волята си. Стив си припомни вика, който беше издала по време на оргазма, до който беше достигнала. Беше го разтърсил до дъното на душата му и го беше накарал да иска да я закриля. Едновременно с това се беше почувствал объркан от доведената до екзалтация сила на чувствата ѝ — тогава просто се беше отказал да разсъждава повече по този въпрос.

Не, ще остави койота в спалнята си. Но ще боядиса кабинета си в наситено червено.

Нан наблюдаваше как седмиците следват една след друга с нещо като болезнена непоколебимост. Разбира се, че беше права, като избягваше всякакви контакти със Стив Уинстед. Тялото ѝ обаче не беше съгласно с това нейно решение. В най-неподходящи моменти я обхващаше такава силна възбуда, която я караше да осъзнава, че подсъзнателно мисли непрестанно за него. В моменти като тези, когато си беше вкъщи и лежеше на леглото, тя изобщо и не се опитваше да се пребори с желанието и спомените. След време всичко това просто ще да отшуми. Както изглежда обаче — след доста време, беше започнала сама да се убеждава. Това, че не се виждаха, със сигурност щеше да ѝ помогне да го забрави по-бързо.

Странно, но тя даже и за миг не го беше зървала в течение на месец и половина — колкото време беше изминало, след като се разделиха. Даже и в медицински център с размерите на *Филдинг* все се предполагаше, че един ден по чиста случайност биха могли да се

срещнат. Нан не беше вземала специални мерки, така че в никакъв случай да не се изпречва на пътя му, може би просто той беше по-настойчив в нежеланието си да се срещнат. Един-единствен път беше напълно сигурна, че той се намира в спешно отделение по същото време, когато и тя имаше работа там, но нито го видя, нито даже чу гласа му.

Роджър се чувстваше все по-добре. Често ходеха заедно на кино или играеха карти до късно през нощта. Той доста се беше поуспокоил и беше започнал да се замисля отново да се премести в къщата си. На Нан не ѝ се нравеше мисълта да остане сама, но нямаше намерение да го обезкуражава в желанието му да устрои живота си както му харесва. Трябваше и тя да сложи в ред собствения си живот.

Все още над главата ѝ беше надвиснало обвинението в лекарска небрежност. Определеното за първите дни на март дело неумолимо се приближаваше. Две седмици, една седмица. Вече беше обсъдила всичко с адвокатата си.

— Няма за какво да се притеснявате — беше ѝ казал той.

Тя обаче знаеше, че *има* за какво да се притеснява. Съдебните заседатели винаги разсъждават логично. Симпатиите им понякога не застават на страната на истината. Напълно беше възможно Стив, в гнева си, че го е отблъснала, да създаде впечатлението, че тя е виновната. Точно като Марк, който винаги при споменаване на случая, по който беше повдигнато обвинението, създаваше впечатление, че вината е нейна.

Нещата между Марк и нея изобщо не вървяха към подобрение. Два дни преди делото той я беше извикал отново в кабинета си. Модернистичните произведения на изкуството ѝ се сториха по-не на място откогато и да било, особено след като видя и най-новото творение, с което се беше сдобил — сложил го беше в един от ъглите на бюрото си и то ни по-малко, ни повече приличаше на миниатюрна гилотина. Той ѝ посочи с жест стол да седне, без да спира касетофона, на който диктуваше епикризи за състоянието на пациентите, приети същия ден.

Не след дълго изключи микрофона и каза:

— Разбрах от Джанис, че си поискала да те освободят три дни заради делото.

— Толкова ми каза адвокатът. Ако успея да се освободя по-рано през тези дни, ще се върна на работа.

— Добре, ще ги приспаднеш от отпуската си. Медицинският център не може да бъде държан отговорен, че си била въввлечена в това дело.

Няма да позволи на това подчертано нагло предизвикателство да я разстрои, помисли си Нан.

— Това дело е част от отговорността, която аз самата съм поела към болницата. Затова тези дни трябва да се считат за обикновени работни дни.

Той присви очи. Този път потрепваше левият му клепах.

— Казвам ти, Нан, да ги приспаднеш от отпуската си.

— Това да не би да е началото на някаква нова политика към персонала?

— Това е *моята* политика.

На устните на Нан заигра горчива усмивка.

— Не мисля, че подобно нещо е редно, Марк. Не можеш да изменяш правилата заради мен. Ето какво ще направя — ще проверя как стоят нещата в Личен състав. Ако и те кажат, че се налага да ги приспадна от отпуската си, ще постъпя точно така.

— Ще ги приспаднеш от отпуската си, защото аз ти нареждам така да направиш — озъби се той. — Отсъствието ти ще бъде в тежест на отделението. Аз ще трябва да те заместя, точно както би станало, ако си вземеш отпуска.

Нан усещаше сърцето си сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ, не искаше обаче Марк да забележи колко е разстроена.

— Ако няма друго, Марк...

— Гледай да не загубиш делото, Нан. Не мисля, че във *Филдинг* ще се намери място за човек, който има подобно петно в досието си.

Тя се изправи.

— Повечето хора на твое място просто биха ми пожелали успех, Марк. Начинът, по който ми засвидетелстваш подкрепата си, е наистина уникален.

Както се беше изправила от стола, за миг остана така загледана в него, но той просто включи микрофона и се зае с поредната епикриза. Нан се извърна и напусна кабинета му.

В деня на делото Нан се облече в строг син костюм и бяла копринена блуза с не много богато жабо, което дискретно подчертаваше женствеността ѝ. Искаше да гледат на нея повече като на лекар, а не като на жена, макар адвокатът да ѝ беше казал, че съдебните заседатели ще я преценяват и по двата начина. Нан съзнаваше, че изборът на костюм беше продиктуван и от мисълта, че ще се изправи не само пред съдебните заседатели, но и пред Стив. Не ѝ се искаше той да си помисли, че е облякла нещо, само за да привлече вниманието му.

Тя взе куфарчето си, пълно с документация — беше решила да се заеме с нея в заседателната зала, когато повече нямаше да се нуждаят от нея. Надяваше се, че като е ангажирана да чете или нанася забележки в полетата на статията, която подготвяше, щеше да ѝ бъде по-лесно да не търси постоянно с поглед Стив, където и да се намираше в залата. Адвокатът ѝ беше казал, че ще призове първо нея на свидетелското място и че после ще трябва да остане в залата, докато разпитват Стив, тъй като след това може да се наложи да я повикат повторно.

Делото щеше да се гледа в палатата на общината — сграда с формата на ротонда, пострадала по време на земетресението през 1989 година и затова сега опасана с подпорни греди, което доста я беше обезобразило. Докато чакаше асансьора, Нан вдигна глава и се огледа наоколо, за да се наслади изцяло на великолепието от стъкло и стомана. Във всички тези обществени сгради, строени в началните десетилетия на века, се усещаше нещо величествено, помисли си тя. Особено при тези, които не се налагаше да бъдат модернизирани, за да отговарят на новите технологични изисквания — както болниците например. Доста пари и доста талант трябва да са били нужни, за да се оформят тези живописни конструкции, а и способност от страна на хората, пред които е бил представен проектът на сградата, да се приеме и разбере този тип архитектура.

— Какво толкова те впечатли? — попита Стив, в гласа му се усещаха весели нотки.

Нан очакваше тази среща. Беше се подготвила за нея, но появявайки се в мига, когато се беше почувствала привлечена от красотата на архитектурния стил, той като че я беше хванал натясно.

От рязкото движение на главата ѝ се зави свят, тя се олюля и Стив я подхвана леко за лакътя. Това беше последното нещо, което искаше да се случи — той да я докосва, по какъвто и да било повод. Не направи нищо да се възпротиви, просто прие помощта му и не след дълго виенето на свят премина.

— Не съм стъпвала в палатата от години — каза тя. — Бях забравила колко е внушителна.

Той хвърли бърз поглед наоколо.

— Да, това е класика. Добре ли си?

— Добре съм — каза Нан и леко се отдалечи от него — ръката му се отпусна като отсечена. — Благодаря ти. Може ли да ти задам един въпрос?

— Да.

— Дните, през които ще си на делото, приспадат ли ти се от отпуската?

Не точно такъв въпрос очакваше той от нея и на устните му се появи мрачна усмивка. Сви рамене.

— Не. Доколкото зная, подобни случаи се приемат за част от нашата работа. Защо?

— Просто се чудех.

Асансьорът пристигна и двамата заедно с още няколко души влязоха в него. Нан натисна копчето за третия етаж и реши да не дава на Стив повече обяснения. Независимо от нареждането на Марк, щеше непременно да се отбие в отдел *Личен състав* — както ѝ кажеха, така щеше да постъпи във връзка с трите дни, нямаше да се съобразява с неговата заповед. Макар да беше завеждащ отделение, това не му даваше право да променя законите само заради нея, само защото някога се е почувствал оскърбен от нея.

Асансьорът стигна третия етаж и Нан излезе навън.

Усети, че Стив беше изостанал, затова спря наскре коридора да го изчака. Нямаше смисъл да го отбягва, нали и двамата бяха обвиняеми по това дело.

— Моят адвокат каза, че се чувства спокоен по отношение на подбора на съдебните заседатели. Никакви представители на лекарското съсловие, просто дванадесет души с ясното съзнание, че служат на обществото.

След като каза това, Нан се усмихна на Стив, припомняйки си чувството за комфорт, което я беше обземало винаги, когато разговаряше с него. Той беше влязъл в крак с нейната стъпка, а погледът му, отправен към нея, като че проникваше право в мислите ѝ. Е, добре, тогава се налага да изключи от мислите си всичко друго, освен делото. Работата преди всичко. Такова ще бъде и поведението ѝ. Изобщо няма да обръща внимание на стегнатото от възбуда гърло и няма да му даде да разбере какво всъщност изпитва.

— Изглежда никой днес няма да е в състояние да ти развали настроението — каза той и ѝ се усмихна в отговор.

Нан осъзна, че той ѝ е простил — толкова беше сигурна в това, че се задъха от вълнение. Може би това означаваше, че той просто е успял да се справи и е продължил напред и вече не е притеснен от факта, че някаква недотам чувствителна колежка го е отхвърлила. Може би вече беше я заменил с някоя друга и така му беше още по-лесно да погледне със снизхождение на грубия начин, по който беше постъпила с него. Дали изобщо го беше грижа, че тя бе изпитала съжаление към него? Може би сега той я съжаляваше.

Появата на двамата им адвокати ѝ спести неудобството да се чуди какво да му отвърне. През отворената врата на залата успя да зърне и насядалите вече роднини на починалия, които за пръв и последен път до този момент беше видяла, когато трябваше да ги уведоми за смъртта му. Времето не беше заличило физиономииите им от паметта ѝ, макар че ставаха вече две години, откакто не ги беше виждала. Нан не знаеше кое би се сметнало за по-правилно поведение — дали да се направи, че не ги забелязва или да покаже, че добре си ги спомня. Реши, че е по-добре да ги поздрави, макар и от разстояние. Тя им се усмихна и кимна, в отговор повечето от тях също ѝ кимнаха. Сърцето я заболя, като забеляза, че не постъпиха по същия начин със Стив — докато се настаняваха един до друг, тя усети, че тази тяхна постъпка го беше притеснила.

След като съдията обяви началото на съдебното дирене, Нан, която досега не беше присъствала на дело, осъзна, че в някаква степен е очарована от процедурата. Всеки път, когато нейният адвокат ставаше, за да зададе въпрос на поредния свидетел, той придърпваше панталоните си нагоре — заприлича ѝ на човек, който преди да влезе в битка, си запретва ръкавите. Хвърли поглед към Стив — той ѝ отвърна

със същото, не беше сигурна обаче дали беше разбрал каква е причината за обхваналата я весела възбуда — заради смешния навик на адвоката или заради особената церемониалност, с която задължително се придружаваше съдопроизводството. Той седеше с ръце отпуснати върху бедрата му — изглеждаше й доста спокоен.

Беше облечен в тъмносив костюм, жълта риза и доста консервативна на вид вратовръзка. Тези дрехи, с каквито досега не го беше виждала, му придаваха делови вид и създаваха представа за известна дистанцираност. Лекарите от спешно отделение винаги носеха болнични престилки върху дрехите си. Ако беше излизала на срещи с него, със сигурност щеше вече да го е видяла облечен с подобни дрехи, сега обаче се почувства направо шокирана от вида му и това я накара да си даде сметка колко далечни са всъщност един от друг. Добре е, че усеща дистанцията помежду им, каза си тя. Именно това ще я накара по-лесно да заличи от паметта си спомена за нощта пред камината му.

На свидетелското място застана една сестра, която вече не работеше във *Филдинг*. Нан много добре си я спомняше — беше много способна и работлива. Въпреки коварните въпроси на адвоката на ищците, беше успяла да поддържа докрай изказаното още в началото от нея твърдение, че е правила само това, което ѝ е било наредено. Че нито е била човекът, който да поеме пряка отговорност за пациента, нито пък от нея се е изисквало да взема решенията. Нан беше впечатлена от самообладанието и достойнството ѝ и реши да се държи по същия начин, доколкото би могло да бъде възможно.

— Слава Богу, че никой от нейното отделение не беше дошъл да слуша показанията ѝ.

— На свидетелското място да застане доктор Нан Льобарон — обяви нейният адвокат не след дълго.

Нан се изправи, погледна към Стив и се запъти към мястото. Чу го да ѝ прошепва *Успех!* и отново усети гърлото си стегнато. *Благодаря!*, му отговори, без да се извъръща. Стори ѝ се, че цяла вечност измина, докато стигне до креслото. Там се закле да каже истината, цялата истина и нищо друго, освен истината.

Но каква беше истината? И дали щеше да стане ясно в тази съдебна зала каква точно е истината? Нан беше чела за случаи, когато адвокатът на ищеца чрез постоянно прекъсване на разказа на лекар,

срещу когото било повдигнато обвинение в лекарска небрежност, бе успял да създаде впечатление за хаотичност в начина, по който този лекар е постъпил спрямо пациента. Нейният адвокат, разбира се, се придържаше към въпросите, за които се бяха уговорили предварително и тя даваше съответните отговори. Адвокатът на ищците обаче скочи веднага, щом стана дума за различните диагнози.

Господин Уитинг — така се казваше той, беше невероятно слаб и висок, Нан си представи колко ли време трябва да му беше нужно просто за да седне. Докато провеждаше разпита, през цялото време крачеше, от време на време спираше пред масата, зад която седеше, когато не беше негов ред да задава въпроси, вземаше някой от намиращите се там документи, свеждаше глава над него, после пак го връщаше на мястото му.

— Кажете ми, доктор Лъобарон, защо след като диагнозата ви се различаваше от тази на доктор Уинстед, се подчинихте на неговото решение какво лечение да се приложи?

— По това време бях специализантка по неврология — обясни Нан. — И бях извикана като консултант. Доктор Уинстед има много голям опит със случаи на мозъчен инсулт, освен това беше и завеждащ спешно отделение по това време. Разбирате ли, по отношение на мозъчния инсулт не съществува такова понятие като консенсус. Понякога даже и при наличието и на САТ-скенер, и на MRI-скенер не сме в състояние да разберем какво точно се е случило. В конкретния случай при липсата на MRI-скенер и неточните показания на САТ-скенера ние трябваше да се ръководим от други признаци и симптоми, да разчитаме на собствената си преценка какво е причинило мозъчния инсулт.

— Но нали вие сте била специалистката по мозъчния инсулт, не доктор Уинстед? Не беше ли редно той да се съобрази с вашето мнение?

Нан се усмихна.

— Аз наистина се водех като специалист по мозъчен инсулт, господин Уитинг. В действителност доктор Уинстед се е сблъсквал с много повече такива случаи от мен и винаги ги е третираше по подходящ начин. Той поиска мнението ми, тъй като в медицинския център, в който работим, винаги в подобни случаи се изпраща

наблюдаващ специализант от неврологията със заръката да поддържа при необходимост контакт с невролог-специалист.

— Вие потърсихте ли съвета на този невролог-специалист при този случай?

— Обадох му се по телефона и описах състоянието на пациента. Той ми каза, че доктор Уинстед е напълно способен да се справи със случай като този.

Господин Уитинг смръщи вежди.

— Но нали вие също сте била там? Как мислите, коя беше причината за мозъчния инсулт на господин Мърфи?

— Паренхимно кървене в мозъчния ствол. Той беше с понижено кръвно налягане и бавен пулс, което сочеше за защитна реакция срещу повишеното вътречерепно налягане. Налице беше и синдром на кръстосването, което пък сочи за наличие на съсирек. Както виждате, положението беше много комплицирано.

— Вие обаче сте преценила, че се касае за кръвоизлив. Защо доктор Уинстед не прие диагнозата ви?

— Защото повечето данни насочваха към съсирек. Освен това при господин Мърфи се наблюдаваха някои признаци, които се проявяват само и единствено при наличие на съсирек. Доктор Уинстед не бе длъжен да се съобразява с моята диагноза. В качеството си на завеждащ *Спешно отделение* именно той беше отговорен за пациента и трябваше да вземе решение за по-нататъшното му лечение.

— И той реши да приложи хепарин, което само щеше да предизвика нов кръвоизлив, така ли? — попита адвокатът.

— Доктор Уинстед реши да приложи хепарин, за да ограничи и спре по-нататъшните увреждания, типични за мозъчен инсулт. Искахме да ограничим и неврологичните поражения, разбира се. Поискахме скенер, защото признаците за прогресиращ мозъчен инсулт са същите както при наличие на вътречерепен хематом, липсваше обаче кървене. При господин Мърфи се наблюдаваха доста противоречиви данни. С други думи казано, можехме да приложим различни варианти на лечение, в еднаква степен подходящи предвид състоянието на пациента.

— Кажете ни какви биха могли да бъдат тези варианти на лечение?

— Можехме да приложим хепарин, за да предотвратим уголемяването на съсирека. Можехме да регулираме кръвното налягане, държейки главата му на по-високо ниво от тялото му, или да му дадем *манитол* и да ограничим вливаните течности в случай, че се касаеше за кръвоизлив.

Адвокатът застана пред нея и я погледна право в очите.

— Вие бихте приложили именно последния вариант на лечение, нали?

— Да, но сега няма смисъл да гадаем, след като вече всичко е свършило. При кръвоизлив фаталният изход е много по-вероятен, отколкото при наличие на съсирек. Не бихме и могли реално да се намесим, освен да поддържаме състоянието на пациента. Един мозъчен инсулт е много сериозен инцидент, пряко зависещ от състоянието на черепно-съдовите системи на дадения човек, не толкова от присъствието на лекарите.

— Животът и смъртта често са пряко свързани именно с присъствието на лекарите — заяви господин Уитинг. — В конкретния случай доктор Уинстед е настоял да бъде приложено лечение, което всъщност е навредило на пациента, така ли е?

— Всъщност няма начин да разберем дали приложеното лечение му е навредило, просто защото той почина. Възможно е да е било най-правилното лечение, въпреки това обаче настъпи смърт. Доктор Уинстед постъпи съобразно най-новите медицински предписания в тази област, както впрочем би постъпил и всеки на негово място.

В последвалия въпрос на адвоката можеше да се долови ирония.

— Обаче *вие* щяхте да приложите друго лечение, нали, доктор Льобарон?

— Да, щях...

— Благодаря!

— ... И независимо от моето лечение, пациентът пак можеше да умре.

Адвокатът, чийто опит да ѝ отнеме думата по средата на изказването ѝ бе осуетен, ѝ процеди с леден тон:

— Можете да се оттеглите, доктор Льобарон.

После се обърна към съдията.

— Запазвам си правото отново да повикам тази свидетелка.

Нан се почувства изтощена до крайност. Тъкмо когато стигна до мястото си, и съдията обяви обедна почивка. Стив се изправи и ѝ каза:

— Ела. Каня те на обяд.

— Не, благодаря. Не съм гладна. Ти отивай.

— Нан, трябва да поговорим.

Тя си наложи да вдигне глава и да го погледне, така както се беше надвесил над нея.

— Няма нужда. Аз приключих с показанията си и на теб вече ти е станало ясно какво трябва да кажеш. Стив, не се чувствам много добре. Всичко това ми се отрази много по-зле, отколкото очаквах.

— Разбирам. Но не трябваше толкова старателно да ме защитаваши.

— Не става дума за това, че съм те защитила — каза тя и тогава усети треперенето на ръцете си — надяваше се той да не го забележи.

— Не можех да понеса този мъж да изопачи нещата. Господи, адвокатите трябва да са лишени от нерви, за да са способни толкова майсторски да изваждат казаното от контекста и да го представят така, че после да не можеш да познаеш собствените си думи.

— Не е поради липса на нерви — измърмори Стив, подавайки ѝ ръка. — Ела. Няма да говорим за делото, няма да говорим за минали работи, а ти можеш да си поръчаш само чаша мляко, ако искаш. Просто ми е необходимо да си край мен, за да се успокоя, преди да ме извикат да дам показания.

— Това не е честно — възпротиви се тя, но се изправи малко сковано, после погледна към адвокатите. — Не е нужно да обядваме с тях, нали?

— Твърде много ми дойдоха техните изявления досега.

Думите му прозвучаха толкова грубо, че Нан се изплаши да не би той да направи нещо безразсъдно, като да каже на всички, включително и на техните адвокати, да вървят по дяволите — затова реши да се отзове на искрената му молба да си поговорят, въпреки всичко си оставаха колеги, нали? Стисна куфарчето си и го последва към изхода на залата — самата тя също се усещаше завладяна от безразсъдство. Не беше ли успяла да се застави да изтърпи заяждането на адвокатата на ищците?

Не беше ли казала много повече, отколкото възнамеряваше да каже? За първо даване на свидетелски показания — не беше съвсем

лошо. Надяваше да не ѝ се наложи повече да се явява като свидетел.

След като се озоваха извън палатата, Нан се спря изведнъж, сещайки се, че наблизко няма ресторанти. Стив обаче продължаваше да крачи — изглежда знаеше къде да отидат — и тя се затича да го настигне. Малко преди да пресекат улицата, той протегна ръка към нея, но тя се направи, че не е забелязала жеста му. Колкото по-малко *физически* контакти между тях, толкова по-добре.

Ресторантът, в който я заведе, беше малък и уютен, специализиран в бързо изпълнение на поръчки за обяд по време на кратката обедна почивка. Стив набързо прегледа менюто и го сложи настрани, явно беше идвал тук и преди.

— Тук правят много хубави супи и ги поднасят с огромно парче хляб.

Нан му каза, че би опитала картофена супа с праз и въздъхвайки се облегна на стола си.

— Откъде знаеш за това място?

— Баща ми често ме водеше тук, когато имаше дело.

— Надявам се, че баща ти е адвокат, не престъпник.

Той сви рамене.

— При адвокатите този въпрос е много спорен.

— Не би трябвало да преувеличаваш, Стив. Те просто си вършат работата.

— Да, обаче начинът, по който си я вършат, ме отвращава. Баща ми ме водеше в залата, разчитайки да се впечатля дотолкова, че да поискам и аз да стана адвокат. По дяволите, понякога се чудех как е възможно адвокатите да постъпват така — да се продават на всеки, който би им поискал да ги представлява срещу съответно заплащане, разбира се. Това за тях е един вид надиграване, разбираш ли? Интелектуално съперничество и едновременно с това театър.

— Може би нямаше да го възприемаш така, ако срещу теб не беше заведено дело? — предположи Нан.

— Винаги така съм възприемал нещата, още първия път, когато прекрачих съдебната зала. Баща ми сигурно си е мислил, че ми показва юриспруденцията в действие или нещо подобно. Първият случай, на който трябваше да присъствам, беше за две деца, които продаваха наркотици — той им беше адвокат. Така изтормози свидетелката, че

накрая тя отказа да се закълне, че изобщо ги е виждала — макар те да бяха израсли в съседство с нея. А баща ми беше горд, че ги е отървал.

Нан си представи малкия Стив, може би още тогава красив, какъвто беше сега, и не по-малко буен за възрастта си, седнал леко изгърбен в съдебната зала и наблюдаващ баща си с намръщено изражение, отворен от ставащото. След края на процеса баща му, горд заради успеха си, най-вероятно е получил вместо похвала, упреци от сина си. И за да не се почувства уязвен, е предпочел да го сметне за детска ревност или просто проява на грубост. В момента Стив също гледаше намръщено, свел глава надолу. След миг я погледна:

— Разбираш какво искам да кажа, нали?

Това беше въпрос и Нан кимна. Стив изглежда беше настроил съзнанието си на една вълна с нейното. Наистина беше така. Тя усещаше, сякаш би могла да чете мислите му. Но това не означаваше, че разбира какво става.

Стив по-рано ѝ беше изглеждал прекалено недостъпен. Нан почти не го познаваше, с изключение на изявите му като лекар. Сега обаче, в течение само на няколко минути той сякаш беше успял да ѝ предаде много повече информация за себе си, отколкото за цялото време, откакто го познаваше. Точно сега ѝ разкриваше много важни неща за истинската си същност.

Сервитьорката им поднесе купичките със супа. Нан нямаше спомен кога Стив ги беше поръчал. Гребна с лъжица и погълна хранителната течност. Изведнъж се усети много гладна. Супата беше вкусна и Нан усети как топлината от поетата течност се разлива по цялото ѝ тяло. Стив побутна подноса с хляба към нея. Нан си избра по-дебело нарязана филия, намаза я с масло и отхапа огромна хапка.

Той ѝ се усмихна.

— Оказа се, че си по-гладна, отколкото си мислеше, нали?

— Да.

— Добре. Може би ще успея да те уговоря да си поръчаш и от чудесния им десерт — ябълковия пай на Бети. Със сметана е.

— Успя да ме съблазниш — призна тя.

— Баща ми — продължи той с откровенията си — е съдружник в една от големите адвокатски фирми в Сан Франциско. Предложи ми да стане консултант по делото, но аз му казах, че едва ли ще бъде удобно. Той е добър адвокат. Сигурно щеше да измисли някаква невероятна

защитна теза, която щеше наистина да окаже нужното въздействие над съдебните заседатели. Изобщо нямаше да се почувства притеснен, ако трябваше да прехвърли обвинението върху някой друг. Просто щеше да реши, че това не е негов проблем.

— Разбира се. В противен случай не би могъл да си върши работата.

Стив отпи разсеян глътка кафе.

— Точно така. Благодарен съм, че медицината не е такава. Макар че лекарите биха могли да бъдат и много по-жестоки. Не всички, разбира се. Понякога чувам как хората говорят за лекарите по начин, по който аз бих се изказал за адвокатите. Те ни възприемат като хора, алчни за пари, хора, които с всички сили се стремят да се възползват от системата, за да ни ограбят — като хирурзите, които правят ненужни операции, интернистите, които искат непомерни такси за най-дребните процедури и безброй пъти връщат пациентите за лабораторни изследвания за какво ли не. Мислиш ли, че доста от лекарите са такива?

— Надявам се да не е така. Смятам, че на повечето хора им се иска да могат да вярват в лекарите си, но понякога се чувстват наистина разочаровани — или защото резултатите са лоши, или просто защото лекарят им се е сторил прекалено ангажиран с някакъв друг случай. Болните хора, както и хората, попаднали в съдебната зала, се чувстват уязвими. А ние всички сме склонни да хвърлим вината върху някой друг, когато нещата не вървят — каза Нан и тъй като не беше много сигурна, че той би искал да му се напомня за делото, реши да смени темата. — Ще имаме ли време за пая на Бети? Една от лелите често ми го правеше, като винаги разбиваше сметаната с малко коняк.

Стив погледна часовника си и махна на сервитьорката.

— В случай, че можете да ни го донесете веднага, ще си поръчаме от ябълковия пай на Бети — каза ѝ той. — Ако не, просто донесете сметката.

Сервитьорката — възрастна жена, го погледна със закачлива усмивка.

— Веднага ще го донеса — каза тя. — Знаете ли, много приличате на баща си, доктор Уинстед.

— Благодаря ти, Гладис — отвърна той с напълно сериозен тон, устните му обаче се бяха разтеглили в едва доловима усмивка —

предназначена само за очите на Нан — това трябваше да ѝ подсказе, че той едва ли възприемаше подобни думи като комплимент.

След като сервитьорката се отдалечи, той се наведе към Нан:

— Наистина много приличам на баща си. Всички негови приятели веднага ме разпознават. В кръга, в който се движат моите родители, обаче съм нещо като загадка, тъй като според тях медицината е твърде мръсен занаят за човек със синя кръв.

— Такъв ли си бил? Синьокръвен кореняк от Сан Франциско?

— Така мисля. Родовете и на двамата ми родители са живели от поколения в Сан Франциско. Един от предците ми някога е бил кмет на града, има и доста съдии — каза той, а в очите му сякаш за миг се появи безпокойство. — Всички тези предци са доста голяма тежест, знаеш ли? От мен се очаква да последвам пътя им. Моите родители наистина стриктно са спазвали семейната традиция и очакват и аз да постъпя като тях. Но това е толкова ограничено и тесногръдо. Баща ми си има свои начини да се изплъзва понякога от дълг като този, но тези начини не са... Е, истината е, че той най-вероятно никога няма да стане съдия.

Ябълковият пай заедно със сметката беше донесен.

— Благодаря — каза Стив на сервитьорката. — Гладис, вие наистина правите чудеса.

Гладис поклати глава развеселена.

— Същият сте като баща ви, ама съвсем същият.

На лицето на Стив се изписа огорчение, но той се въздържа от коментар, докато възрастната жена не се отдалечи.

— Понякога това, че приличам толкова много на татко, наистина ме притеснява. Струва ми се, че му приличам много повече, отколкото самият аз искам да си призная.

Нан гребна с лъжичка от сметановия крем.

— Изглежда всички ние заприличваме на родителите си даже и по отношение на тези черти от характера им, към които сме се отнасяли най-критично.

— Да, точно това имах предвид.

Стив изяде мълчаливо десерта си, явно потънал в размисъл за участието си да бъде Стив Уинстед Трети. Нан забеляза на лицето му да се изписват и сменят различни чувства — както облаците, гонени от вятъра, всеки миг правеха небесната картина различна. Испита

непреодолимо желание да улови ръката му и да я задържи в своята — едва успя да го потисне. Това си бяха негови проблеми и изглежда в този момент го вълнуваха до такава степен, че изглеждаше изцяло погълнат от тях. След като довърши десерта си, той машинално посегна към чантичката си, за да извади пари — нито за миг не погледна към Нан, като че забравил за съществуването ѝ.

Сякаш я забеляза едва след като и тя се пресегна към куфарчето си, за да извади портмонето си, и ѝ каза:

— Моля да ме извиниш, за момент като че не бях тук. Нали аз те поканих на обяд? Ти даже не искаше да ядеш.

— Да, но изядох всичко, което ми донесоха — каза Нан, оставяйки портфейла си настрана — наистина нямаше време за спорове кой да плати сметката. — Благодаря ти. Трябва да побързаме.

Влязоха в съдебната зала тъкмо когато съдебните заседатели и адвокатите заемаха местата си. На пътя им се изпречи висок мъж, в когото, още като го погледна.

Нан разпозна бащата на Стив. В същото време чу самият Стив да изрича:

— О, по дяволите!...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Стив нарочно не беше казал на баща си за кога е насрочено делото и кога точно се предвижда да го разпитат. Не че непременно беше очаквал баща му да се появи в съда. Предната седмица просто беше изтърпял в телефонен разговор добре мотивираните аргументи на баща си как да подходи към даването на показания — съвет, даден с най-добри намерения, в който обаче Стив не възнамеряваше да се вслушва.

— Татко — каза Стив, след като му стисна без особен ентусиазъм ръката, — не смятам, че беше много добра идея да дойдеш в съда, но ти благодаря за подкрепата.

Възрастният Уинстед огледа оценяващо Нан, после отново прехвърли поглед към сина си.

— Не вреди, ако присъства някой от семейството ти. Освен това така ще държа нащрек адвокатата ти.

Стив си помисли, че баща му по-скоро се надява да сплаши по този начин адвокатата на противната страна.

— Адвокатът ли ти каза, че ще ме разпитат днес следобед?

— Помолих го да ме осведоми. Реших да те заведа преди това на обяд, но когато дойдох, ти вече беше излязъл.

И бащата на Стив отново погледна към Нан.

— Това е доктор Нан Лъобарон, обвиняема заедно с мен по делото — информира Стив. — Нан, това е баща ми, също Стив Уинстед.

— Приятно ми е, господин Уинстед — Нан протегна ръка.

Бащата на Стив се здрависа с енергичен жест.

— Чух, че много добре сте се представила. Поздравления!

За Стив тези думи прозвучаха сякаш ставаше дума за сценична изява с оттенък на забавление — не личеше обаче Нан да се е почувствала обидена, затова той просто си замълча. Съдебното заседание започваше и тримата седнаха — възрастният Уинстед между Нан и Стив. Стив веднага беше призован на свидетелското място.

Докато ставаше, чу как баща му изрича: *Дай им да се разберат, синко* и по-тихото: *Късмет!* на Нан.

Отначало му се стори, че няма да му е нужен късмет. Адвокатът му подхвана разпита и Стив се почувства много спокоен, може би *прекалено* спокоен. Баща му може би щеше да се окаже прав, като се надяваше присъствието му да повлияе на адвокатите. Стив с лекота разказа какво се е случило и какви решения се е наложило да вземе, аргументите му звучаха съвсем разумно. Господин Ръш успя да намекне, че нежеланието на семейство Мърфи за аутопсия всъщност доказва, че в момента на смъртта на господин Мърфи е нямало никакво съмнение по отношение на правилността на лечението, което му е било приложено. А без аутопсия не би могло да се знае какво всъщност се е случило.

Стив откри, че погледът му постоянно се отклонява към Нан, която седеше до баща му. Виждаше, че понякога възрастният човек свеждаше глава към нея и ѝ говореше нещо — най-вероятно ѝ обясняваше уместността на някой въпрос или коментираше отговорите на Стив. Изражението на Нан беше сериозно, понякога за миг по лицето ѝ като че преминаваше сянка на безпокойство. Тя трябва да се беше убедила, че той няма да изкриви истината заради нея. Даже и ако трябваше да поеме цялата отговорност по предявеното обвинение.

Когато неговият адвокат приключи с въпросите и дойде ред на Уитниг да го разпитва, Стив разбра, че нещата няма да вървят така леко както досега. Отначало и той задаваше лесни въпроси, като например *Кога се случи това?* или *Защо онова се оказа проблем?*, но с всеки изминал въпрос започна да си проличава намерението му да обвини Стивън П. Уинстед III в лекарска небрежност. Интонацията му ставаше все по-напориста, а думите, които подбираше, за да формулира въпросите си, съдържаха съвсем определени намеци за вина. Стив усети всичко това, но разбра също, че най-важното сега е да не изгуби контрол над способността си да разсъждава трезво. Очите му отново потърсиха Нан.

Тя вадеше някаква папка от куфарчето си, сложено между нея и баща му. Да не би старият козел да се е опитал да флиртува с нея? Най-вероятно не, не и когато разпитваха сина му. Тогава значи Нан просто е изгубила интерес към ставащото. Болничната документация сигурно беше много по-важна за нея, отколкото ставащото с него — стига да му

обърнеше поне малко внимание, щеше да усети огъня, на който се пържеше той сега.

В този миг Стив усети, че сякаш изключи емоционално — и това наистина беше най-доброто, което можеше да направи в случая. А Нан да прави каквото иска. Тя вече го беше изключила от живота си. Сега той просто трябваше да се съсредоточи и да продължи както му беше обичай да се държи на разстояние от всичко и от всички. По време на обяда се беше опитал да ѝ се разкрие, желаейки да я въвлече по този начин в живота си. Очевидно това не ѝ беше направило впечатление. Е, защо му трябваше да се опитва да ѝ прави впечатление?

— Може би ще искате да перифразирам въпроса, доктор Уинстед? — предположи господин Уитинг.

Налагаше се наистина спешно да съсредоточи вниманието си само върху въпросите, които му се задаваха.

— Да, ако обичате.

— Бих искал да разбера, как е възможно да сте пренебрегнал мнението на специалиста по мозъчен инсулт, невролога, след като вие сте само един лекар от Спешно отделение?

— Спешната медицина също е специалност, която се придобива след няколкогодишна специализация. По това време доктор Льобарон беше трета година специализантка по неврология. Пациенти, претърпели мозъчен инсулт, постоянно постъпват в Спешно отделение и аз съм този, който поема лечението им.

— Но, доктор Уинстед, в отсъствието на MRI-скенера, не беше ли редно в този случай да се вслушате в мнението на специалиста по мозъчен инсулт, а именно доктор Льобарон?

Макар че Нан изглеждаше погълната от документите в папката, над която беше свела глава, тя нямаше как да е пропуснала споменаването на името си. Изглеждаше много спокойна, в едната си ръка държеше някакъв документ, другата беше сложила върху куфарчето си — сякаш се страхуваше да не и го вземат. Стив реши да не се захваща с формулировката *мнение на специалиста*, а просто каза:

— В отсъствието на MRI-скенер и при наличието само на САТ-скенер, трябваше да разчитам най-вече на собствената си преценка, след като аз бях завеждащ Спешно отделение — и взех решение да се приложи хепарин.

— Който уби господин Мърфи.

Филмор Ръш моментално скочи.

— Възразявам! Това беше с нищо непредизвикана и не отговаряща на истината забележка, ваша светлост. Настоявам да бъде заличена от протокола.

— Приема се — каза съдията и отправи изпълнен с раздразнение поглед към господин Уитинг. — Много добре ви е известна несъстоятелността на подобен род забележки, адвокат Уитинг. Ако имате други въпроси, можете да продължите.

Уитинг кимна с глава в посока към съдията, след това отново се приготви за атака.

— Хепаринът ли, който дадохте на господин Мърфи, причини смъртта му, доктор Уинстед?

— Не — отвърна Стив със спокоен тон, макар едва да успя да потисне гнева, който само за миг като че го беше изпълнил целия.

— Тогава какво причини смъртта на пациента?

— Пациентът почина вследствие на мозъчния инсулт, както често се случва при подобни черепно-съдови инциденти.

— Много пациенти при подобни черепно-съдови инциденти — сякаш нарочно използва същите думи адвокат Уитинг — оживяват с помощта на лечението, което им се прилага в спешно отделение. Защо не се оказахте в състояние да спасите господин Мърфи?

— Аутопсията щеше да ни даде точен отговор какво се е случило с мозъка на господин Мърфи. Не сме в състояние да спасим всеки човек, претърпял мозъчен инсулт.

— Да се върнем отново към въпроса, не мислите ли, че щеше да бъде по-добре, ако се бяхте вслушал в предложението за лечение на специалиста по мозъчен инсулт, доктор Лъобарон?

— Ако днес се случеше същото нещо и бяха налице същите обстоятелства, пак щях да постъпя по абсолютно същия начин както тогава.

Тези думи можеха само да означават, че той е напълно уверен в способностите си. Стив наистина беше много добър лекар, способен от мнозина в поставянето на диагнози, така че без съмнение беше приложил лечение, което според него е било най-подходящо в случая. За нещастие, в повечето случаи на мозъчен инсулт не би и могъл да се получи пълен консенсус между лекарите, именно защото данните за причинителите и симптоматиката, на които се опираха и с

които боравеха и практикуващи, и научни кадри в тази област, не бяха изчерпателни. Уитинг се готвеше да извади ново оръжие, Стив от своя страна се приготви да посрещне удара.

— Ако беше направена аутопсия и при нея се установеше, че господин Мърфи е имал кръвоизлив в мозъка, щеше ли и в този случай да сметнете, че даването на хепарин е било подходящо? — попита Уитинг.

— Не.

— Какво би било правилното лечение в такъв случай?

— Ако скенерът беше показал наличието на кръвоизлив, местонахождението на този кръвоизлив щеше да реши какво лечение да се приложи. В някои случаи е най-подходящо да се направи операция. При наличие на паренхимно кървене на мозъчния ствол щяхме да повдигнем главата, да се постареем да регулираме кръвното налягане и ограничим вливането течности. Най-вероятно щяхме да приложим двадесет и пет грама манитол, съобразено със специфичните обстоятелства. После щяхме да наблюдаваме по-нататъшното развитие.

— Точно както предложи и доктор Льобарон.

— Да.

Докато даваше тези обяснения, които само биха могли да му навредят — тъй като той беше предприел съвсем друго лечение, Стив се притесняваше да не би съдебните заседатели да забравят, че става дума само за предположение, а не за действително положение. Искаше му се да направи допълнителни разяснения, но много добре помнеше съвета на Филмор Ръш да се ограничава само с отговор на въпроса, който му е зададен, и нищо повече. Оказа се, че му е невероятно трудно да се подчини на този съвет. Подозираше, че и за всеки лекар на негово място щеше да се окаже трудно да потисне желанието си да хвърли светлина върху медицински факт пред непросветените.

Погледът му се прехвърли за миг върху Нан — стойката ѝ беше доста скована, а това свидетелстваше, че макар да седеше все така свела глава над папката в скута си, не пропуска нито дума. Да не би да си мисли, че той ще пожертва нея, за да спаси кожата си?

— Значи е било погрешно да се даде хепарин? — попита лукаво адвокатът, опитвайки се да се възползва от моментното разсейване на Стив.

— Не. Отчитайки състоянието на господин Мърфи и обстоятелствата, свързани с него, да му се даде хепарин не беше грешка — каза Стив и се прокашля. — Аз наистина направих грешка този ден, но не тази беше грешката ми.

Господин Уитинг го изглежда сякаш не вярваше на късмета си, после се опита да си придаде вид като че не се беше случило нищо особено. Следващият си въпрос зададе със съвсем спокоен тон.

— Каква грешка допуснахте този ден, доктор Уинстед?

Стив го погледна право в очите. Не искаше в този момент да поглежда към никой друг, нито към баща си, нито към Нан.

— Винаги е много тежко, когато твой пациент умира, а това се случва по-често в спешно отделение, отколкото другаде. И човек мобилизира защитните си сили, за да може да устои на подобен факт. Бих казал, че аз си бях изградил защитна стена. Виждал съм други лекари да се справят по-добре от мен. Грешката ми се състоеше в това как се отнесох със семейството на господин Мърфи, а не че не се справих като лекар.

В залата се беше възцарила гробна тишина, погледите на всички присъстващи, досега блуждали насам-натам, бяха вперени в Стив. Той усети сякаш мравки го полазиха по гърба — познато чувство, от което обикновено се старееше да се освободи колкото се можеше по-бързо и ефикасно. Сега си наложи да седи спокойно и да обясни какво всъщност се беше случило и се случваше винаги в подобни случаи.

— Когато някой умира — започна той, — когато пациент като господин Мърфи умира, в чакалнята обикновено седи цялото му семейство, надявайки се, доста често и молейки се той да оживее. Роднините едва ли не си внушават, че аз — лекарят, разполагам с магическа сила. Ако те са добри, ако аз съм добър, ако и пациентът е добър, то тогава той ще оживее. Това е поведение, което не се основава на рационално зърно, но именно така се чувстват те. Още по-лошо е, че и аз се чувствам така. Надявам се, че ще съм в състояние да спася всеки пациент, а повече от разбираемо е, че не бих могъл. Така всяка смърт не се оказва само трагедия заради загубата на живота на някого, но също и мой професионален провал. Още веднъж повтарям, в това няма никакво рационално зърно. Лекарите са научени да вярват, че са способни да запазват живота, което лесно може да ги отведе до мисълта, че са способни да запазят живота на всеки.

Той не можеше да се спре. Искаше да е сигурен, че Нан го слуша, защото именно към нея се обръщаше с тези думи. Беше и единственият възможен начин да ѝ каже всичко това. Видя, че тя беше скръстила ръце пред себе си, сякаш искаше да се предпази от нещо. Очите ѝ бяха станали огромни, а лицето ѝ беше преbledняло, по погледа ѝ можеше да разбере, че се намира в нещо като шок. Той отново погледна към Уитинг.

— За да мога да предпазя себе си от бремето да се чувствам отговорен за всеки умиращ, аз се бях приучил да издигам бариера между себе си и смъртта. Много колеги твърдят, че постъпват така, защото ако се оставят да бъдат емоционално вълечени, това би започнало да се отразява зле на обективната им и хладнокръвна лекарска преценка и способността им да вземат решения. При мен има и нещо друго. Всъщност аз преживявам много зле всеки подобен случай. Винаги съм се страхувал, че се впечатлявам твърде много от факта на смъртта и че без издигането на защитна стена ще... се предам изцяло на чувствата си и това би помело професионализма ми.

Стив отново се прокашля и този път се обърна директно към госпожа Мърфи.

— Когато трябваше да отида в чакалнята и да кажа на госпожа Мърфи, че съпругът ѝ е починал, помислих си, че ще е най-добре да се появя пред нея със сериозно и хладно изражение на лицето, така че в мое лице да види опора в трудния миг — каза Стив, на моменти в тона му се усещаше самоирония. — Винаги при всички подобни случаи съм си мислил, че е най-добре да постъпвам по този начин. Така и постъпвах, докато наскоро една колежка от болницата не ми обясни, че този мой подход... изобщо няма ефекта, на който се надявам. Вместо да приличам на човек, на когото роднините на починалия да се опрат, аз им изглеждам твърде студен, нечувствителен и далечен. Изглеждам им като човек бързащ да претупа нещата, човек, който се стреми да се освободи от тях колкото е възможно по-бързо и да отиде другаде. И това, разбира се, е вярно. Мразя да казвам на хората, че някой, когото са обичали, е мъртъв. Мразя да казвам на хората, че съм се провалил в спасяването на живота на този човек. Скръбта им ме кара да се чувствам изключително притеснен, не зная какво да сторя. Може би защото си мисля, че те ме обвиняват за това, може би защото аз самият се обвинявам за това. В сърцето си, не с разума си. С разума си знам,

че съм направил всичко необходимо. Много съжалявам, че моите лични притеснения са станали причина толкова семейства да се чувстват разстроени и объркани.

Стив нямаше какво повече да каже. Господин Уитинг изглежда също нямаше какво да каже. Макар да се опита отново да се върне към тезата за непрофесионализма на Стив, като му зададе още въпроси за естеството на страданието на господин Мърфи и евентуалната причина за смъртта му, личеше си, че води разпита по-скоро по инерция. Предполагаше се, че един лекар би трябвало да може да се справя с емоционални кризи, неспособността на Стив в това отношение не можеше да стане повод за обвинение в лекарска небрежност. Подобно поведение даже не можеше да се квалифицира като отклонение от стандартното. Стив не беше нито първият, нито последният лекар, който си даваше сметка, че изпитва трудности да овладее емоционалните аспекти на професията си.

Не се наложи Филмор Ръш да се намесва и Стив беше освободен. След като си седна на мястото, баща му го потупа по рамото, клатейки изненадано глава, и прошепна доста силно в ухото му:

— Чудесно! Ти направо имаш дар за адвокат, Стив. Едва ли би могло да се направи нещо друго, което да има по-голям ефект.

Макар да изпита притеснение след думите на баща си, Стив остана безмълвен. Така би се и очаквало да реагира баща му — да си мисли, че Стив е направил всичко това, за да наклони везните в своя полза. Дали Нан беше разбрала защо беше постъпил по този начин? Дали беше разбрала, че е искал всъщност да се извини на семейство Мърфи за ситуацията, до която ги беше довел с поведението си? Нан тъкмо я викаха отново да даде показания. Докато минаваше покрай него, тя му се усмихна и лекичко докосна рамото му. Да, помисли си той, разбрала е. В погледа ѝ беше проличала някаква откритост, каквато не беше забелязал, докато бяха разговаряли по време на обяда. Дали не я беше забелязал или наистина я нямаше тогава?

Уитинг не можа да постигне нищо с нея. Беше прекалено късно да променя тактиката си и да прехвърля вината за смъртта на господин Мърфи върху Нан. И, разбира се, не би и могло да му дойде наум за причастността на Нан в признанията на Стив. Може и всъщност да му беше дошло наум, но да му се е сторило, че споменаването на този факт не би променило нищо — защото просто щеше да изглежда като

лекарска солидарност. Каквото и да си беше помислил във връзка с Нан, Уитинг с неохота я освободи. Тя седна този път до Стив, той лекичко стисна ръката ѝ и веднага я пусна.

Бяха направили всичко зависещо от тях и повече, отколкото се беше очаквало от тях, за да се защитят от обвинението в лекарска небрежност. Повече не биха и могли да направят, затова по време на почивката Стив се приготви да си тръгва. Филмор Ръш се приближи до него и го дръпна настрана, освобождавайки го по този начин от присъствието на баща му.

— В никакъв случай не бих могъл да кажа, че съжалявам за това, което направихте — започна Ръш замислен. — Думите ви обаче можеха и да се обърнат против вас. Можеше да стане така, че в очите на съдебните заседатели да изглеждате като пълен неудачник — допълни той, после хвърли поглед към възрастния Уинстед и продължи с понижен глас. — Не постъпихте така по съвет на баща си, нали?

Стив смръщи вежди.

— Не, всичко това просто беше нещо, което бях задължен да кажа. Вижте, Филмор, трябва да се връщам на работа, така че ако повече няма да ви трябвавам...

— При обичайните обстоятелства бих настоял да останете за заключителните речи, но в този случай може би е по-добре да си тръгнете веднага и двамата, и вие, и доктор Льобарон — каза той и унило се усмихна. — По този начин ще мога да се концентрирам над спечелването на делото, без да превръщам изповедта ви в панацея. Мисля, че признанията ви по-скоро върнаха нещата на истинските им места. На баща ви със сигурност ще се понрави защитната ми реч, на вас най-вероятно не.

— Със сигурност — смотолеви Стив и се огледа за Нан — тя говореше с баща му. — В такъв случай си тръгваме. Благодаря, Филмор.

Адвокатът му кимна с отсъстващ вид, вниманието му се беше насочило към бележките, които си беше водил по време на делото. Стив подхвана Нан за лакътя и без да удостоява с по-специално внимание явната изненада на баща му, че се готви да си тръгва, с облекчение напусна съдебната зала.

Двамата стояха на стълбите пред палатата на общината, извеждащи към улицата и покрития гараж. Беше късен следобед. Нан имаше усещането, че главата ѝ сякаш ще експлодира. Твърде много неща се бяха случили, твърде много напрежение се беше натрупало в нея. Тя много рядко страдаше от главоболие, този път обаче предната част на главата ѝ като че цялата пулсираше.

— Какво има? — попита Стив, забелязал очевидното ѝ неразположение.

— Ужасно ме боли главата. Извинявай, сигурно трябва да кажа нещо за това, което направи в съда, но точно сега не бих могла, Стив. Ще го обсъдим по-късно, нали?

Той поклати глава.

— Щом ти е толкова лошо, не би трябвало да караш. Аз ще те заведа.

Нан си представи как сядат в неговата кола, как вятърът развява косите ѝ, притискайки я със силата си към облегалката. Представи си и нещо по-лошо — как повръща в тази изящна и безупречно чиста кола.

— Ще се оправя. Пътят до нас е не повече от десет минути.

Докато говореха, бяха стигнали до гаража, Нан обаче не беше много сигурна, че ще може да шофира. Може би е по-добре да се прибере с такси. Огледа се наоколо дали не приближава някое, за да му махне, но отникъде не се задаваше такси. Стив я придържаше с ръка на гърба ѝ, започна да ѝ се струва, че това е единствената ѝ опора в този момент.

Всичко това е на психосоматична основа, помисли си Нан. Щом е извън палатата, извън съдебната зала, ще може скоро да се съвземе. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, но резултатът беше, че усети да ѝ се повдига. Опита да потисне усещането, като преглътна няколко пъти, надигащата се в хранопровода ѝ течност сякаш заседна по средата. Глупава ситуация. Май нямаше да успее да се прибере сама вкъщи. Тя облиза устни.

— Може би наистина е по-добре да ме откараш. Ще си взема колата утре.

— Ако тръгнем с твоята кола, ще можеш да легнеш на задната седалка — предложи той. — По-късно ще дойда да взема моята кола.

Нан се чувстваше твърде зле, за да се впусне в спор с него. Като в мъгла го поведе към колата си, позволи му да отвори една от задните

врати и да ѝ помогне да се настани. Много по-добре ми е, като лежа, помисли си тя, щом бузата ѝ докосна меката материя, с която беше тапицирана седалката. Сви крака и ги вдигна, после затвори очи и се опита да потисне болката в стомаха си. Нямаше да повърне, щеше да издържи.

Какво се суетеше около багажника ѝ Стив? Чуваше го как мести някакви неща зад нея, но нямаше сили да вдигне глава. След около минута той отвори вратата откъм главата ѝ и сложи нещо на пода. Тя усети ръката му върху челото си и чу гласа му:

— Ако искаш да повръщаш, кутията за инструменти ще ти послужи вместо леген. Сложил съм кърпата си до нея. Ще се опитам да карам по-бавно.

Нан промърмори нещо несвързано за благодарност. Беше започнала да се чуди как е възможно само за няколко минути да се почувства толкова зле, дойде ѝ наум, че най-вероятно болката е започнала още в съдебната зала, но едва сега, когато вече не беше нащрек, я беше съборила. Така ли се чувстваха всички нейни пациенти, които се оплакваха от мигрена? Какъв ужас — мигрените в повечето случаи продължаваха няколко дни.

Тя усети колата да потегля и чу свиренето на вятъра в гаража. Завоите и бензиновите изпарения я накараха да се почувства още по-зле, само след няколко минути обаче вече бяха излезли на улицата. Стив трябва да беше отворил прозореца от своята страна, лекият бриз обгърна тялото ѝ и донесе специфичния градски мирис. Главата ѝ продължаваше да пулсира, но повдигането като че беше отминало.

Изглежда се беше унесла за известно време, защото се сепна, когато чу гласа на Стив досами ухото си:

— Нан? Пристигнахме. Ще ти помогна да се качиш и да си легнеш.

Ако беше възможно, щеше да предпочете да се оправи сама. Беше започнало отново да ѝ се повдига и трябваше да внимава как се придвижва. Стив взе куфарчето ѝ и я подхвана за лакътя, така и извървяха целия път нагоре по стълбите — стори ѝ се безкраен — докато стигнаха апартамента ѝ. Той отключи вратата с ключа, който тя му посочи и я последва вътре. Нямаше никой, даже и якето на Роджър беше изчезнало от закачалката.

— Благодаря ти. Сега вече сама ще се оправя — каза Нан.

Стив сложи куфарчето на един от столовете.

— Остави ме да те сложа в леглото, Нан. Не си в състояние да се погрижиш за себе си. Нека аз го направя — нали съм лекар. Ще ти донеса аспирин и леген. Нека да ти помогна.

Тя нямаше сили да му откаже. Влязоха в спалнята ѝ, той отметна завивките, бухна възглавниците — при други обстоятелства това би я накарало да се разсмее. Нан започна да се съблича и Стив каза:

— Ще донеса аспирина и легена. Искаш ли да ти направя чай?

Нан откопча копчето на полата си и я изхлузи на пода. Може би чаша чай щеше да ѝ дойде добре.

— Знаеш ли как се прави чай?

— Да. Какъв предпочиташ?

— Мисля, че има *Хомомил*. Сложи и мед.

Той излезе. Докато го нямаше, Нан се съблече, сложи си памучната нощница и се пъкна под завивките. Главата и все така я болеше, но пак беше престанало да ѝ се повдига. Стив влезе с поднос, на който имаше чаша чай, чаша вода, една опаковка аспирин и вазичка с цвете, беше донесъл и леген. Без да има особена причина, Нан усети очите ѝ да се изпълват със сълзи и да се търкулват по бузите ѝ. Само това оставаше, да се разплаче пред него.

— Извинявай — въздъхна тя, гневно триейки лице.

— Направо не съм на себе си.

— Беше на прозореца в кухнята — каза той, сочейки цветето. — Помислих си, че ще бъде по-добре, ако го донеса при теб.

— Благодаря ти — кимна Нан и разтвори аспирина в чашата с вода. — Никога преди не съм страдала от мигрена.

— Всичко е заради напрежението. Много съжалявам, че те въвлякох в това дело, Нан.

— Не е твоя вината, Стив. Никога не съм мислила, че вината е твоя.

Никога ли? А чия беше вината? Мислите ѝ се объркаха. Тя се отпусна върху възглавниците, надявайки се пулсирането в главата ѝ да се уталожи. Мълчаливо го наблюдаваше как слага вазичката на нощното ѝ шкафче и легена на пода от нейната страна. Стив беше в спалнята ѝ и се грижеше за нея не като лекар, а като болногледачка. Нан притвори очи и по бузата ѝ отново се търкулнаха сълзи.

— Слагам чая тук — чу го да казва и усети потракването на чашата върху нощното си шкафче. — Ако не искаш нещо друго, излизам.

— Не, нищо, благодаря ти.

Нан почувства ръката му върху челото си, после устните му в косите си. Остана със затворени очи, докато той оправяше завивките ѝ. След малко го чу да затваря вратата на спалнята, но беше твърде изтощена, за да отвори очите си, а и почти веднага заспа.

Стив си помисли, че не би могъл да я остави сама в празния апартамент. Не се очакваше днес да се появи на работа, макар той самият да бе възнамерявал да се отбие в отделението просто за да види как вървят нещата. В куфарчето си носеше документи, над които бе смятал да поработи вкъщи, сега реши да поработи над тях в апартамента на Нан. Разположи се в трапезарията.

Деляха ги няколко стаи, но той нито за миг не престана да мисли за нея. Неразположението ѝ го беше притеснило, той се беше почувствал отговорен за него. Искаше му се да бъде тук в случай, че тя се събудеше и все още се чувстваше зле. Най-вече му се искаше да може бързо да се оправи — не само за да могат да обсъдят как е минало делото. Всъщност много му се искаше да поговорят за делото, чувстваше се някак измамен в желанието си да проведе такъв разговор с нея.

Седейки така пред дъбовата маса и наблюдавайки през прозореца как навън се спуска здрач, той осъзна, че нетърпеливостта му е още едно от нещата, които му причиняваха безпокойство, трябваше да се научи да изчаква, докато дойде подходящият момент да направи нещо. А и Нан не би могла да го избави от нещата, които смяташе за погрешни у себе си. Нейното одобрение на това, което се беше опитал да стори досега, макар и полезно и окуражаващо, не беше отговора на неговите проблеми. Нан не беше отговора на неговите затруднения.

Но тя беше жената, която той обичаше.

Потънал в мисли, Стив не усети приближаващите към апартамента стъпки, излезе от унеса си едва когато чу вратата да се отключва и отваря. Роджър изникна на прага на трапезарията като дух от бутилка. Макар да не се бяха запознавали, Стив го знаеше по

физиономия и сега изпита прилив на ревност, че живее тук, а самият той не. Изправи се и каза:

— Роджър?

Другият мъж се закова на място и се втренчи в Стив, само след секунда обаче кимна и каза:

— Стив Уинстед, нали? Как върви делото?

— Добре, предполагам — отвърна Стив, започвайки да прибира документите, разпръснати върху масата в трапезарията. — Адвокатите тъкмо се готвеха да произнесат финалните си речи, когато ние с Нан си тръгнахме. Тя не е добре, повдига ѝ се и има мигрена. Не исках да я оставям сама.

— Не е ли добре? Горкичката.

Роджър метна якето си в посока към закачалката — то висна накриво, но той не си направи труда да го оправи и пристъпи в трапезарията.

— Благодаря, че сте останал при Нан. Аз ще се погрижа за нея.

Стив настръхна цял при несъзнателната проява на собственическо чувство у Роджър, но не даде израз на раздразнението си, а продължи да прибира документите в куфарчето си. Този мъж живееше тук, за Бога! Беше съквартирант на Нан. Беше загубил жена си преди по-малко от година. Нямаше смисъл Стив да се настройва враждебно към него. Освен това Роджър гореше от нетърпение да се покаже полезен. На кого не биха се поправили такива характерни за четириногите приятели на човека качества?

— Оставих ключовете от колата ѝ на масичката в хола — подхвърли Стив и се насочи към входната врата.

— Вие ли я докарахте дотук? Значи е много зле — каза той и подръпна катарамата си. — Как ще стигнете до гаража, за да си приберете колата?

— Ще отида дотам с автобус или такси. Няма да ме затрудни.

— Щом така мислите.

Роджър стоеше в коридора, чакаше го да си тръгне, помисли си Стив. Махна му, а докато слизаше по стълбите надолу, си мислеше как Роджър в този момент отива при Нан, за да се увери дали не се е отвила и дали не се нуждае от нещо. Може би трябваше да сложи на нощното ѝ шкафче и пакетче с книжни кърпички, помисли си Стив.

Най-важното бе, че имаше кой да се погрижи за нея, нали? Ужасно беше да боледуваш и да няма никой около теб. Много добре си спомняше подобна ситуация от детството си. Нан ще оцени по достойнство помощта на Роджър. Много вероятно е и да се влюби в него. Може и вече да се е влюбила.

Може би това беше причината за всичко — че тя се е влюбила в съквартиранта си. Кой би могъл да устои на приятелството и предаността, каквито качества този мъж безспорно притежаваше? Нали цялото семейство на Нан прекарваше времето си, за да помага на унижените и оскърбените. Нищо чудно тя да е хлътнала по бедния и депресиран Роджър.

Кой не би го направил, припомни си отново посоката на разсъжденията си Стив, когато напълно разстроен влезе в къщата си — очаквал беше Нан да дойде с него тук след делото. В унило настроение се беше метнал на първия автобус в посока към палатата на общината, в същото настроение беше шофирал и до къщата си — нищо не беше в състояние да го разведри.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Нан се събуди чак в седем часа на следващата сутрин с чувство на уплаха. Отначало си помисли, че трябва да е още вечер. Припомни си обаче, че се бе събудила от звънене — така звънеше будилникът на Роджър. Само след минута дочу почукване на вратата си.

— Роджър? Сега сутрин ли е?

— Да — каза той, подавайки глава през вратата. — Как се чувстваш?

— Добре — отвърна Нан след мигновена проверка на състоянието на главата, стомаха и крайниците си. — Изглежда ми е минало. Откъде знаеш, че не ми е било добре?

— Когато се върнах, открих Стив да работи над някакви документи в трапезарията.

— Аха.

— По-късно вечерта се обади по телефона, за да разбере как си. Казах му, че спиш.

— Добре.

Нан протегна крака и седна. Нито й се повдигаше, нито я болеше главата.

— Е, изглежда съм се оправила. Само се чувствам малко слаба.

— Сигурно защото не си яла. Искаш ли да ти приготвя нещо?

— Не, благодаря. Преди да тръгна ще си направя нещо набързо. Той смръщи вежди.

— Мислиш ли, че е разумно да излизаш?

— Ще умра от скука тук.

Освен това трябваше да чака и съдебното решение. По-добре изцяло да се потопи в работата в болницата, освен това те щяха да я очакват — беше им казала, че ще се отбие.

— Нищо ми няма. Благодаря ти, Роджър.

— Ей, бях се приготвил да ти стана болногледачка, а ти спа през цялото време — каза той и се наклони да излиза, поколеба се обаче на прага и добави. — Когато те видях в леглото, бледа и заспала, спомних

си за Кери, но то беше само за миг. Взех да се оправям, знаеш ли? Може би ще се опитам да прекарам уикенда у дома и да видя как ще ми се отрази.

— Да, в последно време ми изглеждаш все по-добре. Много се радвам за теб, Роджър.

Той въздъхна.

— И аз се радвам за себе си. Не ти ли звуча малко притеснено? Джери казва, че няма нищо лошо в това да се чувствам леко притеснен.

— Сигурна съм, че Джери е прав. За всичко се иска време, а при прогрес човек изпитва смесени чувства. — Тя му се усмихна. — През цялото време ми беше много добра компания, Роджър. Радвам се, че дойде да живееш тук.

Той задърпа лявото си ухо.

— Ей, никъде не се каня да заминавам — поне не засега. Може би само през уикенда няма да ме има.

— Добре.

След като той излезе от стаята, тя стана и отиде в кухнята да си направи овесена каша и да изпие един сок. Беше много гладна, но си наложи да яде бавно — не искаше отново да започне да ѝ се повдига. Мигрената обаче изглежда си беше отишла съвсем. След като Роджър излезе от банята, Нан си взе душ и се приготви за работа.

Макар да чувстваше известна слабост, тя неуморно отговаряше на безконечните въпроси на изплашените пациенти за болестта на Паркинсон, за медулобластомите, за церебралните кризи. Съобразявайки се с това как всеки пациент успяваше да схване специфичните и странични симптоми на всяка болест, Нан съзнателно повтаряше и обясненията, които им беше давала по време на предишните визити, знаейки, че те невинаги можеха да възприемат още от първия път цялата информация. Тъкмо беше приключила с обясненията по епилептичните припадъци на един свой малък пациент и излизаше в коридора, когато видя Стив да бърза към нея.

Внезапната му поява я разтърси със спомена какво се беше случило последния път, когато беше дошъл да я види. Щом я забеляза, Стив широко се усмихна, вдигна ръка и направи знака на победата. Преди да я заболи предния ден главата, Нан не си беше давала сметка колко силно е било притеснението ѝ във връзка с обвинението в лекарска небрежност. Кариерата ѝ вече беше започнала да се обърква и

още едно петно в досието ѝ заради делото само щеше повече да влоши нещата.

— Спечелихме — каза Стив достатъчно силно, за да го чуят намиращите се наблизко лекари и сестри. — Не ти ли се обади твоят адвокат? Ръш беше много доволен. На съдебните заседатели им е трябвало само час да вземат решението. Господи, какво облекчение...

Преди да успее да му отговори, Нан усети приятелското потупване на Джоелен по гърба си и чу поздравленията ѝ. Една от сестрите ѝ сложи корона от хартия и даже Марк Шнайдер, дочул новината, докато минаваше покрай тях, изрази радостта си. Стив остана на мястото си, докато премина суматохата, после се запъти с Нан към чакалнята.

— Ще ми позволиш ли да те поканя на вечеря, за да отпразнуваме случая? — попита той и след като видя, че тя се колебае, допълни: — Наистина трябва да поговоря с теб.

— Не е заради това. Все още чувствам известна слабост заради вчерашната мигрена.

— О, да. Не можех да повярвам, че си дошла на работа днес — отвърна той, смръщвайки вежди, така че те образуваха една линия. — Искаш ли да купя ресторантска храна и да я донеса в апартамента ти? Ще можеш ли да понесеш една вечеря в твоя дом?

Нан си помисли, че може би най-добрият вариант би бил да поговорят по телефона.

— Добре. Ела към седем.

Как можа да каже подобно нещо! Е, нали и Роджър ще бъде там.

Но Роджър не беше там. Нан беше забравила, че е петък и че той беше решил да прекара уикенда в къщата си. Когато се прибра към шест и половина, апартаментът се оказа празен. Тя веднага се захвана да подрежда хола и всекидневната — и двамата с Роджър имаха навик да оставят на най-невероятни места медицинска документация, над която се е налагало да поработят, списания и сметки.

Няма нужда, започна да се убеждава тя, да подрежда спалнята си. Сутринта обаче нямаше време да прибере всичко, което предната вечер беше донесъл Стив. Така че сега сложи всичко по местата, пхна нощницата си в пералнята и върна опаковката аспирин в аптекната в банята. За миг застана на прага на спалнята, припомняйки си как Стив я беше целунал по косата предния ден. Това най-вероятно беше плод

на въображение в резултат на мигрената и нуждата някой да се погрижи за нея в момент на слабост. Нан сви рамене и затвори вратата.

Стив закъсна с десет минути и Нан тъкмо беше започнала да си мисли, че е забравил, когато чу звънеца. Остави настрани медицинското списание, с което беше решила да отвлече вниманието си, и отвори входната врата. Винаги се вълнуваше, когато го видеше. Беше така рус, с такова излъчване на радващ се на добро здраве човек и толкова атлетичен, че ѝ се стори като образ от рекламна страница, който всеки момент ще изчезне. Физическото му присъствие ѝ подежда като токов удар, възприятията ѝ изведнъж придобиха нова сила, всичко това ѝ причини болка в корема. Винаги когато той се появеше край нея тя се чувстваше като привлечена с магнит към него.

Устните ѝ се разтеглиха в малко нервна усмивка.

— Влез — каза тя, след което се залови да проучи съдържанието на пакетите в ръцете му — в тях имаше миниатюрни контейнери с храна. — Трябваше да предложи аз да приготвя вечерята — допълни виновно.

— Глупости.

Той затвори вратата зад себе си и кимна в посока към трапезарията.

— Горещо е. Искаш ли веднага да седнем на масата?

— Да.

Нан беше сложила чинии и прибори на масата в трапезарията така, че тя и Стив да седнат един срещу друг. Сервирала бе и стъклени чаши и извадила бутилка траминер.

— Любимото ми вино напоследък, имам обаче и шардоне, и цинфандел.

— Траминерът е чудесен избор. Аз съм купил малка бутилка шампанско за после.

За кое, запита се наум Нан, макар да знаеше, че той има предвид след като привършат с вечерята. За да отпразнуват победата си в съда.

— И храна от китайски ресторант — додаде той, гледайки я изпитателно. — Даже не зная дали харесваш китайска кухня. Трябваше да те попитам.

— Харесвам я.

Той започна да вади един след друг миниатюрните контейнери с различни храни — повече от шест на брой, и да ги разполага на масата

— Нан учудена го погледна.

— Да не си помислил, че умирам от глад, Стив?

— Не, но си помислих, че ако взема повече на брой и все различни неща, все ще улуча твоя вкус. Ще ни трябват купички за супата.

Нан отиде в кухнята и се върна оттам с купички и лъжици. Той ѝ придържаше стола, докато седне. Такова нещо братята ѝ не биха направили, особено пък на вечеря с храна, взета от китайски ресторант. Тя придърпа стола си към масата, в това време той обиколи и седна на мястото, определено за него. Нан не забравяше, че са само двамата в апартамента, много се надяваше Роджър да е забравил нещо и да реши още тази вечер да дойде да го вземе.

Нан сложи в чинията си малко от пилето *кунг пао*, телешкото със зеле и супа *вон тон*. Забеляза, че Стив си взе по малко от всичко — заприлича ѝ на послушно дете, което са инструктирали да не пропусне нито едно блюдо. Безукорните му маниери малко я притесниха. Дали хора като Стив изобщо обръщаха внимание на това, че някой не беше чак дотам изкусен или не се съобразяваше толкова стриктно с правилата на така нареченото светско поведение?

Той я наблюдаваше. Не толкова как се държи, колкото изучаваше лицето ѝ. И тя не можеше да свали поглед от него. Стори ѝ се по-стар, отколкото когато бяха разговаряли за първи път по обвинението. Всичко е плод на въображението, помисли си тя. Това, че сега ми се струва различен, е, защото се любих с него.

— И моят адвокат ми се обади — каза тя, сипвайки супа в неговата купичка. — Каза ми, цитирам ти точно неговите думи, че си му улеснил работата. Стив...

Ръцете им се докоснаха, когато той пое купичката от нея.

— Да?

— Баща ти изглежда си е помислил, че начинът, по който си се държал в съда, е много хитро измислен ход.

Стив смръщи лице.

— Зная, че именно така си е помислил. Ето в какъв циник се превръща човек, дълго практикуващ право — промърмори той. — Баща ми... досажда ли ти?

Тя изви учудено вежди.

— Да ми е досаждал ли? Не те разбирам.

Стив известно време мълчаливо поглъщаше супата си.

— Баща ми е много харесван от жените. Или поне той така си мисли. Понякога обръща прекалено много внимание на... доста по-млади от себе си жени.

Нан се разсмя.

— Така ли? Това трябва доста да те притеснява.

— Така е — кимна той и макар и с неохота й се усмихна. — Когато те видях да поставяш куфарчето си между двамата, помислих си да не би той, така да се каже, да се е опитал да навлезе в твоя територия.

— Не. Баща ти веднъж ми намигна, но си помислих, че сигурно се досеща, че между нас може да има нещо — реших, че това смигване най-вероятно е неговият начин да ми подсказва, че знае за нас. А куфарчето си поставих там, защото тъкмо беше започнало да ми се повдига — това ми даде някакво усещане за дистанция в случай, че наистина ми стане много лошо, изобщо нещо в този смисъл.

— Освен това докато ме разпитвах, изглеждаше погълната от някакви документи.

Тя кимна.

— Опитвах се да отвлека вниманието си. Помислих си, че ако гледам през цялото време към теб, ти би могъл да си помислиш... всъщност не знам... да си помислиш, че се опитвам да ти внуша да не казваш нищо лошо за мен. Искях да се почувствах напълно свободен и да кажеш всичко, което сметнеш за необходимо.

— Всичко, което казах, всъщност го казах заради теб и заради семейство Мърфи. Казах го, защото наистина го мислех и защото имах нужда да го кажа — обясни той и след като се прокашля, продължи: — Не осъзнавах истински какъв голям проблем имам, преди ти да ми го посочиш, Нан. Мислех, че всички лекари се чувстват като мен и че само единици успяват да се справят по-добре. Започнах да наблюдавам другите и как те се държат в такива случаи. Може и да съм понаучил нещичко. Съзнанието, че имам проблем, ме накара да бъда по-внимателен в поведението си спрямо семействата, чиито близки са починали. Оценявам твоята искреност и честност, че ми каза как стоят нещата. Но — допълни с невесел тон — не мога да приема това, че ме съжселяваш.

— Това, което каза в съда, беше много смело и затрогващо. Искаше ми се направо да зашлевя баща ти, защото ти внуши, че възприема признанието ти само като хитър номер. Защото знаеше, Стив. Залагам месечната си заплата, че прекрасно е знаел колко си искрен.

— И че не би могъл да понесе един мъж да се проявява по този начин — продължи Стив и сви рамене. — По-лесно му е било да се престори, че синът му просто е постъпил много умно. Ние от семейство Уинстед сме майстори в преструвките.

— Всички си имат защитни механизми — каза Нан. — Не казвам, че аз нямам, Стив. Не трябваше да ти казвам, че те съжалявам. Моля да ме извиниш.

— Няма нужда — махна с ръка той леко притеснен.

— Ти просто си имала намерение да се отървеш от мен и да ми кажеш истината се е оказало най-лесният начин.

Нан започна да се терзае заради положението, в което беше изпаднала — дали да държи този мъж на разстоянието, което ѝ се струваше подходящо — по този начин обаче щеше да го нарани — или да потвърди, че чувствата ѝ към него са много по-сложни, отколкото ѝ се искаше да признае — по този начин пък щеше да нарани и двамата. Тя остави вилицата си и подпря брадичка на сплетените си ръце.

— Не зная какво да ти кажа, Стив. Чувствам се толкова объркана по отношение на чувствата си. Не исках да те нараня, но бях сигурна, че ти скоро ще си кажеш каква идиотка съм и бързо ще ме отпишеш от живота си.

На устните му се появи кисела усмивка.

— Точно това си казах, Нан, но не ми подейства. Открих, че ми е много трудно да си мисля за теб като за идиотка или нещо подобно. От друга страна, смятам, че не съм единственият, който има проблеми със себе си.

Нан си пое дълбоко дъх и едва не се задави.

— Така е, Стив. Прав си, разбира се, но това не ме спасява от факта, че се държах идиотски с теб, нали?

— Може би. Зависи какъв ти е проблемът.

Тя поклати глава.

— Ако можех да го формулирам, досега щях да ти кажа. Има нещо, което ме кара да си мисля, че е по-добре, ако не бъдем заедно.

Можеш ли да ме разбереш?

— Не — отвърна той, отпи глътка вино, сложи чашата на масата и известно време остана така, загледан в нея. — Не бих могъл да забравя, че се люби с мен, Нан. Не бих могъл и да си помисля, че си го направила просто ей така. Беше чудесно. Сега аз залагам месечната си заплата, че и ти си го почувствала така. След като се любихме обаче, ти си влязла в спалнята ми и си сложила колието на шията на койтота, защото вече си знаела, че повече няма да искаш да ме видиш. Как би трябвало да разбирам това?

Нан усети стягане в гърлото, което заплашваше да я задави. Не искаше да се впуска в такава дискусия с него.

— Мислех, че няма да имаш нищо против — прошепна тя.

— Няма да имам нищо против да се любя ли с теб? — попита той недоверчиво. — Това беше едно от най-хубавите преживявания, които съм имал през живота си! Ти беше толкова вълнуваща, така щедра. И толкова красива. И, кълна се, не това очаквах, когато те заведох у дома тогава, Нан. Помислих си просто, че ни е нужно уединение, и моят дом ми се стори най-подходящото място. Копнежът и страстта, които ти излъчваше, ме разтърсиха.

— Точно така. И това те накара да си мислиш, че аз искам връзка с теб. Или може би естествено си приел, че нещата между нас могат да се нарекат връзка. Нямах намерение да легна с теб. Не защото не исках това да се случи, а защото не го намирах за правилно.

— Не разбирам защо говориш така. Защо не си го намирала за правилно?

— Поради всички причини, които тогава ти изложих, Стив.

— Не чувам нито една причина, която да натежи на везните срещу привличането, което и двамата усещаме един към друг. С изключение на съжалението ти към мен — изрече той и мускулите на челюстта му потръпнаха, но продължи. — Не се и съмнявам, че понякога наистина изпитваш съжаление към мен. Но се съмнявам, че това е причината да не искаш повече да се срещаш с мен.

Нан усещаше сърцето си лудо да блъска в гърдите и. Напрежението прииждаше на вълни и се разливаше по тялото ѝ. Всяка частичка от нея застана нащрек. Бяха стъпили на опасна почва. Не само желанието му да разбере истинските причини, но и реакцията на тялото ѝ на неговото присъствие я изпълниха с тревога.

Настойчивостта на копнежа ѝ по него, на който не беше успяла да устои онази нощ в дома му, отново я беше завладяла, карайки я да осъзнава красотата на лицето му, нежността на ръцете му, силата на раменете му. Как щеше да понесе нарастващия копнеж по тялото му?

— Може би е по-добре да си тръгваш, Стив — прошепна тя.

Той я изгледа шокиран.

— Да си *тръгвам* ли? Ние тъкмо започнахме да говорим сериозно, Нан. Нямам намерение нито да те обвинявам, нито да те тормозя. Опитвам се просто да разбера какво става.

— Зная — отвърна тя, изправи се и остана така, не знаейки какво да прави. — Не ти се сърдя, Стив. Но така се чувствам. И ще се почувствам по-добре, ако си отидеш.

— Господи, Нан, какво става с теб? — извика той и се изправи, не откъсвайки поглед от нея. — Не можем ли просто да обсъдим проблема като нормални хора? Само ако би могла да бъдеш откровена с мен...

Тя размаха ръце пред себе си.

— Не мога да ти обясня. Ти имаш твърде силно въздействие над мен.

— Предполагам именно защото имам толкова силно въздействие, искаш колкото се може по-бързо да се освободиш от мен — отвърна Стив с пълен с ирония глас.

Той се запъти към вратата, без да се опита да вземе поне един от пакетите, които беше донесъл.

— Изобщо не те разбирам — продължи. — Ако не знаех, че си напълно нормална, щях да си помисля, че страдаш от някакво психично разстройство. А аз съм просто един мъж, който нито би искал да те нарани, нито да те разстройва, затова си тръгвам. Но мисля, че е най-добре да потърсиш помощ заради това, което те притеснява, защото поведението ти не е като на разумен човек.

— Зная — призна тя. — Извинявай. След като си тръгнеш, ще се почувствам по-добре.

— Не, няма да се почувстваш по-добре, след като си отида — възрази той с ръка върху бравата. — Ще се *успокоиш*, но това не е същото като да се почувстваш *по-добре*. Не извърших нищо, което да стане причина за тази твоя реакция, затова смятам, че в съзнанието ти нещо се е объркало и трябва да му обърнеш по-сериозно внимание.

Тя мълчаливо наблюдаваше как той отвори вратата и излезе навън. Точно преди да я затвори, Нан го чу леко да изръмжава и отново широко да я отваря, казвайки:

— Забравих си якето.

Стори ѝ се сломен. Чак ушите му се бяха зачервили от притеснение. Той яростно задърпа якето си от закачалката, то се изхлузи и за малко да падне върху него. Гневът, който тя съзря в очите му, беше толкова силен, че ако беше възможно, би изпепелил раклата под закачалката. Без да се бави да облича якето, той го преметна през рамо и се приготви да си тръгва.

Стив щеше да замине и Нан щеше да остане сама да си блъска главата над странното си поведение. Нищо чудно, че така се е притеснил. Тя наистина не се беше държала като разумен човек. Нан не можеше да понесе, мисълта, че той ще си тръгне, изпълнен с омраза към нея, смятайки я за най-противната жена в света.

— Стив.

Той се спря на прага, но само за миг. С решителен жест завъртя топката на бравата и отвори вратата. Е, добре, нека си тръгва. Много по-добре ще е да си отиде. Нан не осъзна, че се е приближила до него и е поставила ръка на рамото му.

— Не си тръгвай. Ще се опитам да ти обясня.

Той я погледна в очите. Синият му поглед беше изпълнен с безсилие, яд, недоверчивост и нещо, което можеше да се нарече нежност.

— Чувствам се сякаш са ме направили на глупак, Нан, и това чувство изобщо не ми харесва. Въобще не съм си и помислял, че можеш да бъдеш такава. Винаги си била толкова пряма. Това е едно от нещата, които харесах най-много у теб в началото.

Тя го поведе към хола. Той с известна неохота затвори вратата и я последва, после, без да пуска коженото си яке, се отпусна на дивана. Нан седна на известно разстояние от него и няколко минути остана загледана в ръцете си.

— Ние не сме имали връзка като другите двойки — започна тя. — Имам предвид това, че ти не си ми се обаждал по телефона да ме поканиш на кино, нито пък аз например съм те питала дали не би искал да видиш пиеса, за която случайно имам два билета. Изобщо не сме излизали заедно, а вече успяхме да се озовем в едно легло.

— Можехме да започнем да се срещаме. Мислех си, че бихме могли.

— След като вече бяхме спали заедно. Може би си мислел, че си задължен да го направиш.

— Нан, аз исках да излизам на срещи с теб. Исках да имаме връзка. Ти беше тази, която не пожела това.

Тя сплете пръсти и стисна ръце в скута си.

— Бих искала да продължа с обяснението как аз виждам нещата. Смятам, че между нас има само физическо привличане. Целунахме се в моята кухня, след това се целувахме на всички възможни места в болницата. И през цялото това време ти нито веднъж не ме покани да излезем заедно.

— Мислех, че няма да искаш да излезеш с мен.

Известно време Нан размишляваше.

— Може би наистина нямаше да изляза. Не съм много сигурна. Всичко се случи толкова скоро след раздялата ми с Питър. Но въпросът е, че ти не ме покани.

Той прехапа устни и поклати глава.

— Не беше така. Ние играехме една игра. И двамата. Беше различно, вълнуващо, в някаква степен забавно и както се оказа и опасно. Не предвидих, че подобно нещо може да се случи. Кой би могъл да знае, че една пациентка ще сбърка стаята и ще ме вземе за съпруга си? И че това ще я доведе до истерия? Не би могла да очакваш, че бих могъл да предугадя подобно нещо. Освен това, вместо нея можеше да ни види някой лекар или сестра — това би придало пикантност на нещата, разбираш ли?

Нан знаеше, че той е прав — поне в тази част на обясненията си. От негова гледна точка подобно поведение сигурно му е изглеждало сравнително невинно. Пък и кого би могло да го е грижа дали се целуват тайно? Нали и двамата бяха свободни? Не лъжеха никого. Те просто... се прелъстяваха един друг. Искаха да видят докъде могат да стигнат, преди връзката им да поеме по обичайния и прозаичен път на развитие — вечери, филми, концерти и прекарване на нощта ту в неговия дом, ту в нейния.

За Стив всичко случило се между тях просто беше едно вълнуващо отклонение от обичайната практика.

— За мен беше повече от това — каза Нан.

— Не разбирам — въздъхна Стив, облягайки се назад и поглеждайки я скептично. — Опитай се да ми го обясниш по-ясно, Нан. Ако си искала нещо повече, със сигурност мога да кажа, че не си казала подобно нещо. А аз вярвах, че си напълно искрена с мен. Мислех си, че се наслаждаваш на това, което правехме, също като мен.

— Да, разбира се, че ми беше приятно. Но исках нещо повече. Не ти казах, че искам нещо повече, защото не исках да те изплаша. Страстта ми, както ти я нарече, по теб беше много силна — тя преглътна, след това смело го погледна. — Беше всепоглъщаща.

Стив се наклони към нея присвил вежди.

— Опитваш се да ми кажеш, че си била сексуално привлечена от мен в извънредно голяма степен, така ли?

— Да.

Той се ухили.

— Е, добре, Нан, бих могъл да се справя с подобно нещо.

— Да, но аз не можех.

Той се изправи.

— Разбирам. И ти си помисли, че след като веднъж се любиш с мен, това ще ти помогне да решиш проблема.

— Не, не очаквах да се излекувам — промълви тя и леко разпери ръце, вдигайки ги от скута си. — Позволих си да се отдам на страстта си, защото си мислех, че ти не би имал нищо против.

— Единствено бях против това да се превръща в повод да сложим край на взаимоотношенията си.

— Разбирам, но не мислех, че нещата биха продължили дълго. Ти си такъв мъж, който със сигурност няма никакви проблеми с жените — както да излезе няколко пъти с тях, така и да започне сериозна връзка.

— Защо мислиш така?

— Защото си много красив, умен, богат и представителен. И не си женен и доколкото знам, никога не си бил.

— Какво общо има това с отношенията между нас?

— Подобни качества обикновено значат, че такъв мъж не обича да залага на дълготрайни връзки.

— Къде си се нагълтала с тези глупости? Да не би от тъпите женски списания, пълни с тестове на подобни теми?

Нан усети, че думите ѝ са го подразнили, но само сви рамене.

— Досега съм имала две връзки, при които съм си мислела, че ще се стигне до съжителство. Нищо подобно не се случи. Винаги много съм се доверявала, Стив, но изглежда никога не съм могла да преценявам добре мъжете. И ето те теб, твърде голяма хапка за моята уста, ето ме и мен, обладана от прекомерна страст по теб — не вярвам, че нещо би могло да се получи между нас.

— Господи, колко глупости наведнъж. Ти просто си се страхувала. Защо не си го признаеш, Нан? Била си изплашена от силната страст, която си изпитвала към мен. Нищо общо с въпроса дали нашата връзка ще е дълготрайна или не.

Тя примигна срещу него, опитвайки се да проумее доколко е прав.

— Не така виждах аз нещата.

— Погледни ги сега така — даде ѝ съвет той и остави якето на облегалката на дивана, после с решителен жест взе ръцете ѝ в своите и ги поднесе към устните си.

— Нека да ти припомня какво е страстта, Нан. Тя не изчезва просто защото ти искаш да е така.

Той обърна ръцете ѝ с дланите нагоре и ги зацелува — с леки, бързи целувки, които я доведоха до възбуда и изпълниха с копнеж. Очите му потърсиха нейните, докато леко захапваше връхчето на палеца ѝ, след това го пхна целия в устата си. През цялото ѝ тяло премина вълна от възбуда и копнеж, с който така се беше мъчила да се бори през изминалите два месеца. Далеч от него беше изглеждало възможно да се контролира, в негово присъствие положението беше безнадеждно.

— Тази страст не е здравословна — промълви тя. — Извратена и прекомерна е.

— Кой би могъл да каже, че е прекомерна? Може би никога преди това не си се чувствала по този начин. Това не означава, че се е случило нещо лошо.

— Ти не изпитваш подобно нещо към мен, нали?

— Откъде би могла да знаеш?

— Нали мога да го почувствам. Ти си привлечен от мен, но не и по такъв лудешки и обсебващ начин.

— И ти си си помислила, че твоята страст би могла да ме изплаши?

— Разбира се, че би могла да те изплаши. Кой би искал една луда жена за секспартньорка?

— Ти не си луда и аз те искам за секспартньорка. Искам отново да се любим. Искам да ме държиш в прегръдките си, както само ти можеш, и да се любиш с мен така, както го направи миналия път. Никога не съм преживявал нещо подобно, и ако, за да го преживея отново, се окаже, че е необходима напълно обсебена от страст жена, то аз бих искал да я имам при себе си всеки ден.

Стив погали устните на Нан, след лек натиск от негова страна тя ги отвори и пое един от пръстите му. Изумена от силата на обзелата я възбуда, притвори очи. Тя засмука пръста му и той засмука един от нейните. Всяка частичка от тялото ѝ закопня по неговото. Нан имаше усещане като че повече не може да се контролира, вниманието ѝ беше съсредоточено изцяло към милувката му — толкова чувствена и така мамеща беше тя.

— Ще сметнеш ли, че искам да те използвам, ако ти предложи да отидем в спалнята ти? — попита той с дрезгав от възбудата глас.

— Не знам какво да ти кажа — каза Нан, позволявайки му да я привлече към себе си, след като и двамата станаха. — Не знам как да се държа в този случай. Искам те! О, Боже, колко те искам! В същото време усещам, че е по-добре да устоя на съблазънта.

Устните му бяха върху нейните, внушавайки ѝ мисълта, че тя трябва да го има. Докосването на телата им ѝ припомни за любовната им нощ на Коледа. Жаждата да се слее с него изригна от дълбините на сърцето ѝ и се разпростря навсякъде, до връхчетата на пръстите ѝ, до меката повърхност на устните ѝ. Езикът му проникна в устата ѝ, придвижи се чувствено по езика ѝ, зъбите ѝ и достигна небцето ѝ. Тя изпита желание да бъде докосвана навсякъде от него. Закопня той да проникне в нея именно в този момент.

Дрехите се превърнаха в преграда. Нан започна да сваля своите, докато вървеше към спалнята. Стив започна да ги вдига една по една от пода.

— Да не би да очакваш, че Роджър няма да се прибере тази вечер?

— Ще прекара уикенда в къщата си — отвърна Нан и протегна назад ръце, за да разкопчее сутиена си. — Темпото ми е твърде бързо за теб, нали?

— Не съм сигурен, че си твърде бърза — отвърна Стив, привличайки я бавно към себе си.

Той наклони глава и пое зърното ѝ с устните си. Нан изстена и дръпна ципа на полата си. Не след дълго остана изцяло гола, притисната до неговото все още облечено тяло.

— Съблечи ме — предложи той.

Ръцете му не спираха да я гаят, като всяко място, което докосваха, Нан усещаше като изгорено от огън. Тя разкопча ризата му и я метна на пода. Съблече потника му и също го хвърли на пода. Погали с език остриите косми на гърдите му. Пое с устни едно от зърната на гърдите му и го всмука така силно в себе си, че той изстена. После разкопча колана му, дръпна ципа на панталона му и го остави да се свлече на пода. Не посегна към шортите му, предпочете да се наслади на притиснатия към слабините ѝ силно възбуден penis както беше прикрит от дрехата. Нан плъзна ръце надолу в шортите му и докосна тази толкова твърда и обзета от страст част от неговото тяло, която с такова нетърпение очакваше да усети в себе си.

Той сам пожела да се освободи от дрехата, но не и от неспиращите да гаят penisа му ръце. Нан коленичи пред него и го пое в устата си. Не си бе ѝ представяла по-рано, че би могла да направи такова нещо. Но сега усети, че го иска точно в устата си, и мекото връхче с вкус, който я накара да изпита още по-голямо вълнение, примесено с очакване, и цялата дължина, която я изпълни по начин, по който никога досега не беше изпълвана. Езикът ѝ проникна във всички кътчета и пролуки, устните ѝ го галеха с копнеж, тя го всмукваше отново и отново в себе си. Всичко това беше нещо, за което си беше мечтала през дългите тъмни нощи, което, беше изпитвала нужда да направи. Да го поеме с устните си, да го люби с език. Нищо не би могло да бъде по-интимно или по-задоволяващо за разпалиеното ѝ въображение от това, което би могло най-много да му хареса.

А на нея ѝ се искаше това, което прави, да му харесва. Искаше ѝ се да усети тялото му да пламти от страст по нея. А също така ѝ се искаше да усети и себе си пламтяща от екстаз, че се е сляла с него.

Ръцете му я галеха по раменете. Нейните ръце галеха бедрата и хълбоците му. А устните ѝ отново се плъзнаха по цялата му дължина и го всмукаха, за да го приближат до оргазма.

— О, Господи — изстена той. — Всеки момент ще се изпразня. Имаш ли нещо против?

Топлата лепкава маса изпълни устата ѝ. Тя го беше извела до това и в този миг се наслади на перверзната си сила. Защо се беше чувствала неудобно, когато друг път се беше налагало да прави подобно нещо? Нан преглътна течността сякаш това беше най-драгоценното лекарство и продължи лекичко да го гали с устни и език. Той я галеше безспир по косата, притиснал разтрепераното си тяло към нея. Най-накрая тя се отдръпна от него.

— Господи, Нан. Не мога... мислех си... фантастично беше. И съвсем не това, което очаквах — прошепна той, после коленичи до нея и я залюля в прегръдките си.

— Добре ли си?

Тя кимна с глава, като в същото време усети страстта отново да я обзема. Временно, докато го водеше към оргазъм, докато вкушваше с наслада течността, която беше изригнал, възбудата ѝ беше намаляла. Но сега, в прегръдките му кожата ѝ отново настръхна от желание. Тялото ѝ закопня също да изживее оргазъм. Нищо нямаше да му каже обаче.

Стив започна да я гали, привличайки я все повече към себе си и давайки власт на ръцете си да я докосват по гърба, хълбоците, между бедрата ѝ. Изведнъж я взе на ръце и я пусна на леглото. То изскърца, когато се отпусна до нея, и той се засмя.

— Харесва ми, когато леглото пее — каза.

После я целуна, както я беше целувал толкова пъти досега в болницата. Но сега тялото му се докосваше до нейното, ръцете му я галеха и това я караше да настръхва от глава до пети. Нан усещаше натиска на устните му, пулсирането на сърцето му. Почувства стягане в гърлото — възбудата се връщаше с нова сила.

Устните му бяха върху гърдите ѝ, галещи, мамещи, дразнещи. Вълни от удоволствие заприиждаха една след друга, съсредоточавайки силата си в областта на слабините ѝ. Ръцете му като че следваха посоката на вълните, прибавяйки още повече удоволствие. Той галеше копринената повърхност между бедрата ѝ, пъхнал крак между нейните. Имаше толкова красиво тяло този Стив. Нан зарови пръсти в разчорлената му коса, когато той сведе глава към слабините и.

Стив лесно можеше да я доведе до оргазъм, само като я докосваше я с език, но предпочете да удължи удоволствието и. Близване тук, погалване там, докато положението стане нетърпимо. А след това пауза. В паузите разговаряше с нея.

— Ти си много красива, Нан. Тялото ти е чудесно. Кожата ти е като от коприна и се наелектризира, когато я докосвам. А и на вкус си превъзходна.

Устните му отново бяха върху нея, ненаситни, каращи я да се напруга до крайност. Влажни, проникващи навсякъде. Сега, ето сега е моментът.

Не! Не още!

— Изпълнена си до крайност от страстта. И готова. Зная, зная, че си готова, скъпа моя. Но би могла да бъдеш още по-готова.

Езикът му проникна в нея. О, Господи. Направо щеше да умре от копнеж и наслада.

Той покри бедрата и корема и с целувки, очертавайки концентрични кръгове около слабините ѝ — мястото, събрало цялата ѝ страст. Отново целувки. Езикът му проникна в устата ѝ, след това в слабините ѝ — сякаш беше насекомо, пиещо нектар. Сега, ето сега е моментът — със сигурност.

— Имаш божествен вкус. Опияняваш като старите книги, ароматна си като самия живот. Можеш ли да почувстваш всичко това, Нан?

Тя отново усети езика му, в себе си, върху себе си, този път неспиращ да се движи. Стимулиращ, галещ, проникващ, даващ, даряващ я с пълнота. Нан чувства сякаш насъбрани в нея копнеж се взривява, тялото ѝ се разтърси от изумителни усещания. Езикът му продължаваше да се движи, галещ, достигащ навсякъде, ненаситен. Диво и непоносимо удоволствие се разля на вълни по тялото ѝ. Сърцето ѝ заби ускорено. Цялото ѝ тяло пламна в оргазъм.

Беше напълно обсебена от страстта си по Стив.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Нан и Стив лежаха известно време изтощени. Той продължаваше да я държи в прегръдките си, тя беше сгушила глава под рамото му, а ръцете ѝ починаха на гърдите му. Той беше изумен от огромността на това, което се беше случило, от пиршеството на страстта и танца на телата им. Ако трябваше да си признае истината, беше малко изплашен от случилото се.

Макар очите на Нан да бяха затворени, не мислеше, че тя спи. Дишането ѝ беше равномерно, пръстите ѝ помръдваха върху гърдите му. Беше ли права, опитвайки се да сложи край на взаимоотношенията им? Дали се беше опитвала да пощади и него, и себе си?

Мечтата на всеки мъж беше да притежава красива и умна жена, сексуално отдадена изцяло нему. Един вид сексуална робиня. Ако погледнем реално нещата обаче, помисли си Стив, подобна ситуация означаваше изключителна отговорност за един истински мъж, а той се смяташе за истински мъж. Подозираше и че е влюбен в Нан, в противния случай така лесно постигнатото притежание не можеше да бъде нищо друго, освен чисто използване за собствено удоволствие.

Освен това той се съмняваше, че Нан наистина е сексуално обсебена от него. Приятна и ласкаеща го мисъл, но най-вероятно далеч от цялата истина. В края на краищата и той самият беше силно привлечен от нея. Тези кратки, вълнуващи срещи в болницата не бяха предприети от скука. Беше я търсил, тъй като самият вкус на устните ѝ го наелектризираше. Лудешкият устрем да консумират неудържимия си копнеж един по друг беше не по-малко интригуващ от дългата им игра на котка и мишка.

Стив прокара пръсти през разрошената ѝ коса. Нан изглеждаше много различна с пуснати коси, а не прибрани във вечния ѝ френски кок, така изразът на лицето ѝ сякаш ставаше по-мек. Изглеждаше млада и уязвима, и толкова сексапилна, колкото само една жена можеше да бъде. Бузите ѝ все още бяха зачервени, устните и подпухнали и извити в усмивка, носещи отпечатъка на сладостното

преживяване. Стив усети неудържим копнеж да я притисне с все сила към себе си, да я защити от страховете ѝ и да ѝ обещае, че всичко ще се оправи. Сякаш би могъл да го гарантира. Притегли я към себе си и потъна в сън.

Когато се събуди, знаеше, че е минало известно време, но още не се е съмнало. Беше сам в леглото в непрогледната тъмнина и предположи, че е полунощ. Изследва с поглед цялата стая, докато откри червеното показание на дигиталния часовник — беше три и четиридесет и осем. Прекалено ранен час за ставане, тогава какво правеше Нан? Протегна крака и ги спусна на пода — беше станало много студено. Дръпна завивката, уви се в нея и затърси изплъзналата му се любима. Недобре запознат с разположението на апартамента ѝ, той чукна глава в стената в коридора, реши обаче да не се занимава с търсене на ключа за осветлението.

Забелязал приглушена светлина в хола, той се запъти натам и откри Нан да седи на дивана, загърната в халат и загледана в сложената на масата свещ. Чувайки го да приближава, тя вдигна поглед и му се усмихна свенливо.

— Не исках да те събудям, но не можах да заспя — каза тя.

— Често ли страдаш от безсъние? — попита той с ласкав глас, присядайки на дивана до нея.

— Едва напоследък. Понякога Роджър и аз се натъкваме един на друг посред нощ и тогава започваме да редим пасианси.

Стив усети пристъп на ревност, но я отхвърли. Роджър би трябвало да е виждал много пъти Нан с разпуснати коси, с този халат, така плътно прилепващ към тялото ѝ. И най-вероятно изобщо не е обръщал внимание на всичко това.

— Искаш ли да си поговорим?

Тя кимна. Облегна се на голямата възглавница в ъгъла на дивана и подви крака под себе си, старателно покривайки ги с крайчеца на халата си.

— Мисля, че се налага да си поговорим.

— Каж ми за какво си мислеше.

Тя леко подсмъркна.

— За хиляди неща, без никаква особена връзка помежду им. Първо си помислих колко беше хубаво, после се почувствах засрамена заради държанието си. След това си помислих, че няма нищо лошо в

това, защото на теб също ти хареса. По-нататък си помислих, че трябва да съм луда да се усещам толкова обсебена от страст по теб. И не знаех дали ще мога отново да се върна към обичайното си настроение. Да живея както преди, без всички тези мисли за теб. Защото върша всичко сякаш в полубудно състояние. От месеци се чувствам така. И това ме плаши.

— Не можеше ли да ми кажеш всичко това през декември?

Тя махна с ръце като че раздражена.

— Разбира се, че не можех. Като всеки друг човек и аз имам гордост.

— Какво общо има гордостта, Нан? Нали става дума за физическо привличане?

— О, повече от това е и ти го знаеш. Макар и да сме на тъмно и да не те виждам добре, мога да усетя, че си изплашен. Усеща се по тона на гласа ти. Не си много сигурен какво да правиш с мен.

Обзе го моментно желание да ѝ отговори дръзко, едновременно с това си даде сметка какви биха могли да бъдат последствията за чувствата ѝ. По-внимателно и стъпка по стъпка, отправи си предупреждение той. Тя е много чувствителна и всеки погрешен ход би я наранил.

— Не знаех какво би ми позволила да направя с теб — коригира я той. — Не знаех дали не възнамеряваш да ми кажеш, че не искаш да ме видиш отново, защото се чувстваш объркана. Това би било бягство, а ти вече опита да го направиш.

— И почти успях — настоя тя. — Ако само не бяхме свързани с това обвинение в лекарска небрежност.

— А какво ще кажеш за полубудното състояние, в което си изпаднала от месеци насам?

— О, да — въздъхна Нан и се усмихна. — Може би някои хора биха могли да свикнат с това. Мен това положение ме влудява. Имала съм пациенти, чиито припадъци им действаха като оргазъм. Но никак не се чувстваха щастливи от факта, че са изгубили контрол над себе си.

— Кой би могъл да ги обвинява? Нан, ще позволиш ли на нас двамата да създадем връзка? Имаш ли намерение след тази нощ да се срещнеш отново с мен?

— Ти искаш ли да се срещнеш с мен?

— Повече от всякога.

На устните ѝ се появи неуверена усмивка.

— Тогава, предполагам, бихме могли да опитаме. Знай, обаче, че с мен поемаш голяма отговорност — продължи тя.

Стив не си направи труда да отрече. Само разпери ръце и след като тя се притисна в прегръдките му, прошепна в косите ѝ:

— Ще видиш, че си заслужава усилието, скъпа моя...

Заспаха в прегръдките си след ново бавно и сладостно сливане. През останалото време Нан сънува еротични сънища, успокоявайки се подсъзнателно, че с настъпването на сутринта отново могат да се любят. Стив беше твърде енергичен, а и твърде любопитен, за да се е почувствал преситен засега. Тя се страхуваше обаче, че ще го изплаши със силата на желанието си, ако му позволише да разбере как страстта клокочи в нея, неугасима и постоянно усиляваща се.

Не че всяко сливане не я караше да се чувства задоволена. Всяко едно беше великолепно по своята завладяваща сила и заради усещането, че наистина се случва, а не е плод на фантазията ѝ, повикана на помощ, за да успокои неистовата ѝ възбуда. Тя се събуждаше след всеки сън, след това правеше всичко възможно отново да заспи и успяваше, долепена до спящото тяло на Стив.

Щом просветна първата утринна светлина, Нан леко потърка тялото си в неговото, увивайки се като змия около него — искаше ѝ се по-пълно да се наслади на усещането за близостта му, а и се надяваше той да се събуди възбуден и готов. Зората нахлуваше през прозореца, а тя леко погали брадичката му, представяйки си какви чувства у нея би предизвикал допирът на едва наболата му брада върху корема ѝ. В отговор на нейните милувки възбудата на Стив нарасна, но той самият не се пробуди.

На фона на неясната утринна светлина, Нан можеше да види, че е изпаднал в онзи дълбок сън на преуморените и лишени от редовен сън хора. По всяка вероятност е работил няколко нощи подред преди делото и сега бе в плен на нуждата си от почивка. Разочарована, но решена да се държи като разумно човешко същество — макар изобщо да не се чувстваше такова — тя извърна гръб и отново се опита да заспи. Сънят така и не идваше.

Нан прекара следващите два часа в леглото, чакайки го да се събуди. Копнежът по него нарастваше и вече беше придобил направо застрашителни размери. Гърдите ѝ щръкнаха, а слабините ѝ пламтяха.

Усещаше мъчително стягане в гърлото. Може би нямаше да бъде много грозно, ако просто го разтърсеше леко, за да го събуди. Можеше също да започне да му шепне приятни безсмислици в ухото или да покрие с целувки цялото му тяло.

Изведнъж на входната ѝ врата започна да се чука. Нан рязко седна в леглото си и запримигва срещу часовника. Беше осем и половина. Никой не би могъл да дойде в апартамента ѝ в осем и половина в събота сутринта. Трябва да е някаква грешка. Роджър си има ключ. Друг би ѝ позвънил предварително. И въпреки това, макар и заглушени от масивното дърво, от което беше направена входната врата, ударите отново достигнаха до слуха ѝ, нещо повече — тя чу, че я викат по име. Гласът беше мъжки и в него се усещаха настойчиви интонации, тя обаче не успя да го разпознае.

Стив най-накрая се събуди — от това нямаше никаква полза сега, помисли си Нан — и разтърка очи със силните си ръце.

— Какво става? — попита той.

— Не зная.

Нан се измъкна от леглото, вдигна халата си от пода, хвърлен там през нощта.

— Сигурно е нещо спешно. Иначе кой ли би могъл да дойде по това време при мен, а и да удрия по вратата ми. Ще видя кой е. Не си отивай.

Докато вървеше към вратата, прокара пръсти през разрошената си коса, за да я сложи в ред поне малко. Пред входната врата попита:

— Кой е?

— Джим е. За Бога, Нан, пусни ме да вляза.

Брат ѝ Джим. Изобщо не бе очаквала да е той. Нали си беше в Оклахома? Би трябвало по това време да е в Оклахома и още да спи.

— Върви си — каза тя.

— Няма да си вървя — извика той, отново удряйки вратата. — Искам да говоря с теб.

— Ела по-късно.

— Не се дръж така абсурдно, Нан. Пусни ме да вляза.

— Защо си тук?

— Ще ти обясня, когато ме пуснеш да вляза.

Нан разбра, че те даже не бяха заключили както трябва вратата. Остатъците от китайската храна си бяха на масата. Стив се намираше в

спалнята ѝ. О, колко е несправедлив животът! Тя отвори вратата.

Едва успя да го познае. Обикновено Джим се носеше развлечен, а косата му едва ли можеше да се нарече сресана. Мъжът, който стоеше пред нея, имаше зашеметяваща и без съмнение много скъпа прическа, а за дрехите, с които беше облечен, не би могло да се каже, че са купени от някой обикновен магазин. Сякаш бяха взети от гардероба на бащата на Стив.

— Ти не си моят брат — каза тя и се престори, че иска да затвори вратата.

Той се захили глупаво.

— Изглеждам много добре, нали? Защо тогава, по дяволите, Франсин се отнесе така зле с мен? Мислех, че ще ме хареса така.

— Може би те харесва какъвто си в действителност.

След като Джим влезе и се насочи право към кухнята — любимата му стая в която и да е къща, Нан затвори вратата. При вида на многобройните миниатюрни контейнери с храна върху масата в трапезарията, той се спря втрещен.

— Да не би да си си взела храна от китайски ресторант за закуска?

— Не, не съм си взела храна от китайски ресторант за закуска.

Той кимна разбиращо и се огледа наоколо подозрително.

— Единственият път, когато някога съм оставял вечерята си неприбрана, беше, като разговарях с една жена и после...

— В спалнята ми има мъж — каза Нан, усещайки как по бузите ѝ плъзва червенина.

— Някой, когото познавам ли?

— Да.

— Само не Роджър!

— Не, не е Роджър — измърмори тя. — Защо всички си мислят, че съм прелъстила Роджър?

— Така ли мислят всички?

— О, защо не си отидеш вкъщи? Защо всъщност дойде тук?

— Имаш ли нещо против да закуся, докато разговаряме? Ужасно съм гладен.

— Франсин не те ли храни?

— Хайде престани. Само защото има някакъв мъж в спалнята ти, не значи, че трябва да се показваш язвителна към Франсин.

— И така, къде прекара нощта, Джим?

Той прекрачи прага на кухнята, дръпна един стол, след това отвори хладилника. Нан също влезе в стаята.

— У Франсин — каза той, измъквайки купа с плодове, бутилка мляко и една опаковка хляб, предназначен за препечени филийки. — Имаш ли масло?

Тя посочи керамичния съд върху масата.

— Ето там. Джим, този уикенд за пръв път ли идваш в Сан Франциско?

— Е, не — призна той, докато слагаше филийките да се препекат. — Знаеш ли, че някои хора ядат препечените филийки със сирене империал и съомга?

— Да, зная го. А ти кога го научи?

— Преди няколко дни. Карам курс.

— По ядене на препечени филийки.

Той примигна срещу нея.

— Няма да е лошо да престанеш да ми се подиграваш, сестричке. Едно от нещата, които научих по време на курса, е да се постарая да бъда по-изтънчен и по този начин да предотвратя възможността сестра ми да ми задава неудобни въпроси.

— Къде караш този курс?

— В Ню Йорк.

Нан смаяно го погледна.

— По-рано и под конвой нямаше да успеят да те закарат в Ню Йорк.

— Изисканите хора не правят подобни забележки. Ню Йорк е оазис на културата на тази страна и ако искаш набързо да опресниш познанията си в тази област, трябва да отидеш там и да се повъртиш известно време.

— Не говориш сериозно. Никой не предлага курсове по бързо придобиване на изтънченост и светски маниери. Даже и в Ню Йорк.

— По дяволите, Нан, хората предлагат курсове за неща, които изобщо не би могла да си представиш. Курсът по светски маниери е просто един от тях. И точно в Ню Йорк е най-подходящото място да се сдобиеш с такива маниери. Питай ме нещо във връзка с операта.

— Не бих се осмелила.

— Е, не бих могъл да кажа, че зная много неща, но научих какво бих могъл да говоря по този повод. Операта е едно от най-великите изкуства — в нея се съчетават музика и драма, допълнени от великолепа сценография и костюми. Даже и посетих едно представление, но не мога да кажа, че много ме заинтересува.

— Много лошо.

— Мислех си, щом Франсин си пада по операта, нали знаеш?

— Не зная. Джим, всичко това си го направил заради Франсин ли?

— Добре де, как би могла да хареса иначе селяндур като мен? — каза той, намаза масло върху филийката и отхапа. — Тези филийки били с чесън. Ти чесън ли ядеш на закуска?

— Да ме виждаш да ям? Филийките са на Роджър.

— Значи той все още живее тук.

— Да, но реши да прекара този уикенд в собствената си къща.

— Така че ти да можеш да прекараш... с кого всъщност си?

— Роджър не знае нищо за това с кого съм.

Джим наля мляко в чашата си и взе една круша от купата с плодове.

— Знаеше ли, че хората с изтънчени маниери никога не биха си позволили да пият мляко на публично място?

— Мисля, че са си направили майтап с теб по повод на това.

— Ами, самата истина ти казвам. Огледай се наоколо, когато си в някой по-изискан ресторант. Водиха ни в няколко много хубави ресторанта.

— Трябва да си платил доста за този курс.

— Доста — отвърна Джим и смръщи вежди, вперил поглед в чашата с мляко. — И щеше да си струва парите, ако Франсин беше оценила напредъка ми в тази посока.

— Но тя не го оцени.

— Тя просто не иска да приеме факта колко съм се променил — пригответи се да спори Джим. — Не би ли трябвало да се чувства по-спокойна и уверена, знаейки, че няма да си поръчам чаша мляко, когато отидем в *При Ърни*?

— Би ли трябвало, наистина? — попита Нан, не очаквайки отговор.

Тя усети някакво движение откъм хола, обърна се и видя Стив, напълно облечен. Махна му, подканвайки го да дойде при тях.

— Джим, сигурно си спомняш приятеля ми Стив Уинстед.

Виждайки брат ѝ, изражението на лицето на Стив явно се промени. Той пристъпи в кухнята с протегната ръка към Джим, който за миг го погледна право в очите. Привикнал да се справя майсторски в неловка ситуация, когато не ставаше дума за изпитание на чувствата, Стив лекичко се усмихна, защото видя как се наежи Джим — колкото предизвикателно, толкова и като предпазна мярка.

— Намеренията ми са почтени — каза той.

Джим се разсмя и седна отново на стола си, за да си довърши закуската.

— Всички така казват. Искате ли филийка?

— Ако е с чесън, не искам — отвърна Стив, погледна въпросително Нан и сви рамене — жест, който би трябвало да означава нещо като *Не знам какво друго бих могъл да направя*, после отново се обърна към Джим. — Какво ви води в Сан Франциско?

— Дойдох да демонстрирам новопридобитите си светски маниери на Франсин — призна си младият мъж, — а тя ме изрита.

— Обаче, след като прекара нощта при нея — припомни му Нан.

— Е, да, но това в никакъв случаи не ме окуражава. Каза ми, че се налага няколко часа да поработи днес и че е най-добре да попитам теб защо поведението ми я е отвратило. Ти знаеш ли защо? — попита той Нан с искрена надежда тя наистина да може да му обясни.

— Надяваш се да мога да я разбера като жена, така ли? Ето каква мисля, е причината — така си ѝ показал, че ѝ нямаш достатъчно доверие, че би могла да те приеме такъв, какъвто си.

Той я изгледа подозрително.

— Точно същото каза и тя. Не мислиш ли, че е по-важно да не я поставям в неудобни ситуации? Освен това, беше ми много забавно да се уча как трябва да се държат баровците и важните клечки.

Стив изгледа въпросително Нан и тя каза:

— Джим кара курс по светски маниери в Ню Йорк.

— Може би просто трябваше да се закача за Стив за няколко дни — избъбри замислен Джим. — Той знае всичко за тази сбирщина, нали? — допълни той и очите му в миг заблестяха — като че му

просветна някаква идея. — По този повод разговаряхте с мама и татко на Коледа, нали, Нан?

— Не разбирам само защо те пуснах да влезеш — промърмори Нан, усещайки как се изчервява отново.

— Няма да задавам повече въпроси — каза Стив, макар в очите му да проблясваха тайнствени пламъчета. — Поне не сега. Може би трябва да ви оставя сами, за да се разберете по-добре.

Джим го погледна с облекчение, но Нан се почувства разстроена и разочарована. Не че не ѝ се искаше да остане с брат си, но имаше толкова недоизяснени неща между нея и Стив.

— Ще се видим ли по-късно? — попита тя притеснено.

Както беше с гръб към Джим, Стив бавно разтегли устни в усмивка — една усмивка, изпълнена с намеци.

— Някъде около три часа, добре ли е? — предложи той. — Искам да погледнем някои мебели с теб.

Нан си представи празната му къща и няколко огромни възглавници пред камината. Червенината на лицето ѝ се засили.

— Има ли някакъв напредък в мебелирането на къщата ти?

— Известен напредък — да. Ще дойдеш ли?

Джим, мислейки, че решението ѝ зависи от него, се обади:

— Франсин ще приключи с ангажиментите си към обяд. Мислехме да те поканим на обяд, но към три ще сме свършили.

На Нан ѝ се прииска да му каже нещо остро от рода на *Не трябваше ли по-рано да ми го кажеш?*, но само отвърна:

— Добре. Няма ли да закусиш, преди да си тръгнеш, Стив?

Погледът му за миг се задържа върху хладилника, но после поклати глава.

— Ще си купя нещо по пътя. Радвам се, че се видяхме отново, Джим.

Минавайки покрай Нан, той лекичко докосна рамото ѝ.

— Ще се видим по-късно.

Макар Стив да се появи почти веднага, след като Франсин и брат ѝ я бяха изпратили до апартамента ѝ, тя беше имала достатъчно време да се чуди над въпроса дали още като се появи, да не го поведе към спалнята. Отвори вратата и го видя да ѝ се усмихва.

— Слава Богу! Боях се, че не си се прибрала още, а съм уговорил една среща, на която искам да заведе и теб.

— О, по дяволите — промърмори тя, но изражението на лицето ѝ беше закачливо. — Вече разбирам, ти просто си един много своенравен клиент.

Въпреки тези думи той се осмели да я целуне — една дълга и страстна целувка, докато самата тя не се отдръпна, казвайки:

— Не е честно. Къде отиваме?

— Да видим едни мебели.

— И е толкова наложително, сякаш от това зависи животът ти?

— Става дума за много лична сделка, доста важна при това — отвърна ѝ той, помогна ѝ да си облече шлифера и я целуна по косата. — Ще погледнем едно легло.

Тя се разсмя.

— Е, в такъв случай...

Докато шофираше към мебелната къща в Ноа Вали, той ѝ обясни, че е успял да съчетае в къщата си мебели, за съществуването, на които е разбрал от най-различни източници — рекламни материали, дърводелски работилници, агенции по вътрешен дизайн и недвижими имоти.

— Може да се каже, че са модерен вариант на това, което човек би очаквал да види приготвено в една дърводелска работилница. В стила на братята Грийни. Беше много забавно, докато разбере коя да ми бъде отправната точка. Едно от нещата, които ме насочиха, доста ме смути — каза той, гледайки я многозначително. — Когато ти беше у дома, спомена, че в къщата трябва да е работил майстор — дърводелец.

— Така ли съм казала?

— Да, и аз реших да проуча нещата в тази посока. Открих, че вътрешното оформление на къщата е било правено от ученик на братята Грийни. Тогава ми дойде наум, че може би е най-добре и мебелите да са в този стил. Поръчах рисувано стъкло за вратите и прозорците от *Литъл рейдъл* студио. Някои от предложенията им наистина бяха превъзходни. На един архитект пък възложих да модернизира кухнята, съхранявайки стила. Така че дължа всичко на теб, Нан.

— Поне за нещо да съм била от полза.

— В къщата едва на две-три места има вградени шкафове, за разлика от повечето къщи, мебелирани от братята Грийни или учениците, тъй като е и доста по-малка от тези, над които те обикновено са работели. Успях да открия обаче доста техни неща, подходящи за по-малки по размери пространства. Би трябвало да видиш тези дървени мебели, в които няма нито един железен пирон. Великолепни са.

— Надявам се да ги видя — изхъмка тя. — Много скоро.

Той примигна срещу нея.

— Обещавам ти. Леглото, което отиваме да видим сега, само ми го описаха, но и това ми стига да си мисля, че ще ми хареса.

Когато Нан застана пред превъзходния образец на дърводелския занаят, усети да я обземат тръпки на радост. Тя прокара ръка по гладката повърхност на красивото тъмно байцвано и полирано дърво — такава сръчност и такава преданост бяха вложени в изработването му. Лицевата табла представляваше цяла стена с много рафтове, чекмеджета и скрито осветление, изпълнена в сложна комбинация, долната табла беше образец на семпла елегантност.

Собственикът, който се беше сдобил с леглото заедно с къщата, по всяка вероятност го беше възприел повече като недоразумение, отколкото като произведение на изкуството. Увери ги, че леглото би могло да бъде разполовено, за да могат да го пренесат, посъветва ги обаче да потърсят някой, който разбира от тези работи.

— Познавам такъв човек — увери го Стив, после се обърна към Нан и я попита. — Какво ще кажеш?

— Много красива изработка — отвърна тя, в погледа ѝ можеше да се прочете много повече. — Ще се събере ли в спалнята ти?

Той леко повдигна рамене.

— По размери да. Ще остане място и за койота с колието.

Нан се изчерви и в същото време усети отново да я обзема възбуда. Тя пхна ръка в неговата.

— Ако цената е разумна, би могъл да го купиш.

И той го купи.

Без да се наговарят специално, те се върнаха в апартамента ѝ и дълго време стояха прегърнати в хола ѝ. Стив чувстваше как възбудата му нараства, беше сигурен, че по същия начин нараства и у нея.

Усещаше гърдите ѝ втвърдени, както се докосваха до гърдите му, усещаше собственото си желание и силата на нейния копнеж.

— Ако това е да се усещаш обсебена от мен, напълно го приемам — прошепна той в косите ѝ. — Трябва да съм прихванал това чувство от теб, като вирус. Само да те видя, само да чуя гласа ти и възбудата изцяло ме обзема.

Светлокафявите ѝ очи бяха изпълнени със страст. Стив знаеше, че в неговите се четеше желанието му да проникне в нея, да изпълни тази част от нея, която копнееше за него, да се слее с нея, да стане част от нея. Устните му намериха нейните устни — оказаха се меки и жадни за целувките му. Ръцете му погалиха гърба ѝ и се насочиха към хълбоците ѝ. Усети я как потрепера от желание, когато я притисна по силно към себе си. Странно, да се усещаш възбуден до крайна степен, без да имаш нужда от предварителна игра. Объркващо, вълнуващо и предизвикателно. Стив сплете пръсти с нейните и я поведе към хола.

— Ще пуснеш ли малко музика? — попита той.

Тя кимна одобрително, избра една касета и я пъхна в касетофона. Мелодията, чиито звуци се понесоха из стаята, бе балада на Дон Уилямс.

— Роджър и аз много обичаме да слушаме кънтри — каза тя.

— Това за мен ще бъде съвършено ново преживяване — призна той, вземайки я отново в прегръдките си, и лекичко я завъртя около себе си.

Известно време телата им се люлееха в такт, притиснати едно до друго, и двамата се чувстваха свързани помежду си по един неуловим и трогателен начин. Стив усещаше възбудата си да нараства, достигайки такова ниво, при което вече имаше нужда от неотложно задоволяване, затова изрече на глас предположението, че май е време да се оттеглят в спалнята.

— Имам по-добра идея — отвърна му Нан, леко отдръпвайки се от него.

Тя започна да се разсъблича, не откъсвайки поглед от Стив, и той я последва. Тя свали пуловера, той ризата. Тя — сутиена, той — потника. Тя — късите памучни бермуди, той — гащетата си. Тя — бикините си, той — слиповете си. После Нан отново се хвърли в прегръдките му и се притисна по протежение на цялото си тяло към него.

Стив усети огън да го изгаря във всяка точка, в която се докосваха, кожата му беше като суперчувствителен проводник на възбуда от нея към него, достигайки до мозъка на костите му. Той едва издържаше на наладата и очакването на още по-голяма наладата. Тя потърка тялото си в неговото в желанието си да го предизвика. От гърлото му се отрони дълбока въздишка.

— Ти направо ме убиваш — опита се да протестира. — Отиваме ли в спалнята?

— Не още.

Беше способна да постигне с него много повече, отколкото той би могъл с нея, помисли си за миг Стив. Но и двамата бяха честни до крайност, и когато помежду им имаше мир, и когато бяха във война. Той се завъртя заедно с нея в посока към коридора, отпусайки глава върху гърдите ѝ. Тези прелестни и съблазнителни гърди, които досега бяха убягвали от вниманието му. Пое едно от зърната в устата си, оказа се твърдо от възбуда, но податливо на ласката на езика му. По-скоро усети, отколкото чу стенанието и.

— Отиваме ли в спалнята?

— Отиваме.

Нан изобщо не беше умерена в показването на страстта си. Харесваше му да чува звуците на възторг, които тя издаваше, и да усеща настойчивостта на ръцете ѝ. Харесваше му как го докосва, милувките на енергичните ѝ пръсти, водещи го сигурно към оргазъм. Тялото ѝ беше абсолютно незащитено, уязвимо и напрегнато от възбуждане. Той цял се отдаде на сладостното чувство, което тя предизвикваше у него. Нан беше като слънчевата светлина през лятото и есенните ветрове, острия мраз през зимата и пролетното обновление.

Той я водеше и тя го следваше. Тя му подсказваше и той разбираше. Този вид хармония досега му беше непозната. Притегли я към себе си и проникна в нея, в тялото ѝ, което го очакваше с такова желание. Тя се притисна до него и той се притисна към нея и продължиха така — слети, залюлени в един и същи ритъм, настойчиви в желанието си да се насладят един на друг. Нищо не би могло да бъде по-сладостно от вика и в мига на достигане на оргазма. Неговият дойде непосредствено след нейния, като разбиваща се в скалите вълна и превръщаща се в ситни пръски, носеща удовлетворение за всяка част от тялото му.

Стив отметна разпилялата се върху лицето ѝ коса и я целуна по притворените очи.

— Ти си една сексапилна и възхитителна жена, Нан. Ще имаш ли нещо против да те задържа за себе си?

Тя примигна срещу него и го изгледа внимателно.

— Не бихме могли да знаем дали между нас има нещо повече от секс, Стив?

— Аз зная, че не е само секс. Поне за мен е така.

Като че не беше чула отговора му, тя продължи:

— Не би и могъл да знаеш какво е да си обект на нечия страст. Това е ново и интригуващо усещане за теб, но щом престанеш да ме харесваш, ще се превърне в кошмар за теб.

— Не те разбирам.

— Съвсем естествено.

Нан притвори очи и извърна глава. Той я усети да потреперва.

— Ако нещата бяха по-различни, а те твърде бързо могат да се променят, бих могла да те накарам да се чувстваш твърде неловко — допълни тя шепнешком.

— Не мисля, че нещата ще се променят.

— Нещата винаги се променят. Нека просто се насладим на това, което имаме сега, съгласен ли си, Стив? — каза тя с решителност в гласа.

Той я целуна зад ухото, в основата на косата ѝ.

— Добре — съгласи се той, макар съзнанието му да достигна до заключения, които доста го притесниха и разтревожиха.

Дали всъщност не му беше признала, че самата тя е обект на нечия страст? И какво щеше да означава това — за нея, ами за тях?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джоелен вече беше излязла от кабинета, когато Стив дойде да покани Нан да обядват в барчето на болницата.

— Не зная дали искам да ни виждат заедно — беше казала тя сутринта, когато той си тръгваше от апартамента ѝ.

Той я беше погледнал замислено.

— Аз искам. И мисля, че ти би трябвало да свикваш с това, защото смятам да се превърна в неотделима част от живота ти.

Тя неохотно беше изразила съгласието си, въпреки че вътрешно все още не беше успяла да възприеме изцяло идеята. Макар да се беше наслаждавала на всяка минута от уикенда, прекаран със Стив, Нан не беше посмяла да крои планове за бъдещето, дори не и за следващия ден. Нещата бяха по-сложни, отколкото той си даваше сметка. Но Нан предпочиташе да не си блъска главата какво би трябвало да направи, освен ако не станеше абсолютно наложително. Изглежда Стив обаче имаше намерение да доведе нещата до там, че да стане абсолютно наложително да се вземе конкретно решение.

Започваше да ѝ просветва, че това, което изпитва към Стив, е нещо повече от обикновено сексуално влечение. Може би само в началото да е било така. Не толкова приликата на Стив с древногръцки бог и изявената му мъжественост я бяха привлекли. Още когато се бяха срещнали, за да потичат заедно, се беше усетила въввлечена в неговата орбита. Без да има никакво намерение, без даже и да подозира, че би могла с нещо да му повлияе, тя се бе намесила дотолкова в живота му, че го беше променила.

Емоционалните притеснения, които Стив изпитваше тогава, я бяха трогнали. Не само беше изпитала съжаление към него, беше ѝ се понаравило, че той не се беше опитал да се отбранява, а напротив — беше изразил искрена готовност да се справи с проблема, наличието, на които тя му беше посочила. Нан съзнаваше, че по начало той се беше съгласил да потича с нея, за да я посъветва какво да бъде поведението ѝ по отношение на обвинението в лекарска небрежност.

Изключителната му маневреност и способността му да обсъжда нещата от различни гледни точки, а също и абсолютната му искреност по отношение на себе си, бяха качества, които тя постепенно беше откривала.

Със сигурност тогава той не бе проявил никакъв интерес към нея. Освен може би това, че я беше закарал да посрещне семейството си на летището, че бе приел да вечеря с тях и че ѝ беше дал подарък за Коледа, с което ѝ бе показал, че чувствата му са по-сериозни, отколкото биха били достатъчни за няколко откраднати целувки в коридорите на болницата. Как така тя не беше успяла да забележи всичко това?

Стив се показва на прага на кабинета ѝ, русата му глава се наклони леко надясно във въпросителен жест — сякаш не беше много сигурен, че ще бъде приет. Нан тъкмо диктуваше на касетофона си бележки, предназначени за лекуващите лекари на пациентите, хоспитализирани по време на уикенда. Тя покани Стив с жест на ръката да влезе в стаята и изключи апарата.

— Бихме могли да си вземем по един сандвич от фургона навън и да влезем в някоя празна лекционна зала — каза тя.

— Не. Искам да сме заедно, в барчето, и да се гледаме с премрежени погледи.

— В празната лекционна зала бихме могли да правим и други неща — опита се да го съблазни тя.

— Да, но няма да е достатъчно — отвърна той, погалвайки я с палеца си по устните — ако някой влезеше в този момент, нямаше да може да види нищо, защото пред погледа му щеше да се изпречи широкият гръб на Стив. — В барчето ще имаме възможност сами да пуснем клюката за нас двамата. Много по-забавно начинание, отколкото да сътворим скандал в отделението ти — а и вече сме го правили.

Нан въздъхна и бутна настрани документацията на бюрото пред себе си.

— Е, добре. Изцяло ще се доверя на твоята преценка, Стив. Макар да не мисля, че трябва да го правим — *все още* не.

Веждите му се извиха нагоре.

— Все още ли? Значи има нещо, което би трябвало да направим преди това? И какво е то?

Като че в отговор на въпроса му, на вратата се появи Марк Шнайдер и се прокашля.

— Ще ме извиниш ли за момент, Нан? — попита той, надничайки иззад гърба на Стив.

Стив бавно се извърна към него, ръцете му бяха пъхнати в джобовете на халата му. Той кимна леко на завеждащия *Неврологично отделение*.

— Тъкмо излизах да обядвам — каза Нан, усещайки се вдървена.

— Обядът без съмнение ще е празничен, щом и доктор Уинстед е дошъл — отбеляза Марк и се усмихна благосклонно на Стив. — Испитахме истинско облекчение заради щастливия завършек на делото.

— Благодаря.

Шнайдер се приближи до бюрото и остави лист хартия, обърнат с изписаната страна надолу.

— Моята секретарка ми обърна внимание за това. Няма нужда веднага да се залавяш с изпълнението му, но до края на утрешния работен ден е необходимо да коригираш нещата и да върнеш този лист в моя кабинет.

Нан знаеше, че той не очаква тя да започне да обсъжда въпрос, който засяга тяхното отделение, в присъствието на Стив. Много добре обаче знаеше и за какво точно става дума в документа, затова го взе и го обърна.

— Проверих в *Личен състав* и там ми казаха как да постъпя.

— Трябва да са се объркали — процеди с леден тон Марк. — Ти си отсъствала от работа и трябва да приспаднеш това време от отпуската си.

Стив смръщи вежди.

— Заради делото ли? — обърна се той към Нан. — Помня, че ми спомена нещо по този повод.

В същото време, когато Нан каза да, Шнайдер взе листа и го върна в папката, която държеше. Мускулите около челюстта му започнаха видимо да потрепват.

— По-късно ще обсъдим това, Нан.

Нан му кимна:

— Добре.

Стив обаче не се остави да бъде разубеден и пожела да разбере как стоят нещата.

— Значи вие очаквате тя да покрие от отпуската си отсъствието си заради делото? — обърна се той директно към Марк.

— Това е въпрос, който засяга само нашето отделение — отвърна Шнайдер, кимна рязко, завъртя се на пети и бързо излезе от кабинета.

Нан стана и грабна чантата си от пода.

— Добре, да тръгваме.

— Не бързай толкова! Нещо става тук и това, което видях, изобщо не ми хареса — отвърна Стив, с жест я подкани да седне и сам се настани на стола от другата страна на бюрото ѝ. — Твоят завеждащ настоява дните, през които си отсъствала заради делото, да ги вземеш от отпуската си, така ли е?

— Да.

Нан машинално посегна към касетофона и няколко пъти натисна копчето за включване.

— А в отдел *Личен състав* са ти казали, и именно това е правилното, че тези дни ти се смятат като част от работното време, така ли е?

— Точно така.

— Но Шнайдер все така настоява ти да ги вземеш от отпуската си, защото той ти е казал така.

Този път изречението му даже не завърши с въпрос. Стив се втренчи за миг в нея, прехапал устни.

— Обясни ми какво става.

— Ще ми бъде трудно да ти обясня.

— Опитай.

— Няма ли да е по-добре да говорим довечера, когато ще разполагаме с повече време?

— Няма ли да е по-добре сега, когато няма да имаш възможност да ме объркаш с женските си хитрини?

Известно време Нан остана загледана в микрофона. Как би могла да му го обясни? На никого не беше казвала за това, нито на Ейнджъл, нито на Питър. Тъй като знаеше каква би била реакцията им — че това е сексуален тормоз. А не беше точно така. След като няколко пъти я беше канил да излязат заедно и тя винаги му беше отказвала, Марк Шнайдер се беше отказал да я безпокои по този повод.

Най-накрая Нан каза:

— Той си мисли, че се отнася към мен като към всеки друг специализант или стипендиант, но това не отговаря съвсем на истината. Доста много хора са отбелязвали, че е изключително строг по отношение на мен, така че знам, че не си въобразявам.

— И защо се държи така строго с теб, Нан?

— Според него това е само за мое добро и защото имам още много да се уча.

Стив се пресегна през бюрото и взе треперещите и ръце в своите.

— Погледни ме, Нан. Искаш ли аз да ти кажа защо се държи така?

— Не знаеш защо — отвърна тихо тя, поглеждайки го за миг и отново свеждайки глава.

— Мисля, че зная. Мога да събера две и две.

— Не съм имала връзка с него Стив. Казах ти го по Коледа.

— Спомням си.

— Не мисля даже и че това е сексуален тормоз. Лесно щях да се справя в случай на сексуален тормоз. Успях да помогна на няколко колеги от отделението да коригират поведението си в подобни случаи.

Стив кимна и сплете пръсти с нейните.

— Вярвам ти. Ти си много смела и винаги намираш подходящото решение. Но не си могла да се пребориш с Марк Шнайдер.

Нан се изплаши да не би Стив да я разбере неправилно.

— Не защото е завеждащ отделение. Това не би могло да промени нещата.

— Разбира се, че не би могло — отвърна Стив, галейки ледените й пръсти. — Едва сега се вгледах в него. Отначало нито видът му, нито тонът му ми правеше особено впечатление. Днес обаче забелязах колко си напрегната в негово присъствие и се вгледах по-внимателно в него. Това не е просто битка на характери или въпрос чий авторитет ще надделее. Има нещо особено в начина, по който той те гледа.

Нан сведе очи към преплетените им ръце.

— Той ме *наблюдава*. Погледът му ме следва, където и да съм, когато сме в едно и също помещение. И винаги ми се струва, че знае къде съм и какво правя.

— Кога започна да те кани да излизате заедно?

— В самото начало, още като бях стажантка. Както ти казах обаче, няколко пъти му отказах и той престана. Стив, той не ме е тормозил.

— Просто е започнал да компенсира проявения към теб интерес, отнасяйки се към теб много по-сурово, отколкото към другите в твоето положение.

Нан усети очите ѝ да се изпълват със сълзи, но някак успя да ги задържи да не се търкулнат.

— Той реши, че трябва да ме накара да работя повече от другите, представяйки отношението си като на човек, изпълнен с най-добри намерения към по-неопитен колега.

Стив смръщи лице.

— Но под тънката маска на представеното като благодеяние негово поведение се е криела и се крие изгаряща го страст. Като завеждащ на отделението, в което ти работиш, той наистина е имал уникалната възможност да наблюдава и насочва развитието ти. Истински ад, Нан.

— Така и никога не успя да се справи с чувствата си, макар и да се опитваше, Стив. Наблюдавах го как се мъчи да се пребори. Надявах се с времето да превъзмогне слабостта си, но това така и не се случи — каза тя и за миг замълча. — Мислила съм и за напускане, макар много да ми харесва тук. Даже и когато съм изпитвала удовлетворение от работата си, отношенията с Марк не са преставали да ме човъркат и безпокоят. Четири години са много дълго време. Сега, когато би трябвало да направя избор какво да правя следващата година, аз се чувствам като с вързани ръце заради положението с Марк. Той вече ме заплаши, че няма да ме задържи в отделението. Най-странното в цялата ситуация, обаче, е, че не толкова, защото аз съм се провинила в нещо, а по-скоро за своето собствено спасение трябва да го направи.

— Какво би направил, като разбере за нас двамата?

— Не зная. Нищо, надявам се — каза тя и тъжно му се усмихна. — Не знаех как да постъпя, Стив. Нямах и възможност да направя нещо. Даже не успях да поговоря с него за това, защото той просто отрече да има подобно нещо. Опитах се да го накарам да поговори с Джери Стоунър, но той се постара да ми докаже, че не той, а аз имам проблем.

— Какво стана, когато ти започна да излизаш с... как му беше името?

— Питър. Нито той е искал да ме посещава в болницата, нито аз съм го канила. Марк обаче знаеше, че си имам някого. Отношението му към мен не се промени, нито за добро, нито за лошо.

— Забележката ти е много интересна — отвърна Стив, после леко я притегли към себе си и това я накара да се изправи. — Да отидем да обядваме. Бих искал да поразсъждавам над нещата. Понататък отново ще поговорим по този въпрос, нали?

Когато Нан усети сексуалното си влечение към Стив, тя не беше в състояние да заличи образа на Марк Шнайдер от съзнанието си — втрепенен в нея, обсебен от нея. Точно такива бяха и нейните чувства към Стив. Искаше да го докосва. Искаше той да я докосва. Чувстваше се обхваната от възбуда само при мисълта за него, а не беше привикнала да бъде в такова състояние, даже и когато имаше интимна връзка. На всичкото отгоре Нан и Стив нямаха връзка, отношенията им бяха далеч от това, което би могло да се нарече връзка. Позволявайки на Стив откраднатите в болницата целувки, Нан възприемаше себе си като предал се напълно на страстта си човек — страст, която не можеше да бъде никакво основание за започване на връзка между нея и Стив.

След като тялото ѝ беше в почти непрестанна възбуда, съзнанието ѝ едва ли можеше да се съсредоточи над нещо друго. Кое то я объркваше и направо влудяваше. Нан се беше надявала, че ако се люби с него, това би ѝ помогнало да засити копнежа си. Така обаче страстта ѝ само повече се усили. Благодарна беше само за едно — че не се беше съгласила да продължи да се вижда с него, защото със сигурност знаеше, че поведението ѝ към Стив, повлияно от състоянието на обсебеност от него, би му било също толкова неприятно, колкото беше поведението на Марк Шнайдер към нея. Нан нямаше да позволи Стив да я види да се държи по този начин. Би било толкова неудобно и *срамно*. Далеч по-добре беше той да се почувства отвратен от нея заради непостоянството ѝ, отколкото да открие дълбочината на *покварата* ѝ.

Така беше разсъждавала тя. Сега, докато пътуваше със Стив по моста *Голдън гейт*, всичките ѝ доводи за досега взетите решения ѝ се сториха доста мелодраматични. Едно обаче продължаваше да я държи в напрежение — силата на страстта ѝ към Стив. Даже и сега, когато вече знаеше, че изпитва и други силни чувства към него, продължаваше да вярва, че страстта ѝ успява да засенчи всичко останало. Което в никакъв случай не би могла да признае за нормално състояние.

— Да не ти е студено? — попита Стив, погалвайки я лекичко по бузата. — Мога да вдигна гюрука, ако трябва.

Свежият пролетен вятър обгръщаше лицето ѝ, измъквайки кичурчетата от прибраната ѝ на френски кок коса. Нан се чувстваше прекрасно заради възможността да се наслади непосредствено на мартенската нощ.

— Така ми харесва. През повечето време карам моя лъбарон със свален гюрук.

— Като спомена Лъбарон, смяташ ли, че брат ти ще съобщи на вашите за нас?

— Не се съмнявам, че ще го направи. Макар и да не опише точно ситуацията, която завари — отвърна тя и се подхили. — Именно затова не ми се искаше да се върна вкъщи. Сигурна съм, че или щяха да ме потърсят по телефона, или да ми изпратят факс. Скоро аз самата ще им се обадя.

— И какво смяташ да им кажеш?

— Зависи за какво ще се споразумеем с теб.

— Да се *споразумеем* ли? — попита я той развеселен. — Това ми харесва, Нан. Звучи много сериозно.

— Обзалагам се, че не си споменал и дума за мен на твоите родители.

— Не, колкото по-дълго те запазя в тайна, толкова по-добре. Макар и с най-добри намерения, те само ще направят нещата още по-трудни за мен, за теб, за нас. Купих къща от другата страна на този мост, само за да мога да постигна известна дистанция между нас. Те не се отказват от желанието си да ме въвлекат в техния социален кръг, а това изобщо не ме интересува.

— Защо да не те интересува?

— Защото всичко там ми се струва толкова превзето. Кого го интересува дали си облечен с подходящи дрехи, дали посещаваш подходящи ресторанти или си расъл в подходяща семейна среда? В медицината е различно. Всичко там е истинско, поне при мен е така. Хората изпитват болка и ти се опитваш да ги излекуваш. Не те интересува дали са богати или бедни, черни или бели, хомо — или хетеросексуални. Просто се опитваш да разбереш какво им се е случило и да им помогнеш, доколкото е възможно, разбира се. Това ми се струва много по-важно от целия този снобизъм, основан на съзнанието за по-особен произход и финансови възможности. Предполагам, че подобни неща има и в медицината — и при нас има високомерие и парични интереси. Но аз не ще играя на такива игри. Те не водят доникъде.

След тези думи Стив сви рамене и я изгледа с известно неудобство.

— Извинявай. Нямам намерение да ти изнасям лекция.

— Нямам нищо против. Радвам се, че така си изясних някои неща за теб.

Нан се загледа в светлинките на къщите, разположени на хълма отсреща. Сякаш я мамеха натам.

— Аз съм ненаситна, Стив. Бих искала да знам всичко за теб, а ти почти не говориш за себе си.

— Не говоря ли? — попита я той, като веждите му се извиха, за да изразят учудването му, след това изражението му стана замислено. — Наистина. Научили са ме, че да говориш прекалено много за себе си е признак на лошо възпитание. А мен ме отвращава начинът, по който се говори в кръга на родителите ми — къде някой е бил на ски или какви марки коли карат. И лекарите разговарят на подобни теми, и адвокатите, и бизнесмените. Но за мен това е все едно, че си правиш автореклама в стил — ох, колко много съм богат и ох, как добре зная къде е прието да се ходи, защото съм част от кръга на привилегированите. Разбираш ли какво имам предвид?

Нан се разсмя.

— Аз произхождам от новобогаташите, не помниш ли? Ние сме най-добри в авторекламата. Може и да не посещаваме най-подходящите места и да не купуваме най-подходящите неща, но сме способни да говорим за това през цялото време.

— Ти никога не си се държала по този начин.

— Само защото съм много внимателна и си отварям очите на четири. Виж Джим, например. Решил е на всяка цена да се сдобие с изискани маниери, защото мисли, че това е едва ли не най-важното. И то наистина е много важно, така или иначе. Родителите ти сигурно биха били ужасени от моите.

Устните на Стив се разтеглиха в широка усмивка.

— О, нямам търпение да разбера. Представи си — баща ти и моя баща. Майка ти и моята майка. И разговор на тема как новият дух ще вдъхне живот на старата кръв. Напомни ми да се снабдя с видеокамера, преди да организираме срещата. Искам я на запис.

— Моите роднини биха се почувствали много неловко.

— Глупости. Искреността винаги е надделявала и над най-шлифованите маниери. Поне аз така виждам нещата.

— Те може и да не ги възприемат така.

— Скъпа моя, дотогава брат ти ще им е нарисувал подробна картина на взаимоотношенията тук. Вярвам, че Джим ще успее да им покаже нещата откъм смешната им страна, а ти с твоя такт ще им помогнеш да не се почувстват неудобно — каза той и извърна за миг глава към нея, докато поемаха по пътя към Белведере, който водеше и към неговата къща. — Не намекваше ли Джим, че вече си се опитала да направиш нещо подобно на Коледа?

— Надявах се повече да не споменеш за това.

— Обещанието ми беше да не се опитвам още тогава да разбера какво се е случило.

Нан погледна светещото табло и смръщи вежди, размишлявайки как е най-добре да му обясни.

— Родителите ми бяха разстроени, че не им казах от кого е колието. За тях това означаваше или че се срамувам от теб, или че се срамувам от тях. Тъй като нямах намерение да те подложа на обсъждане, а не исках те да си мислят, че се срамувам от тях, влязохме в нещо като дискусия за поведението им в обществото, първо с баща ми, а след това и с майка ми. Изненадвам се, че изобщо са споменали за това на Джим. Може би са се принудили да му го кажат, след като са разбрали какво му е хрумнало — че се налага да си оправи маниерите заради Франсин.

Стив леко стисна ръката ѝ.

— Много ми харесват твоите роднини, Нан. Чудесни хора са.

— Да — съгласи се тя и замълча.

Известно време пътуваха в мълчание, след това Стив се обади:

— Нан, говорих с Джери Стоунър следобед. Просто му представих нещата, без да споменавам нито името на Марк, нито твоето. Каза ми, че би желал да поговори с него, ако ти искаш, разбира се. Смята, че би могъл да помогне, още повече, че това не е първият му случай от подобен род. Така че помисли си искаш ли да се обърнеш за помощ към него или не.

Нан направо зяпна срещу него.

— Май изобщо не обичаш да си губиш времето, така ли?

— Не, и когато става дума за теб. Съжаляваш ли, че съм постъпил така?

— Бих постъпила по същия начин още преди години, но не ми се искаше да създавам затруднения на Марк, а и той винаги е бил толкова непреклонен, че такъв проблем не съществува за него.

— Джери веднага щом му изложих ситуацията ми каза, че моят анонимен завеждащ отделение трябва да има проблем да се справи със себе си. Коментарът му беше много сух и лаконичен. Каза ми още, че ще проявим истинско милосърдие към този човек, ако го накараме да потърси помощ, тъй като със сигурност жестоко се измъчва.

— И аз така мисля — кимна Нан. — Мислел си е обаче, че ще може да се справи.

— Но не е успял. Сега, когато ще те вижда често с мен в болницата, все повече ще започне да се нуждае от помощ. Ситуацията ще направи нещата още по-мъчителни за него. Убеди ли се вече, че трябва да отидеш да говориш с Джери?

— Може би.

Нан се опита да си представи Марк, обзет от също толкова силна страст, каквато бе нейната към Стив, и добави:

— По всяка вероятност — да. Може обаче и да си потърся работа в друга болница.

— Това изцяло ти ще го решиш. Само искам да постъпиш по начин, който ще те накара да се чувстваш по-добре — додаде той, докато паркираше колата в гаража си.

Толкова време беше изминало от първото ѝ посещение... Нан ясно си спомняше как се беше чувствала тогава и какво беше

възнамерявала да направи. Беше изцяло обзета от нуждата за физически контакт с него и тази нужда я беше направила напрегната и неспокойна. Тя отново усети прилив на възбуда, но този път напрежението беше заменено от очакване, а безпокойството — от чувство на уязвимост. Тялото ѝ като че се откриваше за него, готово за милувките му.

Стив я улови за ръката и я въведе в къщата. Дори и тази физическа връзка помежду им беше достатъчна да отвлече почти напълно вниманието ѝ от това, че той възнамеряваше да ѝ покаже какво е направил по дома си. Преведе я набързо през кухнята с думите *още не съм се захванал с нея*, всички други стаи обаче бяха претърпели значителна промяна. Подбраните за хола и трапезарията мебели от дърво ръчна изработка напълно си подходдаха с ламперията, с която бяха покрити стените и таваните на тези две стаи, и прекрасно се вместиха в размерите им. В нишата, където беше камината, беше изграден чудесен кът за сядане — наредени бяха дървени пейки и купчина възглавници. Върху лакираните дъсчени подове бяха постлани ярки черги в индиански стил, а от двете страни на вратите, чиято остъклена част беше изработена от оловен кристал, бяха издигнати етажерки, побрали десетки книги. Имаше и чудесно изработен люлеещ се стол и ъглова масичка с мраморен плот в дървена рамка.

Нан поклати глава удивена.

— Постижението ти е направо изумително. Как си успял да откриеш всички тези неща само за няколко месеца?

— Помогнаха ми — призна той. — Рисуваното стъкло за прозорците и външната врата обаче ще бъдат готови едва след шест седмици — най-рано. Чудесно се е получило, нали? Точно така си го представях, съвсем различно от внушителните мебели в старинен стил, сред които съм израснал. Дървото не е ли твърде тъмно според теб?

Тъмният цвят на дървената ламперия и на мебелите сигурно би се сторил потискаш на някои хора. Нан прокара ръка по повърхността на масата в трапезарията.

— Не, това дърво ми харесва. За мен то излъчва топлина. Медните части и кахлените плочки на камината, светлите повърхности там, където се съединяват отделните дървени плоскости, всичко това ми се струва прекрасно. Всичко като че грее.

На устните му се появи дяволита усмивка.

— Запазил съм импровизираното ни легло от миналия път — ето къде го държа, за да ми е подръка — каза той и повдигна капака на една от пейките — там бяха напъхани огромните пухени възглавници. — По всяко време можем да ги инсталираме пред камината.

— Ти си бил перфектен домакин — каза тя и усети познатото стягане в гърлото. — Покажи ми какво си направил горе.

— Нямах време да се заема с доставката на леглото — обясни той, след като я въведе в стаята, която използваше за спалня — в нея беше само походното легло и койота. — Нарочно го оставих тук.

Той взе златното колие със стрелата и диаманта, което все така стоеше прихванато в гънките на червената лента около шията на койота.

— Всяка сутрин се събуждах и виждах това колие. Отначало това пораждаше у мен гняв и ме караше да концентрирам вниманието си върху мисълта колко лошо се беше отнесла с мен. Не успях да се вкопча в тази мисъл, колкото и да се опитвах. Преди да го проумея, съзнанието ми започваше да търси извинения за поведението ти и да ми припомня колко близка и свършено различна от другите те бях почувствал. Припомнях си как тичахме заедно, пътуването ни до летището, миенето на чинии в апартамента ти и как се целувахме. Как се целувахме на всички възможни места в болницата — като двама тийнейджъри, преживяващи първите трепети на любовта. И магията на онази първа нощ, в която се любихме.

Стив я притегли към себе си и силно я притисна.

— Исках отново да дойдеш тук. Исках отново да си сложиш колието. Мога ли да ти го сложа сега?

Нан се вгледа в очите му — намеренията му бяха пределно ясни. Той искаше обвързване. Това нямаше да бъде само съюз на телата, а на самите тях. Тя преглътна мъчително, опитвайки се да преодолее сухотата в гърлото си.

— Кажи ми какво би означавало това. Кажи ми какво очакваш от мен.

— Всъщност всичко — отвърна той, докосвайки с устни челото ѝ. — Нека да ти покажа нещо.

От най-малката стая на втория етаж се излизаше на миниатюрен балкон. Той отвори вратата и я подкани да излезе — пространството беше толкова тясно, че двамата заедно едва успяха да се поберат.

Оттам се откриваше изглед към Сан Франциско отвъд залива, доста по-различен от изгледа от прозореца на хола. Гледката често беше засенчвана от перестите клони на кипариса, разлюлени от лекия бриз. Светлините на града се появяваха и изчезваха, всеки път в различни конфигурации, мамещи и изплъзващи се.

— Ето такава е и любовта, мисля — прошепна той в косите ѝ, обгръщайки рамената ѝ. — Мистична и конкретна, вечно променяща се и дивно красива. Сега я има, само след миг като че не можеш да я различиш, но винаги знаеш, че съществува. Понякога нещата или хората, които застават на пътя ѝ, за известно време се превръщат в пречка за възприемането на цялата картина.

— Като усещането за силно физическо привличане ли?

— Ти вероятно си щяла да видиш цялата картина много по-рано, ако не беше възприемала страстта си към мен като обсебеността на Марк по отношение на теб. Допускам, че страстта ти е много силна — добави той — и този факт те е накарал доста да се разтревожиш. Предполагам, че с времето всичко ще се уталожи. Смятам обаче, че чисто физическото привличане е подплатено с доста по-стабилни чувства.

Кипарисовото дърво се разлюля така, че откри пред погледите им луната, светеща над Сан Франциско. Даже и след като един клон ѝ скри от погледа им, те пак можеха да наблюдават къпеция се в бледата ѝ светлина град. Нан усети да я обзема силно вълнение.

— Бях толкова изплашена, когато ми се стори, че губя всякакъв контрол над страстта си. Само да ме целунеше и тялото ми се превръщаше в гореща лава. Чувствах се изцяло отдадена на удоволствието да бъда с теб и жадувах за повече. Но между нас не се беше случило нищо, което да ме накара да мисля, че имаме връзка. Нещата по-скоро ми приличаха на положението с Марк. Аз просто не можех да позволя такова нещо да се случи на мен или на теб.

— Аз също се чувствах изплашен — призна Стив. — Беше по-лесно да започна игра с теб, надявайки се, че тази игра ти харесва, отколкото да се изправя лице в лице с това, което всъщност се беше случило с мен. И да осъзная, че се влюбах все повече в теб. Страхувах се, че не бих могъл да се влюбя по този начин, страхувах се заради баща ми.

Нан извърна глава, за да го погледне — изражението на лицето му беше изключително мрачно.

— Но защо?

— Той е донжуан. През по-голямата част от съвместния живот на родителите ми винаги е имал любовници и майка ми се примиряваше с това. В много отношения му приличам, а и в миналото и аз имах проблеми с жени — заради начина, по който се отнасях към тях.

Нан не помръдна. Кипарисовите клонки се отместиха и откриха за миг облятия в светлини Сан Франциско, следващият повей на вятъра го скри от погледите им.

— И как си се отнасял към тях?

— Мисля, че просто ги *използвах*. Разбира се, бих могъл да си намеря извинение, като си кажа, че те самите са го искали. Даже и го твърдяха — допълни той и несъзнателно започна да я гали по рамото с пръстите на дясната си ръка. — Чувствах се сякаш имитирам баща си. Чувствах се сякаш не давам нищо. Щом партньорката ми предложеше нещо, аз просто го приемах и всеки път, когато постъпвах така, не се изморявах да си повтарям, че в това няма нищо лошо. Допреди да срещна теб, не знаех колко съм искал и аз да мога да давам.

— Но ти подхвана игра с мен.

— Да, но по друга причина. Всъщност с тази игра исках да те поставя на изпитание и да предпазя себе си — да не започна да вземам от теб, преди ти да си готова да даваш. Боях се, че ако постъпим като всички други, започващи връзка помежду си, след поредица от срещи неизменно ще стигнем до леглото, без обаче подобна стъпка да означава нещо важно и за двама ни. Тогава не знаех, че в същото време ти си се тревожела дали не си обсебена от неконтролируема страст към мен. И след като ми призна притесненията си, моята реакция по отношение на теб се превърна в доказателство, че изобщо не приличам на баща си, както се бях притеснявал.

— Тъй като не си поискал да се възползваш от мен?

— Да, но и нещо повече от това. Открих, че ми харесва да се чувствам отговорен за теб. Узнаването на факта, че си уязвима заради страстта си към мен, се стовари като истинска тежест върху мен. Съзрях в това обаче възможност да ти дам нещо, което никой друг не би могъл да ти даде. А ти избяга от мен, защото си мислела, че аз не мога да ти дам подобно нещо.

— Нямах право да искам това от теб.

— И си нямала причина да ми вярваш.

Нан облегна глава на гърдите му.

— Преди бях доста доверчива, но сега вече не съм. Много ми се искаше да ти повярвам. Но как, след като бях започнала да не вярвам и на себе си?

— Мислиш ли, че *сега* вече би могла да повярваш в мен?

— Да. Струва ми се, че ти повярвах, още когато ти признах за проблема си, свързан с теб, а ти успя да ме накараш отново да се почувствам нормална. И харесвана.

Той я прегърна.

— И обичана, Нан. Бих искал да се почувстваш обичана. Мисля, че и ти ме обичаш. Не се самозалъгвам, нали?

Нан се извърна към него — той я гледаше настойчиво. Тя заговори, неотмествайки поглед от очите му:

— Не зная откога те обичам. Не зная кога започнах да те обичам. Едно със сигурност зная — че те обичам. След като ме целуна в кухнята, всичко се промени завинаги, но го осъзнах едва по-късно. Стана така, сякаш моето тяло трябваше да учи сърцето ми и да му подсказва истината за случилото се. Досега не бях изпитвала подобно чувство.

— Нито пък аз. И в това отношение си подходдаме, нали?

Тя кимна и поднесе устни за целувка. Усещането бе сякаш го правеха за първи път — целувката им беше пълна с обещания и имаше изумителен ефект върху тях. Нан усети прилив на възбуда. Сега обаче безпокойството беше заменено от радост, а страхът — от доверие. А силната ѝ страст беше станала част от любовта ѝ към Стив. Двамата щяха да бъдат прекрасен тандем.

— Да ти сложа ли колието? — попита той.

— Само след като свалиш всички дрехи от мен.

— Ще се справя с това, но може би е по-добре да влезем вътре.

— Както кажеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.